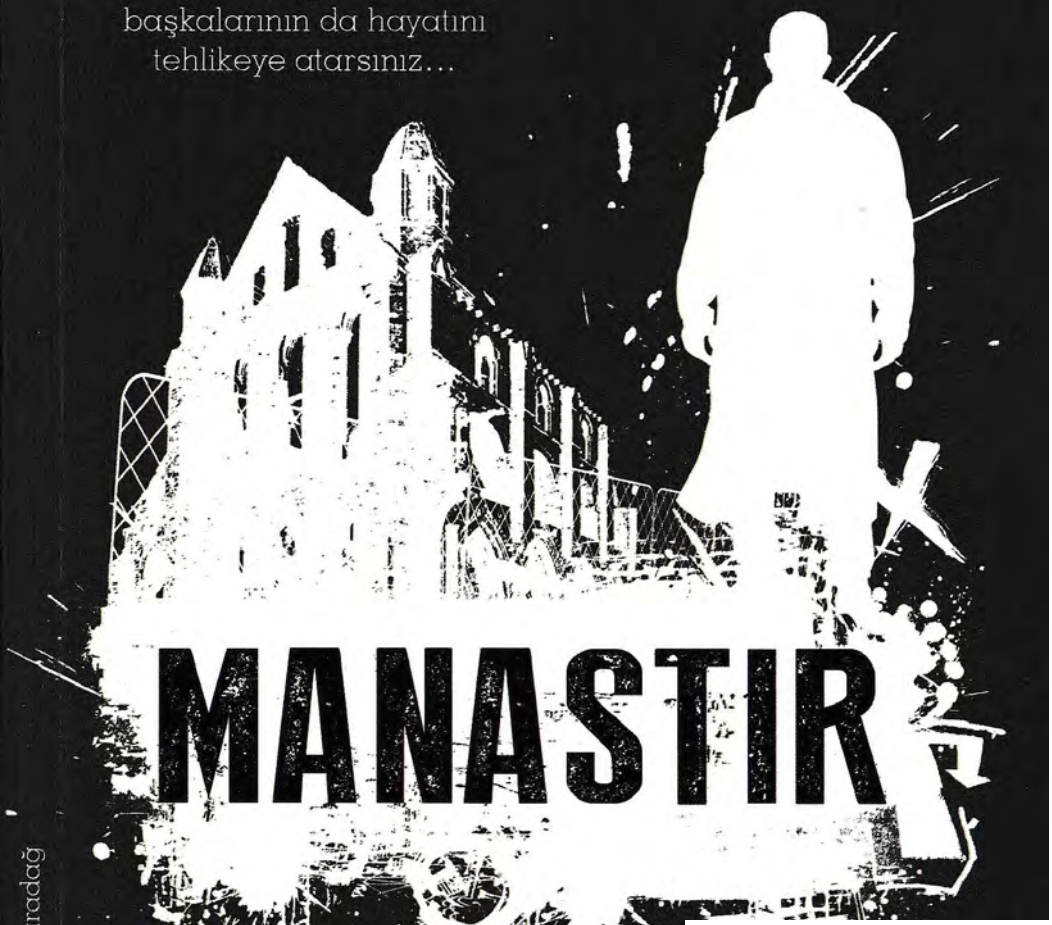
New York Times'ın Satış Rekorları Kıran Aykırı Yazarı

CHRIS CULVER

Davayı hızla çözmesseniz başkalarının da hayatını tehlikeye atarsınız...

MANASTIR

Çevirmen: Meryem Karadağ

OLİMPOS

KAKTUSUN

750.000 kopyadan fazla satan ve satış rekorları kıran
bir kitap fenomeni.

CHRIS CULVER
MANASTIR

Ash Rashid, artık cinayet soruşturması yürütme düşüncesine dayanamayan eski bir cinayet masası dedektifidir. Önümüzdeki yıl işinden tamamen ayrılacaktır.
Planı budur, en azından yeğeninin cesedi şehrin en varlıklı insanlarından birinin evinde bulunana kadar. Adli tabip, ölüm nedeninin aşırı doz olduğunu söyler ama bu pek de mantıklı bir açıklama değildir. Ash, yeğeninin katilini bulmak için emirlere karşı gelerek bir soruşturma başlatır ancak, araştırmaya devam ettikçe en yakınlarını giderek daha çok tehlike altına soktuğu, karmakarışık bir davanın içinde bulur kendini.
Eğer davayı çabucak çözmezse toprağa vereceği tek aile üyesi yeğeni olmayacaktır.

"Chris Culver, önümüzdeki yıllarda takip edeceğimiz bir yazar."
C. J. Box

"Ash Rashid sert fakat merhametli bir kahramandır.
Chris Culver, polisiye romanlarda cüretkar yeni bir ses."
Jeff Abbott

ISBN: 978-605-9609-59-3
9 786059 609593
OLİMPOS
₺22
www.olimposyayinlari.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

"***MANASTIR*** ruhu geliştiren ve diğer pek çok polisiye romanından ayıran özellikleri, ilgi uyandıran Müslüman-Amerikalı dedektif Ash Rashid ve kültürün kalbi Indianapolis'tir—her ikisi de cesur seçimler. Chris Culver yıllarca takip edilecek bir yazar."

(C.J. Box, Breaking Point ve The Highway kitaplarının New York Times çok satan yazarı)

"***MANASTIR***, zekice ve merak uyandıran bir dedektiflik romanıdır ve Ash Rashid, sert ve fakat yumuşak kalpli bir kahramandır. Chris Culver, polisiye kurguda cüretkar yeni bir ses. Fazlasıyla tavsiye ederim."

(Jeff Abbott, Downfall kitabının New York Times çok satan yazarı)

Davayı hızla çözemezseniz başkalarının hayatını da tehlikeye sokarsınız...

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

MANASTIR

CHRIS CULVER

OLİMPOS®

MANASTIR
The Abbey Manastır

© 2011 Chris Culver

Çeviri: Meryem Karadağ
Redaksiyon: Ümit Özkan
Bilgisayar Uygulama: Olimpos Yayınları
Kapak Tasarım: Yasin Öksüz

ISBN: 978-605-9609-59-3
Baskı: Mart 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 13718
www.olimposyayinlari.com - info@olimposyayinlari.com

Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM YAYIN SANAT PAZARLAMA
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 46 46 Fax: (0212) 544 87 86
info@yelpaze.com.tr

Baskı: MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 Sertifika No: 34191

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

MANASTIR

CHRIS CULVER

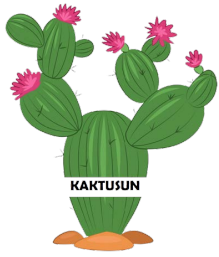
sweet witch

OLİMPOS®

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

CHRIS CULVER

Bölüm 1

Nefret ederdim ölen kişinin birinci dereceden akrabalarına ölüm haberini bildirmekten. Birçok insan kapıyı açar açmaz neden orada olduğumu tahmin ederdi. Durumu metanetle karşılamaya, güçlü görünmeye çalışırlardı ama hemen hemen hepsinin dünyası kararırdı birdenbire. Gözlerinden anlardım bunu. Bana bakarken şunu da bilirlerdi. Ben hiçbir şey olmamış gibi evime gidebilirdim. Ailemi her zamankinden daha sıkı kucaklayabilirdim ama hayat sorunsuz bir şekilde devam edecekti benim için. Pek çok insan yapmak zorunda olduğum işten dolayı nefret ederdi benden ama suçlayamazdım onları. İslam inancım onların kızgın bakışlarından kaçmak için içki içmenin Tanrı indinde iğrenç bir davranış olduğunu söylerdi ancak rüyalar görmeden uyumama yardımcı olduğu sürece umurumda değildi bu.

Teşkilatın verdiği Ford Crown Victoria'yı kız kardeşimin evinin önündeki posta kutusunun yanına çektim ve derin bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nefes aldım. Alışık olduğum bir endişe üstüme çökünce sakinleştirdim kendimi. Daha bu görev için gönüllü olduğum anda, unutmam gereken gecelerden birini yaşayacağımı biliyordum ama gerçeğin ta kendisiyle yüzleşmiştim o an. Dikenli bir tel gibi yırtmıştı boğazımı.

Arabamın camını açtım. Kız kardeşimle kocası 4000 metre karelik tarihi bir evde yaşıyorlardı, tüm sülalemin rahatlıkla barınabileceği bir evdi bu. Daha fakir ve daha küçük olan komşu mahallenin bir sakini olarak bu kadar büyük bir evim olmadığı için mutluydum. Eniştem Nassir ön kapıyı açarken gülümsedi ama benden aynı şekilde karşılık alamayınca kaskatı kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Konuşuruz birazdan. "Rana nerede?"

"Mutfakta," dedi Nassir elini omzumdan çekmeden. "İçeri gelsene,"

İçeri girdim, Nassir kapıyı kapattı arkamdan. Evin zemin katı iyi korunmuş, özgün bir tarihi evin özelliklerini taşıyordu. Ahşap işi düzgün ve temizdi, seksen yıl boyunca cilalama sonucu oluşabilecek nitelikte zengin bir patinası vardı, odaları ferah ve aydınlıktı. Nassir evin ana koridorundan arkadaki mutfağa doğru götürdü beni. Rana bir gaz sobasının önündeydi, soba o kadar büyüktü ki Las Vegas'ta lüks bir otelin mutfağını bile ısıtabilirdi. Sarımsak ve maya kokuyordu içerisi.

"Ash," dedi gülümseyerek. "Hannah ile dışarı çıkacağınızı sanıyordum bu gece,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çıkacaktık," dedim. "İkinizin de masaya oturmasını istiyorum şimdi. Konuşmamız gerekiyor,"

Nassir ve Rana dediğimi yaptılar. Karşılığında kalplerini elimden geldiğince nazik bir şekilde kırdım ben de.

***

Nassir ile Rana herkesin tahmin edebileceği gibi karşılamışlardı bu haberi. Benim önümde ağlamadılar fakat yalnız kalmak istediklerini söylediler. Eve gitseydim, karıma evlilik yıldönümü planlarımı neden iptal ettiğimi anlatmak zorunda kalacaktım. Bunu yapmak için yeterli gücü ya da cesareti göremedim kendime. Eve gitmektense, arabaya atlayıp ofisime gittim. Benim davam değildi bu; fakat departmanımda yeterince arkadaşım vardı davayla ilgilenen, sekiz on fotoğraf ve notlar bırakılmıştı masama. Midem bulandı onları görünce.

Zaman çizelgesini hızlıca inceledim. Akşam altı sularında yapılmıştı arama. Arayan kişi onu Indianapolis'teki en varlıklı vatandaşların birinin misafirhanesinde ölü bulunan on altı, on yedi yaşlarında kadın bir kurban olarak tanımlamıştı. Olay yerine ilk giden görevli nabzını yoklamış ama bulamamıştı. Olası bir cinayetten şüphelenilmiş ve tam o anda vitesler hareket etmeye başlamıştı. Yarım saat içerisinde beş adli teknisyen olay yeriyle ilgili belgeler hazırlarken Detektif Olivia Rhodes de muhtemel şahitlerle görüşmeye başlamıştı.

Fotoğraflara göz gezdirdim. Her fotoğrafa bir numara ve açıklama eklenmişti. İlk birkaç tanesi olay yerinin geniş açıyla çekilmiş fotoğraflarıydı. Fotoğrafçı, akçaağaçtan bir marangozluk işçiliği olan bir mutfakla televizyonlu, rahat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koltuklu ve bilardo masalı bir oturma odasının fotoğraflarını çekmişti. Sobanın yanındaki tezgâhın üstünde duran vazoda gelinçiçekleri vardı. Yeğenimin en sevdiği çiçeklerdi bunlar, eşim ve ben doğum günlerinde hep bu çiçekten gönderirdik ona.

Yeğenim Rachel, odanın ortasındaydı. Teni solgun olduğuna göre kan kaybetmeye başlamış, kollarını esas duruşta sırtüstü yatmış bir asker gibi yanına koymuştu. Bir süre baktım fotoğrafa, içim burkuldu. O bunu hak etmemişti.

Diğer fotoğraflara da göz attım. Fotoğrafçı daha çok mutfağın ve oturma odasının fotoğraflarını çekmişti. Bir kişiyi suç mahallinde yönlendirmek için faydalıydılar fakat benim için özellikle ilginçtiler. Fotoğraflar yeğenime odaklanmaya başlayınca durdum.

Fotoğrafçı, yeğenimin önce büyük fotoğraflarını çekmiş, sonra tepeden tırnağa yakından fotoğraflarını çekmeye devam etmişti. Görünürde ne bir yarası vardı ne de etrafında bir kan birikintisi. İçimi rahatlattı bu. Maalesef, olay yeri tutanağını okumadan bile vücudunun her tarafının incelendiğini biliyordum.

Fotoğraf yığınlarını incelemeye devam ettim, ta ki Rachel'in boynuna odaklanan bir fotoğrafı görene kadar. Açık yakalı açık mavi bir Polo gömlek giymişti. Boynunda ip izi göremiyordum, fakat yakasının alt düğmesi kopmuş, bir çift iplik sarkıyordu düğmenin olduğu yerde. Görevli dedektif bu küçük ayrıntı üzerinde fazla durmamış olabilirdi ama Rachel böylesi bir insan değildi. Tanıdığım herkes gibi elbiseleri ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nusunda titiz davranırdı. Yeni bir düğme diktirene kadar asla giymezdi o gömleği.

Oturduğum yerde yönümü değiştirip birkaç fotoğrafa daha baktım, derken yeğenimin beline odaklanan bir fotoğraf gördüm. Rachel önünde bir fermuar yerine düğmeler olan bir kot etek giymişti. Fakat düğmeler hizalı değildi, bu yüzden eteği rahatsızlık verecek şekilde çekmişti karnının üstüne. Bunu kendine yapmış olamazdı.

Fotoğrafları incelemeye devam ettim, ta ki anlam veremediğim bir fotoğraf görene kadar. Halının fotoğrafına benziyordu. Şaşkın bir halde, fotoğraflarla birlikte verilen notlar arasından o fotoğrafa ait notu bulmaya çalıştım. Fotoğrafçı iğne izlerini yakalamaya çalışmıştı. Fotoğrafa tekrar baktım, halının aynı yönde düzleşmiş olduğu iki uzun çizgi fark ettim.

Rachel, ayakları arkasında sürüklenerek getirilmişti olduğu yere.

Ödümün boğazıma kadar çıktığını hissettim.

Bir süre baktım bu fotoğrafa. İyi ki kız kardeşimin evine gitmeden önce görmemiştim bunu. Doğrudan evden onlara gittiğim için, kızının ölümü hakkında fazla bir şey söyleyememiştim ona. Böylesi daha iyi oldu belki de.

Diğer fotoğraflar tuhaf bir şeye odaklanıyordu, kahverengi kırmızı karışımı bir sıvıyla dolu küçük bir flakondu bu. Teknisyenin notlarına göre bu flakonu birisi yatak odalarının birinde sehpanın üzerinde bulmuştu. Aşağı yukarı bir puro büyüklüğünde bir şişeydi bu. Teknisyen incelemek üzere eline aldığında içindeki sıvı öksürük şurubu gibi flakonun kena-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rına yayılmıştı. Flakonun kenarında Rachel'in pembe rujuyla eşleşen bir ruj lekesi vardı. Sen ne işlere bulaştın canım?

Ofis telefonum çalınca şaşırdım. Saatime baktım. Onu geçiyordu, çalışma saatlerimin çok dışındaydı, normal bir arama olup olmadığından emin değildim. Ahizeyi kaldırdım.

"Ben Rashid," dedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evet, Dedektif Rashid. Ben, IMPD'den (Indianapolis Metropolitan Police Department: Indianapolis Metropolitan Polis Teşkilatı) Komiser Yardımcısı Hensley. Olivia Rhodes, yeğeninizin davasıyla ilgili birini getirdi, ben de size haber vermem gerektiğini düşündüm,"

Kafa salladım. Hensley eski kafalı bir gözlem çavuşuydu, odalarda sivil gözetim komitelerinin veya kameraların olmadığı bir dönemde görev yapmıştı.

O benim yaşımdayken, sorgulamalara lastik hortumlar ve telefon rehberleri de dahil edilirmiş. Kıskanırdım onu. Adalet bundan daha iyi olamazdı belki, ama içine edilmişti bir kere.

"Şüpheli mi getirdi, tanık mı?" diye sordum.

Hensley pis pis güldü.

"Biliyorsam, namerdim," dedi. "Bana bir şey söyleyen yok ki. İstersen, ben bu konuyu bir araştırayım,"

Kıs kıs gülecektim neredeyse. Hensley, teşkilatımızda herkes kadar işine sadık biriydi. Olivia'nın kimi getirdiğini ve neden getirdiğini muhtemelen biliyordu, belki de Olivia binaya girmeden önce biliyordu bunu. Sadaka istiyordu sadece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Zahmet etme," dedim. "Ne zaman getirecek onu?"

"Daha demin masamın yanından geçtiler,"

Ön masanın yanından şimdi geçtilerse, IMPD'ye varmak için en az yirmi dakikam vardı.

Resmi olarak hâlâ bir dedektif olsam da başsavcılıkta kadrolu olarak bir soruşturma görevi yürütüyordum, bu yüzden teşkilatın şehir merkezindeki nezarethanesinden bir blok uzaklıktaki bir ofis alanını paylaşıyordum başsavcılarla. Bir yıl sonra hukuk fakültesini bitirmeyi ve teşkilatla ilişiğimi tamamen kesmeyi umuyordum. İşimi hâlâ seviyordum, ancak tek yaptığım sorguladığım kurbanlar kadar meteliksiz hale gelene kadar bir sürü ceset görmekti.

"Aradığınız iyi oldu, Çavuş," dedim. "Birkaç dakika içinde orada olacağım,"

Hensley'in cevap vermesini beklemeden telefonu kapattım ve tüvit ceketimi aldım elime. Kolumu içeri büktüğümde omzumda hafif bir acı hissediyordum. Otuz dört yaşındaydım ve arterit olmak için daha çok gençtim fakat dört yıl önce ağır bir suçla ilgili yüksek risk taşıyan tutuklama emrini yerine getirirken bir av tüfeğiyle vurulmuştum. Ben yine şanslıydım, yanımdaki arkadaş boynundan vurulmuştu ve sağlık görevlileri müdahale edene kadar kan kaybetmişti.

İçinde bulunduğum binanın dışındaki beton o gün erken saatlerden itibaren bastırılmış olan bir sıcaklığı etrafa yayıyordu. Boğazım kurumuştu ve gıcıklanıyordu. En sevdiğim barlardan bir tanesi yalnızca bir blok ötedeydi, bir an durmayı düşündüm. Ama sonra vazgeçtim. Polis merkezi uzak değildi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve ihtiyacım olduğunda içeride bana canlandırıcı içki vermek isteyen birilerini bulabilirdim.

Hızlıca binaya gittim. IMPD'nin şehir merkezindeki karakolu en az elli yıllıktı ve küf kokuyordu. Ön lobi genişti ve ayak izleriyle ayna parlaklığında cilalanmış beyaz mermerle kaplıydı. Orta yaşlı bir çift, bekleme odasında birbirlerine sarılmıştı. Üstü başı düzgün insanlardı ve gergin görünüyorlardı. Tahminimce, ilk defa suç işleyen ve göz altına alınan çocuklarını alıp götürmeye gelmişlerdi. Çok sık rastlanan bir durumdu bu. Bir gün yine görecektim onları.

Ön masaya doğru yürüdüm. Çavuş Hensley masanın arkasında oturmuş Sports Illustrated dergisini okuyordu. Dergiyi elinden bıraktı ve yeşil, yırtıcı gözleriyle bana baktı.

"Berbat görünüyorsun, Rashid,"

"Ben de öyle hissediyorum," dedim imza kâğıdını almak için tezgâha uzanırken.

Adımı ve rütbemi yazdım. Dedektif Çavuş Ashraf Rashid. Bana babamın adını vermişlerdi, onu hiç görmemiştim halbuki.

Kahire Amerikan Üniversitesi'nde tarih profesörüymüş, ancak ben doğmadan önce öğrencilerinden biri onu vurup öldürmüş. Görünüşe göre bu çocuğun ailesi ders notlarını çok ciddiye alıyordu. Ailemin geriye kalan üyeleri bu olaydan kısa süre sonra Amerika'ya göç etmiş.

İmza kâğıdını Hensley'e uzattım ve cüzdanımı çıkardım. İki yirmilik çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Senin ufaklığın son doğum gününü kaçırdım, sanırım. Ona benden bir futbol topu alırsın,"

Hensley parayı cebine sokup gülümsedi.

"Eminim ki buna çok sevinecek," dedi. "Dedektif Rhodes, Robert Cutting ile sorgu odasında,"

Hensley ona bunun için de para vereceğimi düşündüyse yanılıyordu. Ona kafamı sallayıp masanın solundaki asansörlere doğru yürüdüm.

Cinayet nezarethanesi, bıraktığımdan bu yana pek değişmemişti. Alışılagelmiş ofis binalarının aksine, IMPD'nin ayrı ayrı ofisleri yoktu. En azından benim gibi piyonlar için yoktu. Açık odalarda ayrı ayrı masalar vardı. İdare, bu düzenlemeye gerekçe olarak ayrı ofislerin hassas sorgulamalarda iletişime engel olacağını öne sürmüştü. Aslında, bunların binada en son yapılan tadilatta ekstra malzeme sipariş edemeyecek kadar ucuzcu insanlar olduklarına emindim.

Masaların arasından ve klasör yığınlarından oluşan sütunların arasından geçerek yoluma devam ettim. Sorgu odaları bunaltıcı ve sanıkta kaçacak yer olmadığı hissini uyandıracak şekilde tasarlanmıştı. Dar ve penceresizdiler ve içerideki hava akışı sorgulayıcının ruh haline göre dikkatli bir şekilde ayarlanmıştı. Eğer bir şüpheli içeri girmeden önce etrafına bakarsa, doğrudan binanın üst dört katındaki nezarethanelere giden ve üstünde nereye gittiği açıkça belirtilmiş ekspres asansörü bile görebilirdi.

Üç numaralı sorgu odasına gelinceye kadar yürüdüm. Kapı kapalıydı, fakat Dedektif Olivia Rhodes elinde bir fin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

can kahveyle dışarıda bekliyordu. Yaklaşınca kafasıyla selam verdi bana. Olivia iyi bir dedektifti. Başsavcılık Bürosu'na gönderilmeden önce altı yıl cinayet masasında çalışmıştım. Bu süre zarfında bir yıl onun ortağı olarak çalışmıştım. Daha önceden duyduğum kadarıyla, yeğenimin davasında görev alabilmek için savaşmıştı adeta. Severdim onu.

"Senin de katılman gerektiğini düşündüm," dedi koridorun aşağısına doğru giderken. Sorgu odasının yanındaki kime ait olduğu üzerinde yazmayan bir ofisin kapısını açtı ve benim girmem için kapıyı tuttu. "İçeri gel,"

Göreve başladığımdan bu yana, on iki yıldır polis sorguları epey yol kat etti. Merkezimizde artık o meşhur sorgu odasına bakan tek taraflı aynalardan yoktu. Onların yerine, odanın etrafında ileri teknoloji ürünü gizli kameralar ve mikrofonlar vardı. Şüphelinin odaya girdiği andan dışarı çıktığı ana kadar her şey kayıt altına alınıyordu. Eğer doğru kişi doğru teşvike sahipse, bu kayıtların kaybolacağını duymuştum fakat asla bu durumdan faydalanma ihtiyacı duymadım. Yine de ihtiyacım olduğunda böyle bir seçeneğin de olduğunu bilmek iyiydi.

Olivia, duvara monte edilmiş düz ekran bir monitöre döndü. Ekranda kot pantolonlu, mavi tişörtlü bir oğlan çocuğu görülüyordu. Kıvırcık, kahverengi saçları vardı, kollarından biri duvara kelepçelendiği için ayakta duruyordu. Önündeki çelik masaya dikmişti gözlerini, belli ki kayda alındığından haberi yoktu.

"Robert Cutting mi bu?" diye sordum.

Olivia evet anlamında kafa salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Robbie," dedi. "Yeğeninin erkek arkadaşı. Yeğeninin erkek arkadaşıydı en azından. Yakın akrabanın davasını yürütmeni takdir ediyorum,"

"Sorun değil," dedim. "Çocuğun avukatı var mı?"

"Meyers," dedi. Kafa salladım. O zaman işler değişir. John Meyers, ilçedeki en iyi savunma avukatlarından biriydi. "O da yolda, birazdan geliyor,"

"Çocuk mu istedi onu?"

Olivia omuz silkti.

"Sayılır. Nathan Cutting çağırdı onu ve Robbie avukat kullanmayı kabul etti. Bana kalırsa bu çocuğu öttürebiliriz, bu yüzden Meyers gelmeden önce onu zorla konuşturmaya çalışmayacağım,"

"Elinde ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Olay yeri fotoğraflarını gördün mü?" diye sordu.

Evet anlamında kafa salladım.

"Travma ya da yaralanma belirtisi olmayan üst sınıf bir kurban," dedi elleriyle sarı saçlarını düzeltip bir atkuyruğu ile toplayarak. "Sanırım aşırı doz aldı ve Robbie de olayı örtbas etmeye çalıştı,"

Hayır anlamında kafa salladım.

"Rachel uyuşturucu kullanmıyordu," dedim.

"Bundan emin misin?" diye sordu Olivia.

"Evet. Önümüzdeki yıl Purdue'de tenis oynamak için burs kazanmıştı ve okulda yapılan testler de çocukların uyuş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

turucu kullanmadığını gösteriyor. Kızım Rachel'de bir anormallik olsaydı söylerdi bana,"

Olivia kafa salladı ve alt dudağını ısırdı.

"Olayların nasıl gelişeceğini göreceğiz," dedi. "Sen buralarda takıl. Ben gidip aşağı katta Meyers'in gelmesini bekleyeceğim ve işe başlayacağım,"

Olivia bunu söyledikten kısa süre sonra yanımdan ayrıldı. Monitöre gözlerimi dikip oturdum ve bekledim. Robbie zayıf ve hantal görünüyordu. Görünüşü aldatıcı olabilirdi fakat onun Müslüman olmasından şüphelendim. Bu yeğenime olan ilgisinin bir parçası olan Rana ve Nassir için pek uygun değildi.

Sandalyemde arkama yaslandım, içeri girmeden önce bir fincan kahve almayı akıl edemediğime pişman oldum.

Olivia, beş dakika sonra arkasında John Meyers ile birlikte geri döndü. Meyers ellili yaşlarda görünüyordu. Parlak, mavi bir takım giymişti, omzunda da yumuşak deriden bir çantası vardı. Sorgu odasındaki masaya müvekkilinin yanına oturdu, Olivia da önünde bir klasörle karşı tarafa oturdu. İçerideki mikrofonlar o kadar hassastı ki Meyer'in çantasındaki metal kopçaların çelik masaya vurunca çıkardığı tıkırtıyı bile duyabiliyordum.

"Tamam, artık başlayabiliriz," dedi Olivia. "Kayda geçmesi için bugün Ağustos ayının on dokuzuncu günü akşam saat on bir ve Dedektif Olivia Robbie Cutting ile görüşüyor. Bu görüşmeye Bay Cutting'in avukatı John Meyers de katılmaktadır. Doğru mudur?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Robbie kafa salladı ancak Olivia'nın bakışlarına karşılık vermedi. Ona daha yakından baktım. Gözlerinin altı torbalanmıştı ve rüzgârdan savruluyor gibi sallanıyordu. Kendini kaybetmiş bir haldeydi.

"Tamam," dedi Olivia kafa sallayarak. "Şimdi bu yapacağımız bilgi toplama amaçlı bir görüşme olacak. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Tutuklu değilsin, fakat burada bana anlattıklarını mahkemede kullanabilirim. Açıkça belirtmek gerekirse hiçbir şey söylemek zorunda değilsin, istediğin zaman ayrılabilirsin. Bu hakları anladın mı, Bay Cutting?"

Robbie kafasını kaldırıp baktı, gözlerinde umut vardı.

"Bu gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

Meyers elini uzatıp müvekkilinin omzunu sıktı.

"Şimdi gidebiliriz ama önce Dedektif Rhodes'in sorularını cevaplamamız gerekiyor," dedi. "Soruları ne kadar çabuk cevaplarsak, senin ve ailenin hayatı o kadar çabuk normal seyrine döner. Tamam mı?"

Robbie, Olivia'nın devam etmesi için kafa salladı. Olivia gülümsedi.

"Bana kendinden bahset. Liseye gidiyorsun, değil mi?"

Kafa salladı ama yüzüme bakmadı.

"Son sınıftayım ama daha çok üniversite dersleri alıyorum,"

Robbie'nin sesi o kadar yumuşaktı ki bu kısa cevap bile zor çıkmış gibiydi ağzından. Yerimi değiştirdim, onun bu kederini nasıl yorumlamam gerektiğinden emin değildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üniversiteyi nerede okuyacağını dair bir fikrin var mı?"

"Purdue'da. Rachel ile,"

Olivia ve Robbie bir süre ileri geri gittiler. Omuzları dinlendi ve konuştukça daha uzun cevaplar vermeye başladı. Olivia iyi bir görüşmeciydi. Sorularına dalmadan önce yakınlık kuruyor, ortak zemin oluşturuyordu. Dahası, Robbie'nin cevaplarını anlayışlı bir şekilde dinliyordu. Onu yakından tanımasam, gerçekten çocuğa değer verdiğini düşünürdüm.

"Tamam," dedi Olivia birkaç dakika konuştuktan sonra. "Kurban ile aranızda ne tür bir ilişki vardı?"

Robbie başını öne eğdi.

"Kız arkadaşımdı. Yaklaşık iki yıldır birlikteydik,"

Bir saniye duraksadım. Kız kardeşim, Rachel'in sürekli bir erkek arkadaşı olduğundan bahsetmemişti. Belki onun da haberi yoktu bundan. Rachel'in başka neler sakladığını merak ettim.

"Onun ölümüyle alakalı bize neler söyleyebilirsin?" diye sordu Olivia. Dirseklerimi dizlerimin üstüne koyup öne doğru eğildim.

"Rachel, o gün öğleden sonra dörtte bize uğradı, bu sırada annemle babam golf oynuyordu. Matematiği pek iyi değildi, ona özel ders veriyordum. Bir süre ders çalıştık, sonra video oyunu oynadık,"

En azından bu söyledikleri yeğenimle uyuşuyordu. Ailemin Nintendo Wii oyun konsolu ile kızımdan bile daha çok oynardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tamam," dedi Olivia kafa sallayarak. "Oyun oynadıktan sonra ne oldu?" Robbie yine başını öne eğdi.

"Rachel'in banyoda midesi bulandı. Ne olduğunu bilmiyorum. Sonra öldü,"

Olivia kafa salladı, Robbie'nin kafatasının üstüne dikilmişti gözleri. Kafasını kaldırmadı hiç.

"O zaman kustu ve öldü. Senin de neden öldüğüne dair bir fikrin yok,"

Robbie cevap vermedi, Olivia önündeki dosya klasörünü açtı ve fotoğraflar çıkarmaya başladı. Bunlar muhtemelen bendeki kopyaların orijinalleriydi. Bunları sıra ile Robbie'nin önüne koydu. Robbie'nin alt dudağı titredi ve avukatı eliyle omzuna dokundu.

"Sanırım, bizden bu kadar," dedi Meyers. "Müvekkilimi sorgulamaya devam etmeniz gerekirse, ofisime uğrarsınız,"

Meyers ayağa kalktı, fakat Robbie kımıldamadı.

Olivia Robbie'nin baktığı yöne doğru bir fotoğraf uzattı. Yeğenimin kafasının fotoğrafıydı bu. Gözleri kapalıydı ve olayın şiddeti karşısında suratını ekşitmişti.

"Bahse girerim ki güzel bir kızdı," dedi Olivia. "Bir zamanlar,"

"Güzeldi," dedi Robbie, bir damla yaş süzüldü yanağından. "Onu seviyordum,"

"Görüşme bitmiştir," dedi Meyers gergin bir ses tonuyla. "Şu kelepçileri çıkartın müvekkilimden. Robbie tutuklanmadığı sürece biz çıkıyoruz,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Robbie kımıldamadı. Meyers görüşmenin bittiğini söyledi ama bu onun davası değildi. Müvekkili tavsiye almak istemiyorsa, Olivia'nın durması için hiçbir sebep yoktu.

"Baksana ona, Robbie" dedi Olivia, parmağını Robbie'ye doğru kaydırdığı fotoğrafın üstüne koyarak. "Bize neler olduğunu anlatmazsan, onun içini açacağız, onu fotoğraflayacağız ve sergiye çıkaracağız. Bu şekilde mi hatırlamak istersin onu?"

Robbie hiçbir şey söylemedi, fakat yanağından bir yaş süzüldü. Olivia devam etti.

"Kızın iç çamaşırını bulamadık ve ben senin onu giydirdiğini biliyorum. Bize neler olduğunu anlatmazsan, âşık olduğunu iddia ettiğin bu kız senin yatak odanda pantolonu çıkarılmış halde ölen bir sürtük olarak bilinecek sonsuza dek. İstediğin bu mu?"

İrkildim. Ben ne namus düşkünüydüm ne de naif bir insandım. Rachel on yedi yaşındaydı ve görünüşe göre aynı erkekle iki yıldır flört ediyordu.

Tabi ki seks yapıyorlardı. Ama Rana olayı bu şekilde yorumlamazdı. Umarım bu ayrıntıyı kâğıda dökmemeyi başarabiliriz.

"Hiçbir şey söyleme, Robbie," dedi Meyers. "Ben hallederim,"

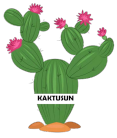
Bir an Robbie'nin avukatının tavsiyesine uyacağını düşündüm ama sonra dudakları oynamaya başladı. Birkaç saniye ses çıkmadı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ölmemeliydi," dedi. Sesi o kadar yumuşaktı ki odanın ortam gürültüsünden onu neredeyse duyamayacaktım.

"Hayır, eminim ölmemeliydi," dedi Olivia, Robbie ile aynı ses tonunda. Meyers kaşlarını ovdu, gözleri kapalıydı. Olivia görmezden geldi onu. "Neler oldu? Bir kaza falan mı oldu?"

Robbie gözlerini kapadı, dudakları konuşmadan önce oynamaya başladı.

"Rachel bir Sanguinarian'dı,"

"Efendim?" dedi Olivia.

"Kan içiyordu yani. Bir flakon dolusu kanın bir kısmını içmişti. O sırada kusmaya başladı. Sonra öldü,"

Robbie bundan sonra hiçbir şey söylemedi. Derin bir nefes aldım. Bir dedektif olarak, hatırladığımdan daha çok ölümün olay yerinde bulunmuştum, bunlardan otuz dördü kriminal cinayet soruşturmasına dönüşmüştü. Onca tecrübeye rağmen, bu benim ilk vampir olayımdı. Hallmark bu olayın anısına kartlar yapabilirdi.

"Pekâlâ," dedi Olivia. "Şimdi baştan başlayalım ve oradan devam edelim,"

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 2

Olivia ve Robbie sonraki iki saat boyunca öne arkaya gittiler. Robbie Rachel'in üstünü giydirdiğini ve onu öldükten sonra banyodan sürükleyerek çıkardığını itiraf etti ancak hiçbir şeyi örtbas etmeye çalışmadığını iddia etti. Sadece babasının onu çıplak görmesini istememişti. Asıl önemli olan, yeğenimi öldürdüğünü ya da ona uyuşturucu verdiğini inkâr etmişti, ben de ona inanmıştım. Bir şüpheli yalan söylüyorsa, genelde birkaç saniye duraklar ya da zaman kazanmak için görüşmeciden soruları tekrarlamasını ister. Robbie hiç böyle bir şey yapmadı. Sakindi, hiç kekelemedi. Bu yüzden ne düşüneceğimden emin değildim. Genç kızlar sebepsiz yere ölmezdi.

Kafam karışmış olsa da Robbie bizim için zaman kaybı olmamıştı. Rachel ile kanı şehrin batısındaki varoşlarda bulunan Plainfield'de bir kulüpten satın aldıklarını söylemişti. Kanın içerisinde bozulmasını önleyen bir çeşit antikoagülan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bulunması gerekirmiş. Bir kan uzmanı olmadığım için bu konu hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Tahminimce içinde başka maddeler de vardı. Laboratuvarımız mutlaka ne olduğunu bulacaktı.

Olivia, Robbie'yi bıraktığında hâlâ gözlem odasındaydım. Birkaç dakika sonra elinde kahvelerle ve esneyerek yanıma geldi. Kahvenin birini bana uzattı.

"Eve gitmelisin," dedi. "Geç oldu,"

Evet anlamında kafa salladım, kahvemden bir yudum aldım ve dilime değer değmez yudumladığıma pişman oldum. Bir süredir olduğu yerde boş boş oturuyormuş gibi bir tadı vardı.

"Buraya en son geldiğimden beri hiç değişmemiş bu kahve," dedim fincana bakarak. "Sanırım birkaç yıl önce yapmalıydım bunu,"

"Belki de daha yakın bir zamanda," dedi kahvesini yudumlayarak. "Yarın öğleden sonrası için planlanan bir otopsim var. O zaman daha fazla bilgi sahibi olacağız,"

Fincanımı masanın üzerine koydum.

"Ardından Rachel'in vakit kaybetmeden gömülmesi gerekiyor. Geleneğimiz bu şekilde,"

Olivia evet anlamında kafa salladı.

"Dr. Rodriguez'e söylerim. Elimizden geleni yapacağız,"

Otoparka gitmeden önce ona teşekkür ettim. Sabah saat biri on geçe arabamdaydım ve bundan on beş dakika sonra evimin garajına giden yoldaydım. Evin ışıkları sönüktü, fakat

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ön taraftaki odada televizyonunun ışığının titreşimini görebiliyordum, bu da demek oluyordu ki muhtemelen karım beni beklerken kanepede uyuyakalmıştı.

Hemen içeriye girmedim. Bunun yerine gözlerimi kapatıp arabamın koltuğuna yaslandım. Uzun bir gün olmuştu. Torpido gözüne uzandım ve yarım litrelik bir viski çıkardım. İki yudum içtim. Sıvı boğazımı yakıp geçerek mideme indi. Gözlerimi kapatıp birkaç dakika öylece kaldım, göz kapaklarımın ardında dönen renklerin ve şekillerin cümbüşünü izledim, içkinin beni vurmasını bekledim. Şişenin ağzını kapatıp torpido gözüne koymadan önce bir büyük yudum daha aldım.

Bir emlak komisyoncusu evimin bir cazibesi olduğunu söyleyebilirdi, yani evimin su tesisatı ve elektrik sistemleri Roosevelt'in cumhurbaşkanlığı yaptığı dönemden bile daha kısa süreliydi. Evimin ahşap doğraması güzeldi ve ailem için yeterince büyüktü. Üstelik ben yarı zamanlı bir hukuk öğrencisiydim ve mezun olana kadar karımla gücümüz bu kadarına yetiyordu.

Mutfağımıza giden yan kapıdan içeri girip salondaki banyoya gittim hemen. Oturma odasına geçmeden önce içki kokusu gitsin diye markasız, yeşil bir gargara ile ağzımı çalkaladım. Karım, Hannah kanepede uyuyordu. Televizyonun kısılmış sesini tamamen sessize aldım, elimi omzuna koyarak yavaşça uyandırdım onu.

"Selam," dedi, birkaç kez gözlerini kırpıştırarak. "Geceyi evde geçirmek için mi geri döndün?"

Evet anlamında kafa salladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ufaklık uyuyor mu?" diye sordum.

Hannah esnedi ve başıyla onayladı. İkimiz de bir şey söylemedik bir süre.

"Gargara kokuyorsun," dedi.

Bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Uzun bir geceydi," dedim. "Yatmaya hazır mısın?"

"Evet," dedi. "Neydi acil olan durum?"

Gözlerimi yere diktim.

"Yarın sabah konuşuruz," dedim. "Megan'a iyi geceler dileyeceğim, birazdan gelirim yatağa,"

Salonun yarısına kadar karımın peşinden gittim ama kızımın odasına gelince durdum. Kızım o kadar küçüktü ki bacakları ancak yatağının yarısını kaplıyordu, kahverengi saçları hale gibi yastığına saçılmıştı.

Kapının yanındaki plastik bir gece ışığı, duvarda pelüş hayvan şeklinde gölgeler oluşturuyordu. Kuzenine benziyordu. Boğazımda oluşan düğümü yuttum, onu uyandırmamak için kapının eşiğinde kaldım.

Geri dönerken zemin gıcırdadı ve Megan'ın gözleri açıldı.

"Baba," dedi, gözlerini ovuşturarak. Kollarını bana doğru uzattı. Uyku sersemiydi, sabah uyandığında muhtemelen hiçbir şey hatırlamayacaktı ama yavaşça içeri girdim ve bana sarılınca alnından öptüm onu.

"Selam, bal kabağım," dedim sırtını yatağa bırakarak. "Uykuya geri dönmeye çalış,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ummi senin bu gece kötü adamları yakaladığını söylüyor," dedi.

"Yakalıyordum ama şimdi evdeyim,"

Esnedi.

"Ben de kötü adamları yakalamak istiyorum," dedi.

"Bir gün o da olur, tatlım," dedim. Göğsünü kapatması için battaniyesini yukarı doğru çektim. Kollarını bağladı. "Şimdi uykuya geri dönmeye çalış,"

"Senin kötü adamları yakalamana yardım etseydim, her gün görür müydüm seni?"

Tekrar alnından öptüm.

"Daha sık evde olmaya çalışacağım, tatlım,"

"Tamam," dedi kıpırdanarak. "Biraz burada kalır mısın? Sanırım dışarıda canavarlar var,"

"Tabi ki," dedim, onun yanına oturdum, dışarıda canavarlar olduğundan çok emin bir şekilde.

"Burada olacağım ben,"

***

Niyetim Megan uyuyana kadar onun yanında kalmaktı ama ben kendim uyuyakalmış olmalıyım, çünkü Hannah ertesi sabah yedi gibi uyandırdı beni. Megan hâlâ uyuyordu, onu uyandırmadan mutfağa geçtik. Hannah bana bir fincan kahve koydu ve kahvaltı masasında karşıma oturdu.

Fırsatını bulmuşken Rachel'den bahsettim ona. Hannah

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

metanetle karşıladı olayı; her zaman olduğu gibi. Megan'a ne söyleyeceğimizi konuşurken, Megan odaya girdi.

Ne olduğunu en iyi şekilde anlatmaya çalıştık. Anlamadı ama anlayacaktı sonunda.

Hannah, kız kardeşimi saat sekize gelmeden biraz önce aradı ve hazırlıklar yapmaya başladı. Bir Müslüman öldüğünde yapılması gereken birtakım şeyler vardı. Ölen kişinin dinsel bir törenle üç kez yıkanması gerekirdi. Rana, Hannah ve cemaatimizdeki daha yaşlı kadınlardan bazıları üstlenecekti bu görevi. Saçlarını da tarayıp üzerine hoş kokular süreceklerdi.

Daha sonra, Rachel'in üstünü üç beyaz örtüyle kaplayacaklardı ve onu yan yatırıp yüzü Mekke'ye dönük bir şekilde gömecektik. Ölülerimizi mumyalamadığımız için her şey en kısa süre içerisinde olup bitmeliydi.

Hannah telefonu kapatınca, patronumu arayıp o gün işe gelemeyeceğimi söyledim. Biliyordu durumu, o yüzden bir şey sormadı.

Hannah, Megan ve ben ailecek sabah namazını kıldık fakat tam anlamıyla yoğunlaşamadım yaptığım şeye. Nadiren yoğunlaşırdım ibadet sırasında. Bir saat sonra ev ofisimden Olivia'yı telefonla aradım. Telefonu açtığında arka plandan mırıltılar duydum, tabaklar birbirine çarptıkça çıkan o tanıdık cam şıkırtısını çıkartabildim.

"Olivia, ben Ash," dedim. "Seslere bakılırsa, yemekhanedesin sen,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Acropolis'te," dedi. Gürültünün sebebini açıklıyordu bu. Acropolis, ilçe merkezi yakınlarında bir Yunan lokantasıydı. Bir jant kapağı büyüklüğünde krepler sunardı, avukatların olduğu kadar polislerin de gözde mekânıydı. "Kahvaltı yaptın mı?"

"Hayır, ama orada da yapamam zaten," dedim. "Kreplerle domuz etini aynı tavada kızartıyorlar orada. Ben ayrıldıktan sonra neler oldu?"

Olivia homurdandı, biraz kadınlara özgü bir homurdanmaydı bu.

"Umduğum kadar iyi geçmedi," dedi. Ağır, meşe odunundan sandalyeme yaslandım. Sadece antikalara has olan memnun edici bir sesle gıcırdadı. "Robbie Cutting'in evine bir narkotik köpeği götürdük, ama hiçbir halt bulamadık,"

Cesaret kırıcıydı bu. Narkotik köpeklerimiz oldukça iyiydiler. K9 biriminden tanıdığım bir eleman, birkaç hafta önce bir tanesini bölgedeki liselerden birine götürmüştü. Köpeği, bir çocuğun arabasının arka koltuğuna sıkıştırılmış marihuana tohumlarını bulmuştu. Çocuk esrarı haftalar öncesinde çekmiş olsa bile yakalanmıştı yine de. Robbie'nin evinde uyuşturucu olsaydı, köpek bulurdu.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"İzin verirsen patates kızartmalarımı bitirmeyi planlıyordum," dedi. "Bundan sonra, eve gidip güzel bir uyku çekeceğim, çünkü bütün gece ayaktaydım. Rachel'in otopsisini öğlene aldırdım, saat iki ya da üç gibi ailene teslim edilmiş olur,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim," dedim. "Kız kardeşim buna minnettar olacak. Bu davadan bir şeyler çıkacağını düşünüyor musun?"

Olivia yine homurdandı.

"Bunun bir cinayet olup olmadığını bile bilmiyorum," dedi. "Biraz daha araştırıp sana bilgi vereceğim,"

"Lütfen," dedim. "Çocuklar yalan söylemez. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum,"

"Ben de," dedi Olivia. Telefonu kapatmadan önce, benden Rana ve Nassir'e kızları için elinden gelenin en iyisini yapacağını söylememi istedi. Bunu onlara ileteceğimi söyledim.

Hannah, Megan ve ben günün geri kalan kısmını kız kardeşim ve kocasıyla geçirdik. Neredeyse camimizdeki tüm aileler gelmişti. Uzun bir gündü, Olivia'nın dediği gibi sorgu hâkimi Rachel'i saat ikiye doğru teslim etti. Hazırlıklar yapıldı ve saat dörde doğru gömülmeye hazırdı. Beşe doğru bitti cenaze töreni, karımla eve dönerken konuşamayacak kadar dumura uğramış bir haldeydik.

***

Ertesi gün pazardı ve işe geri dönmüştüm. Başsavcılıkta çalıştığım için görevlerimin çoğu CSPAN kanalını izlemek kadar eğlenceliydi. O gün de farklı bir gün değildi.

Patronum, pazartesi günü uyuşturucuları temin ettikleri satıcıların aleyhine tanıklık etmeleri planlanan iki uyuşturucu bağımlısına bakıcılık etmemi istemişti. Benim görevim onları ayık ve hapisten uzak tutmaktı. Ne yazık ki bu onlarla havaalanına yakın, düşük bütçeli bir otelde sekiz saat boyunca

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çizgi film izlemek anlamına geliyordu. Nöbetim bitene kadar, kafam allak bullak olmuştu. Eve giderken, maç izlenen barlardan birine uğradım ve hafif bir viski ile bira içtim. Karım evde beni bekliyor olmasa muhtemelen birkaç tane daha içerdim. Tam içkilerimi bitirmiştim ki Olivia aradı.

"Ash," dedi. Duraksadı. "Barda mısın sen?"

Birisi yanımdaki masaya oturmuş ve Budweiser istemek için bağırmıştı.

"Evet," dedim boğazımı temizleyerek. "Bardayım."

Olivia yine duraksadı.

"Müslümanların içki içebildiğini sanmıyordum,"

"Tanrı içki içmemi istemeseydi, çocukların ölmesine izin vermezdi," dedim bara bir onluk atıp barmene parayı koyduğumu işaret ederek. Kafa salladı barmen, ben de kalabalığın arasına daldım. Teknik olarak Olivia haklıydı. Alkol sağlıkla ilgili nedenlerden ötürü yasaklanmıştı. Ben kendi kendimi tedavi ettiğim için, alkol almamın haklı bir gerekçesi olduğunu düşündüm. İki adam barın ön giriş kapısında sigara içiyordu, ben de arabama atlayıp kapıyı kapattım. "Neler oluyor?"

"Birkaç konuyla ilgili bilgi vermek için sana uğramayı düşünmüştüm," dedi. "Yeğeninin otopsi sonuçlarını henüz almadım fakat onun ölümünün kriminal bir cinayet vakası olduğu varsayımıyla hareket ediyoruz. Yarın okula gidip okul arkadaşlarından bazılarıyla görüşeceğim ve senin de orada bulunmanı istiyorum. Sanırım onlar benden çok seninle konuşmak isteyecektirler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben erkek olduğum için mi?" diye sordum konuyu nereye getireceğinden emin olamadığım için.

"Çünkü sen bir Müslümansın," dedi. "Arkadaşlarının çoğunun da öyle olduğunu düşünüyorum."

"Bu konuyu o kadar umursamıyorum. Rachel neredeyse benim kadar dindardı, ben de şimdi bir bardayım," dedim. "Çok sayıda Müslüman arkadaşı olduğu konusunda şüpheliyim, fakat yanında ikinci bir kişiye ihtiyacın varsa sabah işten izin alabilirim."

Olivia bir an durakladı, muhtemelen davetini tekrar gözden geçiriyordu.

"Hayır, yine de seni alacağım," dedi son olarak. "Saat dokuzda sana uğrasam nasıl olur?"

"Tamamdır, uygun. Saat birde dersim var, fakat bu iş biraz zaman alacaktır."

Olivia saat bire kadar işleri bitireceğimizi söyledi ve telefonu kapattı. Arabayla eve gittim. Hannah genelde kapıdan girer girmez beni öperdi, bu yüzden öpmemesi için öğle yemeğinde soğan yediğimi söyledim. Banyoda gargarayla ağzımı yıkadım ve çalışma odamdaki telefondan Rana ile Nassir'i aradım.

Kızları gömüleli bir gün olmuştu ama iyi katlanıyorlardı bu duruma. Indianapolis'te büyük bir İslam cemaati yoktu, fakat birbirimize bağlıydık.

Camiden iki aile akşam yemeği getirmişti, Rana ve Nassir'in buzdolaplarının çoktan tencereyle dolmuş olduğundan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şüphe ediyordum. Benim gelmemi isteyip istemediklerini sordum, ama iyi olduklarını söylediler.

Ailem akşam namazını kıldı ve sonra yemek yedik. Daha sonra Megan yatana kadar Animal Planet kanalını izledik. Ertesi gün dersim olduğu için yaklaşık bir saat ders çalıştım. Gerçekçi olmak gerekirse tam olarak hazırlanmak için iki saate daha ihtiyacım vardı ama geçirdiğim son birkaç günden sonra bitmiş tükenmiş bir haldeydim. Kanatlandırmam gerekiyordu dünyamı. Hannah ve ben saat on gibi yattık.

Ertesi gün, bir çift yapışkan el beni uyandırınca sabah biraz erken başladı. Kızımın ellerinin nasıl sürekli yapış yapış olduğunu anlamıyordum ama bir şekilde bunu başarıyordu.

"Baba, Baba!"

Gözlerimi açtığımda, Megan'ın düz kahverengi saçları ve kahverengi gözlerini gördüm. Perdeler hâlâ çekiliydi, fakat dışarısı yeterince karanlık olduğu için güneşin henüz doğmadığını biliyordum. Alarm saatine baktım. Altıyı biraz geçiyor. Kızım gülümsedi bana, sanki aklı başında bir adamın kalkması gereken saatten önce kaldırmaktan dolayı gurur duyuyordu.

"Ummi kahvaltıyı hazırladı."

"Öyle mi?" diye sordum. Elimi uzatıp Winnie-the-Pooh pijamasının üstünden omuzlarını gıdıkladım. Zevkten cıyaklamaya başladı ve "Babam uyandı. Babam uyandı," diye bağırarak mutfağa koştu. Bacaklarımı yataktan çıkardım ve kafamı uykunun etkisiyle oluşan her türlü karartıdan arındırmayı umarak kafamı salladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ev hâlâ serindi, bu yüzden mutfağa gitmeden önce pijamalarımın üstüne bir bornoz geçirdim. Hannah, bir elinde spatula, öbür elinde tavanın sapı ocağın önünde dikiliyordu.

O da benim gibi bir bornoz giymişti ama benden farklı olarak o çoktan banyosunu yapmıştı. Saçları dolaşık ve ıslak bir halde boynuna dağılmıştı.

"Günaydın canım," dedim esneyip kendime bir fincan kahve doldururken. Hannah'ın kahve konusunda bir yeteneği vardı ama olumlu yönde değildi bu yetenek. Fincanıma doldurduğum sıvı o kadar siyahtı ki uzay zamanın bükülmesiyle oluşan kara bir deliğe benziyordu. Kokladım onu, bir yandan suratımda oluşan ekşimeyi gizlemeye çalışırken bir yandan burun kıllarımı yakmamasını umdum. Hannah'ın sabah altıda kavrulmuş kara ölümü. Bu sizi uyandırmıyorsa, muhtemelen çoktan ölmüşsünüzdür.

Yine biraz cömert davranıp kupanın yarısına kadar doldurdum ve yudumladım.

Nasıl olduğunu anlayamadım ama karım fincanındaki kahveyi çabucak içip bitirdi.

"Kusura bakma tatlım," dedi. "Megan'a üstünü giyinmesini söylemiştim. Seni uyandıracağını bilmiyordum."

"Sorun değil," dedim ocağın yanındaki yığından bir parça tost alarak. "Zaten benim de bu sabah bir toplantım vardı."

Hannah kafa salladı ve dikkatini ocağa çevirdi.

"Kahvaltı birazdan hazır olur," dedi görüldüğü kadarıyla yarım düzine yumurtayı çırparken. "Bir gidip baksana, çocuk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üstünü giyinmiş mi? Bugün uzun vardiyalı çalışacağım, yediye doğru çıkmamız gerek işten."

Karımın uzun vardiyaları şehir merkezindeki pediatrik bir acil odasında on saatti. Uzun saatler çalışması ona haftanın büyük bir bölümünü evde Megan ile geçirme olanağı sağlıyordu ama kıskanmıyordum onu.

"Tabi ki," dedim.

Hannah kahvaltıyı hazırlarken ben de Megan'ın bir kot pantolon ve üstünde Curious George olan sarı bir tişört seçmesine yardım ettim. Güzel bir sabahtı. Sakin ve sessiz, keşke her sabah böyle olsaydı. Kahvaltımızı yapıp beraber sabah namazımı kıldık. Biz yerken Megan, kahvaltı masamızda kaç tane yiyecek olduğunu saymaya başladı fakat on beşe gelince yeniden baştan başlıyordu saymaya çünkü bildiği en büyük sayı oydu. Hannah ile kızım saat yediye gelmeden hemen önce evden çıkmışlardı, bu da bana hazırlanıp haberleri seyretmek için fazlasıyla yetecek zaman kazandırmıştı.

Bir önceki gece başka bir cinayet yaşanmıştı, böylece bu ay işlenen cinayet sayısı on dokuza çıkmış oldu.

Bu ortalama cinayet oranımızın neredeyse üç katıydı. Şef Dedektifler, basın toplantılarında bunun sebebini havanın ısınmasına bağlıyorlardı fakat hiç kimsenin buna cidden inandığını sanmıyorum. En azından önemli bir fikir oluşturmak için yeterince bilgi sahibi olan kimseler inanmıyordu buna. Başka bir şeyler dönüyordu fakat henüz ne olup bittiğini anlayamamıştık.

Hava durumunu sunan neşeli kız bu cehennem gibi sıcak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hava dalgasının devam edeceğini söylemeden haberleri kapattım. Biraz zamanım olduğu için kız kardeşimi ve eniştemi arayıp herhangi bir ihtiyaçları olup olmadığını sordum.

İhtiyaçları yoktu ama akşam görüşmek üzere plan yaptık.

Olivia tam da söylediği gibi dokuza on kala evimin önünde durdu arabasıyla. İnce, bej rengi bir blazer ceket ve kot pantolon giymişti. Ceketinin altındaki tabanca kılıfının ana hatlarının dışarıdan fark edileceğimi sanmıştım ama göğüslerine baktığımı düşünmesin diye yorum yapmak istemedim. Mavi vinil koltuğa oturup kapıyı çektim. Gıcırdadı ve sanki bir uçağın dış kapısını kapatıyormuşum gibi bir ses çıkardı.

"Günaydın," dedim vinil koltuğa yaslanıp evrak çantamı bacaklarımın arasına koyarak. "Hafta sonun iyi geçti mi?"

Omuz silkti ve arabayı vitese taktı.

"Pek değil," dedi. "Bu olayı çözeceğimizi umuyordum."

Kafa salladım, neler hissettiğini anlıyordum. Olivia'nın arabası işaretli değildi, ancak arabanın üzerindeki anten dizilimi göze çarpıyordu. Görüş mesafesindeki herkes bizim polis arabası içinde olduğumuzu biliyor ve sürüşlerini ona göre ayarlıyorlardı. Olivia ile beş dakikalık yolculuğumda karımın Volkswagen'ini sürerken bir hafta boyunca göreceğimden daha çok sinyal lambası görmüştüm.

Yaklaşık yirmi dakika sonra yeğenimin okuluna varmıştık. İddiaya göre şehrin en iyi liselerinden biriydi, yıllık öğrenim ücreti otuz bin dolar olmalıydı. Kız kardeşim buna değdiğini söylüyordu ama ben şüpheliydim. Yine de önemli olmadığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

düşündüm. Hannah ve ben bu miktarı ödeyebilmek için kendimizi köle olarak satmak zorunda kalabilirdik. Ama işler bu şekilde yürüyordu. Bir kamu çalışanı olarak ben ikinci ya da üçüncü iyiye alışmıştım. Müdür dışarıda karşıladı bizi. Alnı parlıyordu, pembe Oxford gömleği terden göğsüne ve kollarına yapışmıştı.

"Müdür Eikmeier, ben Dedektif Olivia Rhodes. Telefonda konuşmuştuk," dedi Olivia. Beni işaret etti. "Bu da Dedektif Çavuş Ash Rashid."

Müdürün elini sıktım ve hemen elime bulaşan teri kurulamak için elimi cebime soktum. Umarım fark etmemiştir.

"Gidebiliriz," dedi. "Rehber öğretmenlerimizden biri Rachel'in arkadaşlarının bir listesini hazırladı. Sizin burada olduğunuzdan bile haberleri yok henüz, ama çabucak toplarız hepsini."

"Hepsini toplayın," dedi Olivia. "Onlarla grup olarak konuşmak istiyorum."

Eikmeier kafa salladı ve bizi içeri aldı. Sağa sola ayrılan diğer kollarıyla ana koridor geniş ve uzundu. Kilitli dolaplar duvarlar boyunca sıralanmıştı ve bir dizi cam kupa dolabı okulun arkasındaki jimnastik salonuna gidiyordu. Eikmeier bizi yan koridorlardan birindeki sadece personelin girebildiği bir toplantı odasına götürdü. Tepe ışıklarından yapay mavi bir ışıl süzülüyordu, duvarlar da motive edici posterlerle kaplıydı.

Toplantı odasının masasından siyah deri bir sandalye çektim ve Olivia'ya baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çocuklarla tek tek görüşmek istiyorum," dedi. "Önce ben başlarım, sen de korkutucu bir şekilde bakarsın. Bir soru sormak istediğinde hafifçe bacağıma vurursun, ben de geri adım atarım. Senin için de uygun mudur?"

Başımla onayladım ve hemen odaya bir göz attım.

"Kulağa hoş geliyor," dedim. "Daha önce hiç okulda çocuklarla görüşme yaptın mı sen? Bazı kurallar farklıdır."

Olivia kafa salladı ve bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, ama söyleyemeden kapı çalındı. Asyalı bir kız kafasını içeri soktu. Olivia, diğer öğrencilerin gelmesini beklerken kıza karşımızdaki sandalyelerden birine oturmasını söyledi. On kişilerdi. Çoğu kızdı ve hiçbiri on sekiz yaşından büyük değildi.

Bir dosya kâğıdı uzattım ve her öğrenciden adını soyadını, adresini ve telefon numarasını yazmasını istedim. Muhtemelen hiçbirini mahkemeye çağırmamıza gerek kalmayacaktı ama işi garantiye almak istedik. Herkes yerini aldıktan sonra Olivia konuşmaya başladı.

"Ben IMPD'den Dedektif Olivia Rhodes. Ortağım ise Başsavcılıktan Dedektif Çavuş Ash Rashid. Şimdiye kadar Rachel Haddad ile ilgili haberleri duyduğunuzdan eminim ve bazılarınızın muhtemelen çok üzgün olduğunu biliyorum. Bunu anlayışla karşılarız ve bu konuda anlayışlıyız. Teşkilatımız neler olduğunu öğrenmek için elinden geleni yapıyor. Siz onun arkadaşları olduğunuz için sizinle konuşmak istedik. Açık olmak gerekirse, başınız belada değil ve niyetimiz sizin başınızı belaya sokmak değil. Okulun arka bahçesinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gömülü bir ceset olduğunu söylemediğiniz sürece, söylenenler burada kalır. Tamam mı?"

Genel bir onaylama mırıltısı duyuldu. Olivia devam etti.

"Diğerleri koridorda beklerken her birinize birtakım sorular soracağız. Reşit olmadığınız için Müdür Eikmeier ya da Rehber Öğretmeniniz odada bizimle kalabilir. Seçim size kalmış. Şunu unutmayın ki okul görevlilerinin bizden daha farklı öncelikleri vardır. Okul politikasına aykırı bir olaya karıştığınızı söylerseniz, muhtemelen Dedektif Rashid ve benim umurumda olmayacaktır ancak Müdür Eikmeier için bunlar önemli olabilir. Kararınızı verin. Şimdi koridora geri dönün; biz sizi tek tek çağıracağız." Öğrenciler koridorda tek sıra halinde dizildiler. Onlar gidince Olivia'ya döndüm.

"Okul politikasıyla ilgili bir sorun yaşamayız umarım. Bu öğrencilerin istedikleri zaman yanlarına birini bulundurma hakları var."

"Bu da onların seçimi," dedi. "Müdür Eikmeier burada olsa, hiçbir şey söylemezler, biliyorsun. Listedeki ilk öğrenciyi çağır. İşe başlayalım."

Onunla tartışmaya girmedim. Bunun yerine öğrencilerin doldurduğu listeyi elime aldım ve ilk ismi okudum. El yazısı kaba ve sola kayıktı. Her ne kadar uzman olmasam da bir erkeğin yazısına benziyordu.

"İlk konuğumuz Heywood Jablowme," dedim. "Onunla sen mi ilgilenmek istersin, yoksa benim mi ilgilenmemi istersin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia'nın gözleri hafifçe kısıldı.

"Oğlan çocuklarından nefret ederim," dedi şakaklarını ovarak. "Kim olduğunu öğren ve ona mantıklı davranmasını söyle. Ben başka biriyle başlayacağım."

"Tamam," dedim ayağa kalkarak. Kapıyı açtım ve koridora çıktım. Öğrenciler sırtlarını duvara çevirip sıraya dizilmişlerdi, Müdür Eikmeier de karşılarında tekerlekli bir ofis sandalyesinde oturuyordu. Kalkmaya yeltendi ama ben elimle oturmasını işaret ettim. Üç erkek ve yedi kız saydım.

Erkeklerden ikisi sıranın önünde birbirleriyle konuşuyorlardı, üçüncüsü ise arkadaydı, dalgın bir hali vardı. Onu görmezden geldim ve ilk ikisine elimle bana doğru gelmelerini işaret ettim.

"Hanginiz solak?"

İkisi de pişmiş kelle gibi sırıttı. Kafamı yana yatırıp kaşlarımı kaldırdım fakat bu onların sadece kıs kıs gülmesine neden oldu. Tam geri dönüp Olivia'dan listeyi alacağım sırada, o iki erkeğin yanındaki esmer kız öne çıktı.

"Don solaktır," dedi. "Siyah saçlı olan."

Don, küçümseyen ve pis bir bakış attı kıza. Uzun boyluydu, saçları yukarıya doğru dikilmişti. Bir yetişkinle baş edebilecek birine benzemiyordu, fakat muhtemelen bir genç kızın canını yakabilirdi. Önüne geçip gülümsedim. Geri adım attı.

"Doğru mu bu?" diye sordum.

Omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne var bunda?" diye sordu.

"Bu demek oluyor ki seninle özel konuşmalıyız."

Müdür Eikmeier beni durdurmasına fırsat vermeden, elimi kürek kemiklerinin arasına koydum ve onu nazikçe salonun aşağısına doğru götürdüm. Çocuk gönüllü bir şekilde geldi, fakat hâlâ sırıtıyordu. Köşeyi döndükten sonra, kimse bizi rahatsız etmeden konuşabilmemiz için erkekler tuvaletine götürdüm onu. Sigara ile idrar kokuyordu içerisi. Duvarlar kurumsal binalara özgü yeşil bir fayans ile zemin ise bir çeşit gri taşla kaplıydı.

Tavan yıllardır gizli gizli sigara içenler yüzünden siyah lekelerle kaplanmıştı ve tuvalet bölmelerinin hiçbirinin kapısı yoktu. En azından yalnız olduğumuzu biliyordum.

"Hapı yuttun sen, enayi dümbeleği," dedi Don. "Beni böyle sürükleyemezsin. Babamın avukatları bunun icabına bakacaktırlar."

Banyonun kapısındaki kilidi çevirip büktüm. Kilit tıngırtıyla kapandı.

"Ben Arap'ım, geri zekâlı," dedim. "Babanın avukatları da burada değiller."

Don'un sırıtışı yavaşça sönmeye başladı. Odanın uzak kenarına doğru geri gidip duvara yaslandı.

"Ne yapıyorsun?" Terörist misin nesin sen?"

"Hayır," dedim, porselen lavabolardan birine doğru yürüyerek.

Gömleğimin kol düğmelerini çözdüm, ceketimin kollarını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

üç beş santim yukarı kıvırdım. Namaz için abdest alır gibi yüzüme su çarptım.

Çocuğa baktım tekrar. Nefesi sığdı, beyaz tenliydi.

"Hiç komik değil bu yaptığın," dedi, sırtını fayanslı duvara dayayarak. "Beni buraya kilitleyemezsin. Haklarımı biliyorum ben."

Omuz silktim ve kâğıt havluyla kurulamadan önce ellerimi silkeledim.

"Haklısın. Seni burada tutamam, fakat kapıyı senin için kilitlemedim. Kapıyı Müdür Eikmeier içeriye giremesin diye kilitledim. İstediğin zaman gidebilirsin."

Don bir adım ilerledi ama kapıya varmadan durdu.

"Bana vuracaksın, değil mi?"

Kalçamı lavaboya dayadım ve kollarımı bağladım.

"Sana söz veriyorum Elimi sürmeyeceğim sana," dedim omuzlarımı silkerek. "Ama kalsan iyi olur."

Kaşlarını çattı ve tereddüt ederek bir adım geri attı.

"Neden?"

"Çünkü sen burada kalıp benimle konuşursan, Dedektif Rhodes, polise yanlış bilgi verdiğin için seni tutuklamaz, Heywood."

"Ciddi misin?" diye sordu. Kaşlarımı kaldırdım ama bir şey söylemedim. Yenilgiyi kabul etti. "O imza kâğıdıyla ilgili olay bir şakaydı. Ben Rachel'i pek tanımam. Sınıfta ve Amerikan Tarihi dersinde yanında otururdum. O kadar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Not defterimi çıkardım cebimden. Olivia bana çocuğa karşı mantıklı davranmamı söylemişti, ama ağzından lafı cımbızla çekmeye dayanamıyordum.

"Yanında oturduysan, mutlaka bir şeyler konuşmuşsundur onunla. Hiç kimseyle sorunu var mıydı?"

"Bu konular hakkında konuşmazdık. Öğretmenle alay ederdik. Televizyondan bahsederdik. Bu tür şeyler."

"Kiminle konuşmuş olabilir bunları?"

Bana beş isim saydı. Bunları onun tuhaf arkadaşları diye adlandırmıştı. Bunların üçü kız, ikisi erkekti, bir tanesi Robbie idi.

"Gitmeden önce sana bir tavsiye vereyim mi, Don? Sana bir kanun görevlisi bir şey soruyorsa, ona cevap ver. Yavşak olma. Böyle olursan, seni hapse tıkarım ve hücredeki arkadaşların Grateful Dead'in yeniden buluşma konserinde olduğu gibi seni pipo gibi elden ele dolaştırırlar. Anlıyor musun beni?" Don ileri doğru yürüdü.

"Anladım," dedi. "Bir daha yapmam. "Şimdi gidebilir miyim?"

"Evet. Çık dışarı."

Sonra tuvaletten ayrıldık, fakat koridora farklı yönlerden gittik. Toplantı odasına geri döndüğümde Olivia öğrencilerle görüşmeye başlamıştı çoktan. Daha önce gördüğüm Asyalı kız masadaydı, ancak ben içeri girince Olivia onunla konuşmayı kesti.

"Özür dilerim, Dedektif Rhodes," dedim Olivia'ya kafa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sallayarak. Dikkatimi kıza çevirdim. "Adın ne senin bakalım küçük hanım?"

"Joy Li."

Heywood'un bana verdiği isim listesine baktım ama kızın adı orada yazmıyordu. "Tamam. Sınıfa dönebilirsin, Joy. Yardımın için teşekkürler."

Olivia öksürdü, fakat kız sırt çantasını toplayıp odadan ayrılana kadar bir şey söylemedi.

"Bir planımız olduğunu sanıyordum. Sen burada oturup korkutucu bir şekilde bakarken ben öğrencilerle konuşacaktım hani." Üzerinde beş ismin yazılı olduğu not defterini çıkardım.

"Rachel'in asıl arkadaşları bunlar. Bunlar üzerinde yoğunlaşmamız gerekiyor." Olivia isimlere baktı ve kafa salladı.

"Sanırım bunlardan birkaçı buradaydı. Heywood ile görüşmen iyi geçmiş anladığım kadarıyla." Omuz silktim.

"Bir çocukla nasıl bağlantı kuracağını bilmek lazım," dedim. "Her şey güven oluşturmakla alakalı. Bazen bir ebeveynin tecrübeli elleri gerekir."

Olivia kafa sallayıp ayağa kalktı.

"Müdür Eikmeier'den ihtiyacımız olan herkesi toplamasını isteyeceğim."

Bölüm 3

Alicia Weinstein adında bir kızla başladık. Biraz tanıdık geliyordu yüzü, bir doğum gününde ya da Rachel'in hayatının başka bir dönüm noktasında onunla karşılaşmış olabilirdim. Gözlerini hatırlayamadım sadece. Gözleriyle hesap yapıyor ve süzüyordu beni, büyük bir yarış öncesinde değer biçilen bir at gibi hissettim kendimi. Rahatsız bir şekilde yerimi değiştirip Olivia'ya baktım.

Olivia onunla birkaç dakika sohbet ederek onu görüşmeye hazırladı. Evleri Rachel'lerin evine yakınmış ve küçükken aynı futbol takımındaymışlar. On yedi yaşında olduğunu söyledi, üstündeki tasarımcı elinden çıkmış kıyafetine bakılacak olursa derslerine çalışmak zorunda hissetmiyor olabilirdi kendini. Tahminime göre ailesi düzenli ücret ödeyerek daimi bir avukata sahip olacak kadar yeterli paraya sahipti. Umarım bu sorun olmazdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Görüşmeye başlamadan önce Olivia daha önce öğrenci grubuna yaptığı giriş konuşmasını yaptı. Alicia tıpkı onların yaptığı gibi donuk bakışlarla kabul etti.

"Rachel hakkında konuşmak için buradayız," dedi Olivia. "Daha önce de bahsettiğim gibi, ona neler olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Onun hayatıyla ilgili bazı ayrıntıları tamamlayarak bize yardımcı olabilirsin. "Onunla ilgili bize neler söyleyebilirsin?"

Bunun iyi bir soru olduğunu düşündüm. Genç, tecrübesiz sorgulayıcılar çoğu zaman tanığın kendi ritmini tutturmasına izin vermeden hemen konuya atlarlar. Açık uçlu bir soru sormak, Alicia'nın konuşmaya nasıl başlayacağını belirlemesine olanak sağlardı. Bu da onda kontrol hissi uyandırırdı.

"Rachel tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Herkes severdi onu, hepimiz için sürpriz oldu bu. Belki de sürpriz olmaması gerekirdi ama oldu. Bilmiyorum. Bu söylediklerimi unutun."

Olivia ve ben olduğumuz yerde doğrulduk. Konuşmasını tamamladı kız. Birçok durumda bir şüphelinin böyle bir itirafta bulunması için onu buna teşvik etmek gerekirdi. Olivia ve ben şaşkın bir halde birbirimize baktık.

"Neden bu bir sürpriz olmamalıydı?" diye sordu Olivia.

Alicia başını öne eğdi.

"Hiçbir şey söylememeliydim. Benim burada olmamam gerekirdi."

"O senin arkadaşındı. O yüzden buradasın," dedi Olivia.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Başkalarının da canı yanmasın diye neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor."

"Rachel'in sorunları vardı," dedi Alicia. Bir dakika durakladı ve konuşmakta güçlük çekiyormuşçasına derin bir nefes aldı. Olivia ona su vermeyi teklif etti ama Alicia kabul etmedi, birkaç kez derin nefes aldıktan sonra yeniden başladı konuşmaya. "Rachel'in uyuşturucularla ilgili sorunları vardı. Hepimiz biliyorduk ama ne yapacağımızı bilmiyorduk. Kimsenin aklına gelmemişti böyle bir şeyin olacağı."

"Ne kullanıyordu?" diye sordum, sesimdeki şüphenin anlaşılmamasını umarak.

"Alışılmış maddeleri," dedi Alicia. "Bir keresinde esrar içerken gördüm, partilerde de içtiğini biliyordum, ama herkes yapıyor bunu. Son zamanlarda daha ciddi maddeler kullandığını işittim."

"Ciddi derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Olivia bana bakarak. Alicia cevaplamadan önce bir an bekledi.

"Bunlar sadece rivayetten ibaret," dedi. "Fakat geçen ay bir üniversite partisinde kokaini denediğini duymuştum. Başka maddeler de kullandığını söylediler."

Olivia kafa salladı. Ellerimi masanın altında o kadar sıkmıştım ki tırnaklarımın tenime batışını hissedebiliyordum.

"Rachel'in düzenli olarak uyuşturucu aldığına dair söylentiler mi duydun?" diye sordu Olivia, masanın altından elini uzatıp dizime hafifçe vurarak. Pençelerimi açıp, omuzlarımı dinlendirmeye çalıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bilmiyorum," dedi Alicia, kafasını sallayarak. Kaşlarını çatmıştı, gözleri donuk ve ıslaktı. İki defa konuşmaya başladı ve durdu. "Onun için endişeleniyorduk. Ama o hiç açmazdı bu konuyu."

"Zulasının nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum. "Başkalarının canı yanmasın diye bunu öğrenmemiz gerekiyor."

Alicia yine durakladı ve düşünüyormuş gibi gözlerini kapattı. Hileli bir karara varmış gibi kafa salladı sonra.

"Kilitli dolabına bakın. Hapları üst raftaki parfüm kutusunda saklardı. Oraya bir şeyler koymuş olabilir."

Olivia soru sormaya devam etti ancak ilginç bir şey çıkmadı. Alicia, Rachel'in uyuşturucuları nereden aldığını ve hangi sıklıkta aldığını bilmediğini söyledi. Kızı bırakmadan önce Olivia bir sorusu daha olduğunu söyledi.

"Azrael adında birini tanıyor musun ya da hiç Manastır diye bir gece kulübüne gittin mi?"

Alicia gözünü kıpmadı ya da cevap vermek için duraklamadı.

"Vampirler gerçek değildir. Çoğumuz onlarla ilgili kitaplar okuruz, onlar hakkında konuşuruz ama durum bundan ibarettir. Bu kendimizi ifade etmenin ve yaratıcı olmanın bir yoludur. Onlar hakkında hoşumuza giden şey budur."

"Sana vampirleri sormadım ki," dedi Olivia, gülümseyerek. "Ama onları gündeme getirmen ilginç."

"Ben sanmıştım ki..." Alicia cümlenin ortasında bocaladı,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benzi attı. Ondan aldığımız ilk dürüst cevaptı bu. Çok geçmeden kendini topladı. "Bu kulübü duymuştum. Ama içeri girmek için yirmi yaşında olmak gerekiyor, o yüzden hiç gitmedim oraya."

Elimi cebime sokup cep telefonumu çıkardım ve çabucak bir fotoğraf çektim. Alicia'nın gözleri kapalıydı ama bu da iş görürdü. Telefonumu ona doğru çevirip ekranı gösterdim ona.

"Bu fotoğrafı göstersem, orada seni kimse tanımaz, değil mi?" diye sordum.

"Tanımaz," dedi Alicia, gözlerini telefonumdan ayırmadan. Sık nefes alıyordu. Ben konuyu ileriye götüremeden Olivia elini dizime koydu.

"Sınıfa gitmene izin vereceğim," dedi Olivia, cüzdanına uzanarak. Bir kartvizit çıkarıp Alicia'ya verdi. "Burada söylediğin herhangi bir konuyla ilgili fikrin değişirse, numaram bu kartta yazılı."

Alicia kafa salladı, sırt çantasını aldı ve odadan ayrıldı. Olivia bana döndü. Kafasını yana eğmişti.

"Söylediklerinin ne kadarı yalan sence?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Çoğu, belki de hepsi," dedi. "Yeğenim uyuşturucu kullanmıyordu, kız kardeşimde bunu kanıtlayan test sonuçları var."

Alicia'nın sakladığı bir şeyler var."

Olivia bir an boşluğa baktı, gözleri boş bakıyordu. Kafa

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

salladı. "Soru bunun ne olduğu."

Buna cevap veremeden, başka bir kız girdi içeri. Alicia'nınkiyle neredeyse aynı hikâyeyi anlattı bize. Kısıtlı zamanımızı üçüncü ve dördüncü bir görüşmeyle boşa harcamaktansa Rachel'in kilitli dolabını incelemeye karar verdik. Ben okulun ana koridorunda dolaşırken, Olivia olay yeri kitini almak için arabasına koştu.

Standart bir balık tutma çantasına benziyordu, fakat içinde lâteks eldivenler, kanıt torbaları, etiketler ve araştırma formları vardı. Araştırmak ve kanıtları kaydetmek için gerekli olan her şey bu çantada vardı.

Öğrenciler hâlâ derste olduğu için Olivia ile rahatsız edilmeden çalışabildik. Müdür Eikmeier kilitli dolabı bizim için açtı. Dolabın iç kısmı yaklaşık bir buçuk metre uzunluğundaydı ve ders kitapları için ayrılan iki rafı vardı, paltoları asmak için de bir kanca bulunuyordu. Rachel duvarlara ve kapağına arkadaşlarının fotoğraflarını yapıştırarak kişiselleştirmişti dolabını. Fotoğraflardaki çocukların isimlerini bilmesem de çoğunu hayal meyal hatırlıyordum. Ancak, kızlardan biri birden fazla fotoğrafta yer alıyordu. Kıvırcık kızıl saçları vardı ve soluk tenliydi. Onu bir yerlerde gördüğüme emindim ama Müdür Eikmeier tanıyamadı onu. Başka bir okulda olmalıydı o zaman.

Alicia'nın dediği gibi, dolabın en üst rafında bir tane Elizabeth Arden parfüm kutusu bulduk. Olivia, kanıt çantasından bir fotoğraf makinesi çıkardı ve eldivenlerini takmadan kutunun ve bulunduğu yerin fotoğrafını çekti. Kutuyu dolap-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

tan çekerken çok nazikti, teması en aza indirgemek için sadece kenarlarından tutuyordu.

"İçinde bir şeyler var," dedi kutuyu yana eğerek. "Bunun birkaç fotoğrafını çek, Ash."

Olivia'nın fotoğraf makinesini elime alıp yaptığı her şeyin fotoğrafını çektim. Olivia kutunun kapağını çıkardı. Kutunun içinde plastik bir torba içerisinde sert beyaz peynire benzeyen küçük parçaların yanı sıra bir ucunda haznesi olan bir cam tüp vardı.

Hiç narkotik şubede çalışmadım ama kullanılmamış bir krek kokaini ve muhtemelen on dolarlık bir kreki tanımak hiç de zor değildi. Fotoğrafını çektim ikisinin de.

"Nedir bu?" diye sordu Müdür Eikmeier. "Uyuşturucu mu bunlar?"

"Olabilir," dedi Olivia, kutunun kapağını kapatarak. Kabın tamamını fermuarlı bir torbaya koydu ve bir kanıt etiketi yazmaya başladı. "Beyaz, sert bir madde ve bir cam boru diye yazıyorum etikete."

Bir dedektif olarak soruşturmasını yürüttüğüm olayların neredeyse yarısında uyuşturucular rol oynuyordu ve bu kutunun koyulduğu yer uygun değildi. Çok rahat ulaşılabilirdi. Ciddi uyuşturucu kullanıcıları maddelerini çok iyi saklarlar. "Rachel aptal değildi." Bir kullanıcıysa, daha dikkatli olurdu.

"Müdür Eikmeier, bir dakika izin verebilir misiniz?" diye sordum.

Müdür başıyla onayladı ama gitmeden önce saatine baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ama sadece bir dakika. Öğrenciler birazdan sınıf değiştirecekler."

Kilitli dolabını tepeden tırnağa inceleyip, uygun olmayan bir şeyler bulmaya çalıştım. Alt raftaki kitap yığınlarına bakmak için diz çöktüm ve o an ortada bir sorun olduğunu anladım. Ben yukarıya bakınca ne söyleyeceğimi bekleyen Olivia'nın kaşları kalktı.

"Burada iki matematik kitabı var," dedim. "Temel Trigonometri ve İleri Düzey Kalkulus kitabı."

Olivia omuz silkti.

"Rachel bir yıl Trigonometri, ertesi yıl Kalkulus almış olabilir."

Hayır anlamında kafamı salladım ve ayağa kalktım.

"Sen eyaletin dışında bir lisede okudun. Indiana'da öğrenciler ders kitaplarını kiralarlar ve yılsonunda onları geri verirler. Bu dolabı kullanan birden fazla kişi var."

Olivia kafa salladı ve bir şey düşünüyormuş gibi durakladı.

"Kutuyu fırçalayıp, üzerinde iz arayacağız ve neler çıkacağını göreceğiz," dedi. "Rachel'in parmak izleriyle eşleşmiyorsa, buradan devam edeceğiz."

Kafa salladım, ayaklarımı kıpırdatarak. Bu sırada Olivia da eldivenlerini çıkardı elinden.

"Otopsi sonuçlarını aldın mı?" diye sordum.

Olivia kafa salladı, gözleri bir şey sormak istercesine kısıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İlk sonuçları aldım, eğer sorduğun oysa toksin testi yapılmadı," Elimi yüzümde gezdirdim.

"Hayır, sorduğum şey bu değil," dedim. "Otopsiyi yapan görevli parmaklarıyla ilgili bir şey söyledi mi?"

Olivia'nın gözleri boş bakıyordu. Kafa salladı.

"Sanmıyorum."

Duymak istediğim buydu.

"Rachel krek kullanıyor olsaydı, parmakları nasırlı ve yanık olurdu. Otopsi görevlisi söylerdi bunu. Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun. Rachel'in dolabında uyuşturucu olsaydı, narkotik köpekler onların kokusunu alırdı hemen. Ayrıca müdürü dolabını aramak için hiçbir sebep görmemiş, bir kuralı ihlal ettiğinden dolayı mantıklı bir şüphe falan duymamıştı. Sadece aptalın teki saklar burada uyuşturucuları."

Olivia düşünceli bir şekilde kafa salladı.

"Bunun bir kurmaca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Dolaba yaslanıp kafamı salladım.

"Bilmiyorum, ortada doğru olmayan bir şey var."

"Araştıracağız onu," dedi. Lafını bitiremeden, okul zili çaldı ve yakınlardaki sınıflardan bir öğrenci dalgası yayıldı. Olivia o kadar yakınıma yaslandı ki beni öpeceğini düşündüm. "Alicia'yı götürelim ve karakolda bize neler söyleyecek bakalım. Ama şimdi buradan çıkmamız gerek. Benim de öğleden sonra şehir merkezinde bir toplantım var. Seni hukuk fakültesine kadar bırakırım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Saatime baktım. Dersimin başlamasına yirmi beş dakika vardı. İşleri yarım bırakmayı sevmiyordum, ama zamanımız kalmamıştı. Olay yeri teknisyenleri gelip dolabı tamamen boşaltana kadar okuldan birinin dolabı açmaması için Rachel'in dolabının başına üniformalı bir görevli atadık. Zihnimde buraya geldiğimizden daha fazla belirsizlikle ayrıldım oradan. Rachel'in ölümü kazadan başka her şeye benzemeye başlıyordu.

Bölüm 4

Çalışma ekipleri şehir merkezine giden yolları yeniden kaplıyorlar ve bölgede bir yerden bir yere geçişi zorlaştırıyorlardı.

Olivia hukuk fakültesine gelmeden iki blok önce indirmek zorunda kaldı beni, bu yüzden fakülte binasına koşmak zorunda kaldım. Sınıfa geldiğimde nefes nefeseydim ve ter içindeydim, ama hâlâ üç dakikam vardı. Neyse ki hoca gelmemişti henüz. Geç gelenleri eleştirmeye meyilliydi.

Odaya girdim ve etrafıma göz attım hemen. Bir hukuk fakültesinin sınıfı birçok okuldaki sınıflar gibi değildir, daha çok sıralı oturma düzenine sahip bir amfi tiyatro gibidir, böylece herkes öndeki muhteşem manzarayı görebilir. Boş yer bulmak için odayı taradım gözlerimle.

Geç kaldığım için tek boş yer ön sıradaydı. Profesörün kürsüsüne o kadar yakındım ki o sabah canını sıkan talihsiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bedenlere iğneleyici sözler yağdırdığında tükürüklerine maruz kalacaktım onun.

Boş olan yere doğru yürüdüm, geçerken birkaç tanıdık simaya selam verip hiç rahat olmayan, siyah bir plastik sandalyeye oturdum. Önümdeki masaya ders materyallerimi çıkardım ve yanımda oturan arkadaşa gülümseyerek selam verdim. Adını bilmiyordum ama hoca ona Bay Mason diye sesleniyordu. Gaga burunluydu, spor ceketi ve pantolonu Brooks Brothers'da bir vitrin mankenin üzerinden çıkartılmış gibi görünüyordu. Hukuk fakültesi argosuna göre o bir nişancıydı. Çoğu öğrenci unvan istemezken, Mason zevk alıyordu bundan. O gün tartışılan konuyla ilgili olsun ya da olmasın her zaman söyleyecek bir şeyleri olurdu ve biri yanlış bir cevap verdiğinde neredeyse her zaman eline havaya kaldıran ilk kişiydi. Kısacası aşağılık bir herifti. Söylentiye göre babası Chicago'da büyük bir firmanın ortaklarından biriymiş, aşağılık herifin biri olmaya gücü yetecek kadar parası vardı öyleyse.

Mason, gülümsememe karşılık olarak pis pis sırıttı.

Seni gördüğüme sevindim, hödük.

Profesör Ruiz, bir dakika sonra odaya girince odanın atmosferindeki değişiklik hissedilir düzeydeydi. Konuşmalar yarıda kesildi, duruşlar düzeltildi ve oradan oraya gönderilen not karmaşası sona erdi. Deniz mavisi hırkasının içinde küçük, kambur bir adam olsa da Profesör Ruiz çok korkutucu biriydi. Cehennemden çıkma bacaksız bir Mister Rogers (ÇN: Fred McFeely Rogers (Mister Rogers) Amerikalı bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

eğitimci, Presbiteryen bir bakan, şarkı yazarı, yazar ve televizyon kanalı sahibi) idi. Teorik olarak onun bir kalbi olduğunu biliyordum, fakat onun kan yerine iğrenç siyah bir sıvı pompaladığından adım gibi emindim.

Odanın önündeki temiz plastik kürsüye doğru yürüdü. Benimkiler de dahil, altmış çift gözbebeği de takip ediyordu onu, altmış dua semaya yükselmişti. Tanrı bu dualardan elli dokuzunu cevaplayacak ve talihsiz bir bedeni ateşe atacaktı. Umarım bu Mason olurdu. Ruiz defterini açtı ve yukarıya baktı.

"Tamam, başlayalım haydi. Dedektif Rashid, bana Amerika'nın Baber v. Hastane Kurumu'ndan bahset."

Kahretsin.

Polis memuru olmak birçok hukuk dersini özellikle de kriminal hukuku ilginç kılıyordu. Maalesef tıbbi hukuki bir fahişeye çeviriyordu, çünkü profesörümün polise saygısı yoktu.

İlk ders gününde, sivil hakların emniyet görevlileri tarafından aşındırılması ile ilgili olarak kırk beş dakika boyunca ağzına geleni söylemişti. Sivil haklarla ya da kanunların uygulanmasıyla pek ilgisi olmayan bir sınıf için etkileyici bir çalışmaydı.

Ders notlarıma göz gezdirdim. Her zamankinden daha inceydi. Hafta sonu olanlar yüzünden, derse odaklanamamıştım. Mason'un kitabına baktım. O kadar çok renklendirilip vurgulanmış paragraf vardı ki boyama kitabını andırıyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olayda acil servise götürülen zehirlenmiş bir hasta ele alınıyor," dedim notlarıma göz gezdirerek.

"Sanırım midesi ağrıyordu bu hastanın."

"Yanlış. Burada Dedektif Rashid'in eksiklerini tamamlayabilecek birileri var mı?"

Mason elini havaya kaldırdı ve Ruiz ona söz hakkı verdi.

"Zehirlenmiş bir hasta acil servise girdi, ama midesi ağrımıyordu. Tedirgin ve huysuzdu. Hasta oradayken düştü ve kafasını vurdu..."

Mason sanki olaylara kendi gözleriyle şahit olmuş gibi olaylarla ilgili gerçekleri anlatmaya devam etti. Profesör Ruiz kafa sallayarak onayladı. Sınıftaki diğer öğrenciler olayla ilgili diğer gerçekleri arayıp bulana kadar diğerleri arasında bir an için bir grup tartışması oldu ama ben fazla ilgilenmiyordum. Bunun yerine Ruiz ile Mason'u ezip geçen bir otobüs hayal ediyordum. İçim rahatlıyordu böylece. Nihayet notlarımı buldum, olayla ilgili bilgilerin çoğu zaten vardı bende.

"Asıl konuya dönecek olursak, bu özel durumdaki içtihat neydi, Bay Rashid? Yoksa direkt Bay Mason'a mı sorayım?"

Yasal bir içtihat özel bir durumda uygulanacak hukukla ilgili mahkeme tarafından verilen karardı. Kanuni bir dava özetinin en önemli parçalarından biri olduğu için, bu konuya ders notlarımda özellikle dikkat etmiştim.

"Hastanelerin çeşitli yetkileri olduğu için mahkemelerde içtihat bulunuyordu, Acil servisler için ulusal tıbbi bir kötü uygulama standardı yoktu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

En azından bir şeyler biliyordum.

"Tamam. Polis akademisinde hâlâ okumayı öğretiyorlar demek. Peki, bunun EMTALA ile ilişkisi nedir?"

Ders notlarımın sayfalarını karıştırırken yumruğumu sıktım. Etrafımdaki öğrencilerden bazıları rahatsız bir şekilde kımıldandılar.

"Hayret doğrusu. Bilmiyorsun. Materyallerini gerçekten okuyan biri cevap verebilir mi?"

Yüzümü bir sıcaklık kaplamıştı, ama Ruiz tekrar Mason'a söz hakkı vermeden önce bir cep telefonu çalana kadar sadece bir dakika sürdü utancım. Omuzlarım gevşedi. Gözlerimi kapatıp derin derin nefes aldım. Çalışan bir cep telefonunu Ruiz'in sınıfına getirmek, havai fişek fabrikasında bir sigara içmek gibiydi. Bunu yapan hangi aptalsa, başına gelecek her şeyi hak ediyordu. Hiç değilse, baskı benim üzerimden kalkacaktı. Telefon ikinci ve üçüncü kez çaldı. Sınıfa giderken nadiren cep telefonumu yanıma alırdım, getirsem bile derse girmeden önce kapatırdım mutlaka.

Genelde kapatıyordum en azından. Sınıfın tamamının bana baktığını hissedene kadar evrak çantama bakmak aklıma gelmemişti.

Lanet olsun.

Evrak çantam üst düzey bir iş adamının taşıyacağı türden hoş bir çantaydı. Okula geri dönünce Hannah vermişti bana onu. Estetik yönden çekici olsa da, hiç kullanışlı değildi. Metal mandalları zor açılıyordu ve içine tek seferde sadece iki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ya da üç kitap sığdırabiliyordum. Eğildim ve açtım çantamı. Telefon kapatmadan önce birkaç kez daha çaldı ve sesli mesaja geçti.

Hiç bakmadan açma kapama düğmesiyle susturdum. Midem düğüm düğüm olmuştu, doğrulunca yumruklarımı sıktım.

"Dersi böldüğüm için özür dilerim, efendim."

"Sözde kamu hizmetine dayanarak resmen vasıfsız bir başvuru sahibini bu hukuk fakültesine kabul ettiğimiz için asıl ben özür dilerim."

Tırnaklarım avucumun içine batıyordu. Kafamı salladım ve defterlerimi toplamaya başladım.

"Kızını fuhuşa teşvik mi ettim ya da başka bir şey mi yaptım? Ya da herkes için aşağılık herifin teki misin?"

Bu kolektif nefes almadan sonra odada hiç oksijen kalacağını zannetmiyordum.

Bu muhtemelen notumu olumsuz yönde etkileyecekti.

Ruiz kendine gelene kadar, eşyalarımı evrak çantama tıkıştırdım. Ayrılırken kafamı kaldırıp bakmadım bile. Hukuki kariyerim ani bir düşüş yaşamıştı ama dibe vurmak biraz zaman alırdı.

Kafamı kaldırıp okulun çok katlı, camdan orta avlusuna yürüdüm. Muhtemelen gergin ve hatta biraz suçlu hissetmem gerekirdi. İkisi de içinde bulunduğum duruma uygun tepkilerdi. Fakat ikisini de hissetmiyordum. Onun yerine, uzun süren bir devamsızlıktan sonra geriye dönen bir fethedici kah-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

raman gibi hissediyordum kendimi. Hiçbir şey olmasa bile, birkaç yıl hatırlanacaktım. Çok az hukuk fakültesi mezunu bununla övünebilirdi.

İkea kataloğundakiler gibi kendini evindeymiş gibi rahat hissettiren siyah bir sandalyeye attım kendimi, evrak çantamı da odanın ortasına yakın cam sehpalardan birinin üzerine koydum. Dersler hâlâ devam ediyordu ve oda neredeyse boştu, o yüzden cep telefonumu çıkarırken suçluluk duygusu hissetmedim.

Olivia'dan bir yeni mesaj gelmişti.

Sandalyede arkama yaslandım ve ayaklarımı masanın üzerine koydum. Bu yapılmaması gereken bir hareketti, ama bunun çok önemli olduğunu zannetmiyordum. Fakat Öğrenci Dekanı bu taşkınlığımı duysa, burada bir öğrenci olamazdım. Sesli mesajımı açtım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"En kısa zamanda Cutting'lerin evine gelmen lazım. North Meridian'da oturuyorlar. Seni gelip alması için sevkiyat servisini ara. Işıklar ve sirenler."

***

Cutting'lerin evinin ön avlusu küçük bir şehir parkı kadar büyüktü ve dört bir yanından göğüs hizasında demir çitle çevrilmişti. İçinde bulunduğum polis arabası yavaşça ön kapıdan geçerken etrafı inceleme fırsatı buldum. Cutting'lerin evinin ön tarafındaki çimlerde şekilli gül bahçeleri vardı ve garaja giden yolda sarmaşıkla kaplı çok sayıda kemer bulunuyordu. Şoförüm keskin bir şekilde sola saparak yolu takip ediyordu, bu sırada ben de Cutting'lerin evini ilk defa gördüm. En az

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beş bacalı İtalyan stili bir konaktı, Nathan Cutting'in başarısının ve abartısının bir sembolüydü. Yeğenim evin çaprazındaki misafir odasında ölmüştü.

Şoförüm, arabayı evin önünde duran gizli bir polis arabası ile ambulansın arasına park etti. Araçtan çıkmadan önce, neler olup bittiğini anlayana kadar birkaç dakika bir yere kaybolmamasını istedim ondan. İki sağlık görevlisi yanımdaki ambulansa yaslanmışlardı. Bir tanesi sigara içiyor, öteki de öylece ayakta duruyordu. Hiç kimsenin acelesi yok gibiydi.

Tahminim, Nathan Cutting'in ölmüş olmasıydı. Çok yaşlı olduğunu sanmıyordum fakat son birkaç günde yeterince stres yaşamıştı, bir kalp krizi geçirme ihtimali gerçekten çok yüksekti. Ön kapı açıktı, evin antresine girdim. Zemin koyu bir sert kereste ile döşeliydi.

Versay Sarayı'na layık kristal bir avize ön pencerelerden giren ışığı yayarken önümde ikinci kata giden kıvrımlı simetrik bir merdiven uzanıyordu. Evin mutfağından gelen sesleri takip ettim. İçeride Olivia ve Cutting'lerin avukatı John Meyers de dahil birkaç kişi vardı.

Odak noktası mutfak masasındaki bir çift üzerindeydi. Tahminimce bu çift, Nathan ve Maria Cutting idi.

Nathan kısa, bodur ve tamamen kel bir adamdı, karısı ise dalgalı koyu kahverengi saçlı zayıf bir kadındı. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve masanın üstündeki elleri birbirine kenetlenmişti.

Olivia'ya baktım ve başımla giriş yoluna doğru gelmesini işaret ettim. Kafa salladı ve dışarıya kadar geldi arkamdan.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Neler oluyor?" diye sordum ona yaslanıp kısık sesle konuşarak.

"Robert Cutting öldü."

"Cinayet mi?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı.

"İntihar," dedi tanıyamadığım, yüksek bariton bir ses. Mutfakta gördüğüm adamlardan biri antreye gelmişti. Ben pısırığın teki değildim ama bana doğru gelen adam buzdolabı gibi iri yapılıydı ve muhtemelen benden yirmi beş kilo daha ağırdı. Üzerinde ucuz, kahverengi bir ceket, pantolon ve hardal lekeli bir kravat vardı.

Olivia'ya baktım. Başıyla yürüyen buzdolabını işaret etti.

"Bu Yüzbaşı Mike Bowers. Cinayet vakalarına bakıyor şimdi."

İsim tanıdık gelmişti. Bowers ile daha önce hiç karşılaşmadım ama emniyet camiasında tanınan biriydi. İyi bir sorgulayıcı olduğunu duymuştum. Dedikodu kazanına göre benim yaşımdayken Aryan Brotherhood örgütünün içine sızıp tek başına şiddetli bir narkotik kaçakçılık halkasını dağıtmıştı. Karısının evlilikle ilgili yaşadıkları sorunları sır gibi sakladığını da duymuştum.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Dedektif Rashid?"

"Yeğenimin davasını takip ediyorum," dedim. "Bir sorun mu var?

Bowers'in gözleri tepeden tırnağa süzdü beni, sonra kafasıyla ön kapıyı işaret etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Dışarı," dedi.

Evin önündeki sundurmaya kadar takip ettim ikisini. Klimalı evin dışında hava sıcak ve bunaltıcıydı.

Cutting ailesi ve avukatları konuştuklarımızı duymasınlar diye ön kapıyı arkamdan kapattım. Arkamı döndüğümde Bowers bana bakıyordu dik dik. Kafamı başka yöne çevirip eski ortağıma ve arkaya baktım.

"Neler olduğunu biri bana anlatabilir mi şimdi?" diye sordum.

Olivia bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama söyleyemeden Bowers devreye girdi.

Ambulansa yaslanan iki sağlık görevlisinin keyifleri yerine gelmişti.

"Mesele şu," dedi Bowers. "Robbie Cutting bu sabah öldü ve bıraktığı intihar notunda yeğeninin ölümünün sorumluluğunu üstlendi. Onunla yatması için ona uyuşturucu verdiğini söylemiş. Ailenizin kaybı için üzgünüm, fakat düşündüğüm kadarıyla bu tatmin edici bir sonuçtur. Soruşturmayı bitiriyorum."

Bilgilerin kafamın içinde evrilip çevrilmesine izin vererek kafa salladım.

"Robbie ile Rachel iki yıldır flört ediyorlarmış," dedim. "İyi bir kızdır, ama Robbie'nin onunla seks yapmak için uyuşturucuya ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum."

Bowers omuz silkti.

"Nasıl görünürse görünsün, Robbie ona uyuşturucu ver-

diğini itiraf etti," dedi Bowers. "Kız Müslüman, yanlış biliyorsam beni düzelt ama bu demek oluyor ki evlenene kadar cinsel ilişkiye giremez. Robbie görünüşe göre beklemekten usanmıştı."

Kaşlarımı kaldırdım.

"İslam seksin evlilik için olduğunu söyler fakat domuzların da temiz olmadığını söyler ve ben domuz yiyemem. Ama bu benim domuz pastırmasını sevmeme engel değildir, Yüzbaşı," dedim. "Rachel yıllardır onunla beraberdi. Onlar gençler, değişmezler. Benim kültürümdeki insanların erken evlenmelerinin bir sebebi var."

Bowers gözlerini devirdi, konuştukça yüzü daha da kızarmaya başladı.

"Çocuğun notunda ona gizlice uyuşturucu verdiği yazıyor ve kızın ön toksikoloji raporunda sisteminde bir atı öldürmeye yetecek kadar kokain bulunduğunu söylüyor. Dava kapanmıştır, Dedektif."

Bir adım geri gittim ve savunmacı bir şekilde ellerimi kaldırdım.

"Söylediklerinizden şüphem yok, Yüzbaşı," dedim. "Ama hâlâ davayı kapatmak için biraz erken olduğunu düşünüyorum. Olay yerinde uyuşturucu bile bulamadınız."

Bowers yer değiştirdi ve kafasını sağa sola salladı.

"Yeğenini öldüren çocuğu savunuyorsun. Bunun ne kadar saçma olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Kimseyi savunmuyorum ben. Burada sorgulanması ge-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

reken şeyler var. Robbie ona uyuşturucu verdiyse, olay yerinde neden hiçbir şey bulamadınız?"

Bowers Olivia'ya baktı.

"Bu soruya sen cevap vermek ister misin?" diye sordu.

Eski ortağım bir adım öne çıktı. Bana dönmeden önce Bowers'a baktı.

"Uyuşturucuların bulduğumuz sıvı şişesinde olduğunu tahmin ediyoruz."

"Tahmin mi ediyorsunuz?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak.

Olivia boğazını temizledi.

"Yanlış yere konulmuştu," dedi Bowers'a bakarak. "O gece üç tane cinayet olayını ele aldık. Yanlış davanın dosyasına konulmuştu muhtemelen. Gerçek ortaya çıkacaktır,"

"Bu iyimser bir değerlendirme," dedi Bowers eski ortağıma ters ters bakarak. Bana döndü. "Sen benim için çalışmıyorsun, o yüzden olayı hızlandıracağım. Ne dümenler çeviriyorsun bilmiyorum ama benim teşkilatımda kanıtlar yanlış yere konmaz. Bu şişenin ortadan kaybolmasında bir parmağın olduğunu anlarsam, alırım rozetini. Anlaşıldı mı?"

İçimdeki öfkenin yüzeye doğru köpürdüğünü hissedebiliyordum.

"Elinizde ne tür bir istihbarat var bilmiyorum ama bu davayla benim tek bağlantım yeğenimdir. Ben hiçbir şeye dokunmadım,"

Bowers kafasını sağa doğru kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu şekilde düşünmeye devam et, Dedektif," dedi. "Şimdi izin verirseniz, yapılacak gerçekten önemli işlerim var,"

Bowers önümden geçip bekleyen polis arabalarına doğru yürüdü. Omzu benimkine çarptığında, tuğladan örülmüş bir duvara çarpmış gibi hissettim kendimi. Topuklarımın üstünde arkaya doğru sallanıp yumruğumu sıktım ama hiçbir şey söylemedim. Ambulansın yanındaki sağlık görevlileri aylak aylak dolaşmaya devam ettiler ve bizi fark etmemiş gibi davrandılar.

"Nereden çıktı şimdi bu?" diye sordum Bowers'ın polis arabası yerinden çıkıp geriye doğru gidince.

"Yüzbaşı cinayeti devraldığından beri beni de yanına aldırmaya çalışıyordu," dedi Olivia yukarı bakarak ve öğleden sonrası güneşinde gözlerini kısarak. "Kadınları sevmiyor ve bunu bir tanesinden daha kurtulmak için bir fırsat olarak görüyor."

"Ve bunu yapmak için bir soruşturmayı harcamaya hazır, öyle mi?"

Olivia omuz silkti.

"Benim hatam gibi görünüyorsa, evet."

Hayır anlamında kafa salladım.

"Tamam, bana biraz bilgi ver ki ben de anlayabileyim. Robbie Cutting'e ne oldu?" Olivia bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Sana şu kadarını söyleyebilirim, Bowers doğru söylüyordu. Kendini öldürdü. Sert kereste döşemesinden bir par-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çayı yatağının içine dik durması için sıkıştırmış, sonra da üstüne atlamış."

"Kendini kazığa oturtarak intihar etmiş, öyle mi? Saçmalık bu," dedim.

Olivia omuz silkti.

"Saçma gibi görünebilir, ama durum bu," dedi. "Robbie bir not bırakmış. Vampir olduğunu ve kendisini öldürmenin tek yolunun kendisini kalbinden bıçaklamak olduğunu söylemiş mektubunda."

Eli kulağında bir baş ağrısını bertaraf etmeyi umarak gözlerimi kapatıp burun kemiğimi ovuşturdum.

"Not kanıt niteliğinde, fakat davayı kapatmak için yeterli değil. Elimizde başka neler var?"

Olivia omuz silkti.

"Yüzbaşı Bowers bunun yeterli olduğunu düşünüyor. O bir idareci. Onun işi davaları kapatmak. Ölüm nedenini araştıran birimden Robbie'nin ölümünün kriminal bir cinayet olduğunu söyleyene kadar dava ilerlemez."

Söylemeye gerek duymadığı şey, ölüm inceleme birimi bu hükmü verene kadar fiziksel kanıtların hepsi kaybolacak, hafızalar silinmeye başlayacak ve hikâyeler gittikçe daha acımasız bir hal alacaktı.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Geçen gece konuştuğumuzda, Robbie'nin intihara eğilimli bir hali var mıydı sence?" diye sordum.

Olivia hayır anlamında kafasını salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanmıyorum, fakat ben böyle bir hükümde bulunacak seviyede değilim," dedi. "Sen de aynı şekilde."

Topuklarımın üzerinde arkama yaslandım ve çenemi ovuşturdum.

"Bizim bildiğimizden daha fazla şeyler dönüyor burada," dedim. "Sevdiğim biri öldü, kanıtlarımız eksik ve davayla bağlantılı herkes bize yalanlar uyduruyor. Bowers ne kadar bürokrat olursa olsun bunu göz ardı edemez."

"Edebiliyor ve etti de," dedi Olivia. "Sınırsız kaynaklarımız yok. Bowers doğru olanı yaptığını düşünüyor."

"Buna inanmıyorsun, değil mi?"

Olivia gözlerini kısıp bana baktı ve kafasını hayır anlamında salladı. Konuşmadan önce gözlerini kapadı.

"Başka bir şey çıkmadan geri çekilmenin zamanı diye düşünüyorum. Yüzbaşımın arkasından işler çevirerek işimi riske atmayacağım."

"O benim yüzbaşım değil," dedim. Olivia kafa salladı.

"Değil ama ayağına dolaşırsan seni yakar. Bu davada ona sırtımızı dönmek iyi bir fikir değil."

Elimi enseme attım. Dedektiflik benim için işten de öte bir şeydi. Benliğimle derin bağlar oluşturmuş bir görevdi. Çok iyi bir Müslüman olmayabilirdim ama dinim beni adaleti bulmaya ve onu geliştirmeye davet ediyordu.

Her inançtaki emirler kadar katı olan ilahi bir fermandı bu. Kimsenin bu konuda ayrıcalığı olamaz, en azından yeğenimin canını yakan birinin.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bowers neden bu davanın kapatılmasını istiyor?" diye sordum.

Olivia omuz silkti.

"Teşkilatımızdaki iş gücü eksikliğini çözmenin haricinde?"

"Sorun iş gücü olsaydı, diğer departmanlardan da dedektifler alırdı," dedim. "Sadece bizim nezarethanede iki eski cinayet çalışanı var. Aklında başka bir şeyler olmalı."

"Paranoyak olmaya başladın, Ash," dedi Olivia.

"Paranoyak olmam için ücret ödeniyor bana," dedim "Seni bu konunun dışında bırakacağım ama benim için bu dava bitmedi."

Olivia iç çekti.

"Aptalca bir şeyler yapma," dedi.

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 5

Devriye polisi beni eve bıraktığında ikindi vaktiydi. Öğle namazını kaçırmıştım ama namaz kılacak halde değildim. Arabamın torpido gözünden viski şişesini çıkardım ve dibinde kalan üç parmak viskiyi mutfakta bir meyve suyu bardağının içine boşalttım. Tezgâha dayandım, kafam allak bullak olmuştu, bin bir düşünce geçiyordu içinden.

Bowers bir idareci olabilirdi ama ömrünün çoğunu bir soruşturmacı olarak geçirmişti.

Robbie'nin ölümüyle ilgili soruşturmanın kapatılmaması için ortada çok sayıda açık soru ve tutarsızlık vardı. Bunu bilmesi gerekirdi. İşin içinde kimin olduğunu ya da amacın ne olduğunu bilmiyordum, fakat bu işin içinde bir iş vardı.

İçkiyi çabucak mideye indirdim ve şişeyi çöp tenekesine tıkıp çöplerin altına gömdüm.

Bundan sonra rahatladım biraz ve başımın dönmesine izin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

verdim. Robbie, kan flakonunu Plainfield'de bir kulüpten satın almıştı. Kimse ona bakmayacaksa, benim bakmam gerekiyordu. Adresi bilgisayarımda Google'da arattım ve hemen ardından arabama atladım.

Yaklaşık kırk beş dakika gittim. Belki bu içki içtikten sonra yapılması hoş bir şey değildi ama her halükârda sağ salim vardım oraya. Gece kulübünün adı "Manastır"dı, fakat bunun Bram Stoker'in ünlü kitabında Kont Drakula'nın satın aldığı mülklerden biri olan Carfax Manastırı'na yapılan akıllıca bir gönderme ya da kulübün muhtemelen bir manastırın kiliseye dönüştürülmüş olduğu gerçeğine bir gönderme olup olmadığını bilmiyordum.

Binanın yanındaki geniş çakıllık alana park ettim ve arabadan çıktım. Kilise rüzgârda yeşil dalgalar gibi dalgalanan ve etrafa taze ve tatlı bir koku yayan soya fasulyeleriyle kaplı bir vadiye nazırdı. Binanın arkasında ormanlar vardı. Kulüp görünürdeki tek ticari kuruluştu.

Binanın önündeki merdivenlere yürüdüm. Indiana'nın merkezindeki birçok eski kilise gibi oyuklu gri-yeşil karışımı kireç taşıyla kaplanmıştı, yakınlardaki tepelerden bu tür taşlar bol miktarda çıkartılırdı. Eski cemaatin bu mekânı satmış olması utanç vericiydi. Çan kulesinin tepesindeki haç alt üst edilmiş olmasa burada düğünler organize ederek bir servet kazanabilirlerdi.

Ön kapı açıldı ve içeri yürüyünce çamaşır suyu kokusu geldi burnuma. İçeride en az iki kişi vardı ve ikisi de anadili İspanyolca olanların o hızlı konuşmalarından birini yapıyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lardı. Neyse ki kulüp hakkında bana daha fazla bilgi verebilecek bir işletmeci vardı onları denetleyen.

Personele geldiğimi bildirmek için kapıya tıkladım ve kilisenin narteksine doğru yürüdüm. Bir genelevin bekleme odasını andırıyordu. Uzun, mor bir pencere çerçevesi tavana kadar yükseliyordu ve duvar kenarlarında mor kadife kanepeler diziliydi. Bu cafcaflı dekorasyona rağmen, kilisenin eski kiracılarının kalıntılarını hâlâ görebiliyordum. Birisi ön kapının üstüne kireç taşına bir haç oymuştu ve günışığı lekeli cam pencereden koyu bir kırmızıyla süzülüyordu.

Ben yürüdükçe sert keresteden zemin gıcırdadı ve İspanyolca sohbet kesildi.

"Merhaba?" diye seslendim. Narteksi tapınaktan ayıran kalın kadife perdeleri yana doğru ittirip kulübün derinliklerine indim. Manastır'ın asıl odası muhtemelen dört bin metre kare genişliğindeydi ve bu odada geniş bir dans pisti, çalgı takımı için yükseltilmiş bir sahne ve sol tarafta da bir bar vardı. Birkaç İspanyol kadın paspas yaparken, siyah saçlı orta yaşlı bir adam da barın arkasında koşuşturuyordu.

Temizlik personeline el salladım ama kadınların hiçbiri de kımıldamadı.

Ne istiyorsun?"

Barmen çalışmayı bırakıp kaşlarını çatarak barın beton tezgâhına yaslandı. Zayıftı, kemikli bir yüzü vardı ve dalgalı siyah saçlıydı.

Rolling Stones grubundaki Mick Jagger'ın kırk yaşındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

halini andırıyordu. Rozetimi gösterdim ona, kasıtlı bir şekilde kolumu yukarı kaldırdım Mick ceketimin içindeki ateşli silahı görebilsin diye.

"Sen buranın daimi barmeni misin?" diye sordum, rozetimi tekrar kemerime tuttururken.

"Daimiyi nasıl tanımladığınıza bağlı."

Bunun genel anlamıyla doğru olduğunu düşündüm. Bara yaslandım, bu sırada Mick de diz çökmüş alttan bir kutu Budlite birası çıkarıyordu. Arka cebinden on beş santimlik bir kelebek bıçak çıkardı ve karton kutuyu kasap gibi kesti. Ayaklarımı kımıldattım ve ihtiyacım olduğunda silahıma kolayca ulaşabileyim diye elimi yana çektim.

"Dediğim gibi, ne istiyordun?" diye sordu Mick, bıçağını cebine koyarak. Omzumun üzerinden baktım. İki İspanyol kadın hâlâ kıpırdamıyorlardı.

"Onlara Göçmenlik ve Vatandaşlık Bürosu'ndan gelmediğimi söyler misin?" diye sordum, başparmağımla omzumu işaret ederek.

"Biraz korkmuş gibi bir halleri var."

Kafa salladı ve İspanyolca bağırdı. Bunu ben de yapabilirdim ama onun ne yapabileceğini görmek istedim.

Ilımlı tavrı rahatlatıcıydı gerçekten. Temizlik personeline başlarının belada olmadığını bildirecek kadar nazik davranabiliyorsa, sonunda bir silahlı çatışmaya girmezdik muhtemelen.

O bağırırken ben de cüzdanımı çıkarıp kız kardeşimin bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yıl önce bana gönderdiği fotoğrafı bulana kadar fotoğrafları karıştırdım. Rachel'in okulunun yıllık için çektiği bir vesikalıktı. Güzel bir fotoğraftı. Çıkardım ve tezgâhın üzerinden ona doğru uzattım.

"Bu kızı gördün mü hiç burada?" diye sordum.

Mick, fotoğrafı inceledi ve sonra bana doğru kaydırdı.

"Bizim müşteri profilimize uymuyor."

"Siz daha canlı müşterilerden hoşlanıyorsunuzdur muhtemelen," dedim, fotoğrafı tekrar ona doğru kaydırarak. "Bu kız benim yeğenim ve o artık hayatta değil. Hafızanı biraz gevşetti mi bu?"

Mick suratını ekşitti ve ellerine bir çift bira şişesi aldı ve barın arkasındaki bir soğutucuya koydu onları.

"Ölmesine üzüldüm," dedi. "Bana pasaportunu, ehliyetini ve nüfus cüzdanını gösterse ona içki servisi yapmazdım. Dediğim gibi bizim müşteri profilimize uymuyor. Çocuklara içki vermiyoruz."

Cep telefonumu çıkardım ve o sabah çektiğim Alisha Weinstein'ın fotoğrafını bulana kadar iç bellekteki bilgileri inceledim. Telefonumun ekranı küçüktü ama yüz hatlarını ayırt etmeye yetecek kadar genişti. Barmene uzattım fotoğrafı.

"Ya bunu?"

Mick bir kere baktı ve kafa salladı.

"Ara sıra gelir buraya," dedi. "İçtiklerinin parasını hiç ödemez."

Kafa salladım ve telefonu cebime attım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"O zaman çocuklara içki vermekle ilgili ifadeni bir daha gözden geçir istersen?"

Mick işini gücünü bırakıp bara yaslandı. Gözlerini kapatıp kafasını salladı.

"Reşit değil mi bu?"

Hayır anlamında kafa salladım, Mick alçak sesle küfretti.

"İçeri girmesi için kimlik göstermesi lazım," dedi ellerini savunmacı bir üslupla önüne koyarak. "Güvenlikten geçmişlerse, onlara içki servis ederim. Yirmi bir yaşında olduklarını zannederim,"

"Güvenlik konusunu geliştirmeni tavsiye ederim."

Mick kafa salladı.

"Bu konuda seninle aynı şekilde düşünmeye başlıyorum," dedi. Dirseklerini barın üstünde dinlendirdi ve öne doğru yaslandı. "Hâlâ beni tutuklamadın, ne istiyorsun o zaman? Ücretsiz içki mi? Rüşvet mi? Ne?"

"Bilgi almak için buradayım," dedim bir bar taburesini çekerek. Oturup ellerimi birleştirdim önümde. "Burasının nasıl bir yer olduğunu ve kimlerin buraya geldiğini bilmek istiyorum."

Mick temizlik personeline baktı bir an ve sonra yeşil bir temizleyici çıkardı.

Kollarımın çevresinden bar tezgâhının üstüne bu temizleyiciden sıkıp saat yönünde silmeye başladı. Çam kokuluydu temizleyici.

"Şehirdeki her kulüp gibi bir kulübüz. Ziyaretçilerimiz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

genelde yirmilerinde otuzlarında olur. Kadın, erkek, eşcinsel, normal. Ayrımcılık yapmayız. Hepsini, hatta daha da fazlasını kabul ederiz."

Prova edilmiş bir konuşma gibi geliyordu kulağa. Gülümsedim ama gülümsemenin gözlerime de yansımasına izin vermedim.

"Birçok gece kulübünün çan kulesinde alt üst edilmiş bir haç yoktur."

"Müşterilerimiz yaratıcı insanlardır," dedi Mick omuz silkerek. Barın altına uzanıp, elerinde birer ucuz votka ile ortaya çıktı. "Standart bir kulüp deneyimini sevmiyorlar."

"İşittiğim kadarıyla müşterileriniz vampir gibi davranıyorlarmış. O yüzden akla ilk gelen sıfat yaratıcı değil."

Mick'in gülümsediğini gördüm sanmıştım ama göründüğü kadar çabuk kayboldu. Tekrar arka cebine uzattı elini, kelebek bıçağını çıkardı ve iki şişenin de plastik ağzını kesti.

"Müşterilerimiz buraya bir geceliğine başka biri olmak için gelirler. Onlara sunduğumuz şey budur. Dekorasyonlar gösterişten ibarettir."

Kafa salladım.

"Uyuşturucularla ilgili bir sorun yaşıyor musunuz burada?"

Mick bıçağını yerine koydu ve dirseklerini bara dayadı.

"Şüpheli bir şey görürsek, polisi ararız.

Burası yasal bir işletme." Tekrar kafa salladım, ona inandığımdan tam olarak emin değildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Azrael diye birini tanıyor musun?" diye sordum, Olivia'nın o sabah bu ismi kullandığını hatırlayarak.

Mick kafa salladı ve omuz silkti.

"Devamlı müşterimizdir. VIP odalarımızdan birini kullanır," dedi Mick, çenesiyle odanın yukarısındaki bir balkonu göstererek. Bir zamanlar belki de Paskalya Pazarı'nda müşteriler bu odaya taşmışlardı.

"Uyuşturucularla ilgisi yoktu."

"Gerçekten öyle olduğunu biliyor musun?"

Mick omuz silkti.

"Gerçek değil," dedi. "Ama onun uyuşturucu sattığını hiç duymadım."

"Nerenle dinliyorsun insanları?" diye sordum.

"Lanet olası," dedi Mick dönüp barın altına uzanarak. Bir an için ellerini göremedim. Rahatsız oldum, gömleğinin önüne yapışıp hızla öne doğru çektim onu. Yakası yırtıldı, elleri havada dimdik ayakta durdu. "Sakin, sakin. Ne ayaksın sen, allahın cezası Wyatt Earp kılıklı herif?"

Mick'in gömleğini bıraktım, yakasını düzeltip, saçlarını tekrar arkaya doğru yatırarak özenli bir gösteri yaptı. Gömleği o kadar gerilmişti ki göğsündeki solmuş siyah dövmeyi dahi görebiliyordum.

Hatları o kadar çarpık ve kabarıktı ki neyi sembolize ettiğini anlayamadım. Hapishane dövmesi bile olsa baştan savma bir çalışmaydı.

"Değer verdiğim biri öldü, bu saçmalığa tahammül ede-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cek bir ruh halinde değilim. Bildiğin ne varsa anlat, aksi takdirde seni reşit olmayan çocuklara içki satmaktan tutuklayacağım. Hapse geri dönme konusunda ne hissediyordun?"

Mick, boynundaki dövmeyi saklamak için yakasını düzeltti.

"Bana ne istediğini söyle."

"Aynı sayfaya gelmemize sevindim," dedim. "Azrael ile irtibat kurabilmenin bir yolu var mı?"

"İstediğin buysa eğer, müşterilerimizin bilgilerinin bir listesini tutmuyoruz," dedi Mick.

"İçkilerin ücretini nasıl ödüyor?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

"Nakit."

Mick'in devam etmesini bekledim ama etmedi.

"Alicia Weinstein'ın içkilerinin parasını kim ödüyor?"

"Sarışın olan kız mı?" diye sordu.

Kafa salladım.

"Birçok adam," dedi. "Birçok."

"Bir şey mi ima ediyorsun?" diye sordum, kaşlarım çatılmıştı.

"Etrafına bir bak, Dedektif," dedi kolunu barın üstünde gezdirerek. "Bu mekânın birçok karanlık köşesi, kanepesi ve gözden ırak işler yapmaya müsait yerleri var. Birçok adamla birlikteydi."

Ensemi kaşıdım, sindirmeye çalıştım bunu. Belki buna

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rağmen tasarımcı elinden çıkmış kıyafetlerinin parasını kazanmak için çalışıyordu.

"Onunla ilgili bana anlatabileceğin başka şeyler var mı?"

"İçki servisi yapıyorum şimdi. Uğraşamam seninle."

Tezgâhın üzerinde duran yeğenimin fotoğrafına baktım.

"Bu barla bağlantısı olan biri öldürdü benim yeğenimi. Bu bar üzerinden yasal olmayan işler çevirdiğini ya da şu anda bana yalan söylediğini öğrenirsem, hapsi boylarsın."

Mick yutkundu ve kafa salladı.

"Evet, anladım."

Gözlerimi yumdum ve tam dönmek üzereyken durdum.

"Sana bir tavsiye, o bıçağı kaybet. Başka dedektifler de uğrayabilirler buraya ve onlar benim kadar bağışlayıcı olmazlar."

"Teşekkürler," dedi Mick dudak ucuyla.

"Lafı bile olmaz."

Girdiğim yoldan çıktım kulüpten, bir yandan cep telefonumu çıkararak. Mick kulüpte olup bitenden habersiz olduğunu iddia etmiş olabilirdi fakat birileri mutlaka bir şeyler biliyordu.

Cinayet masasında çalıştığım zamanlarda birlikte çalıştığım gizli muhbir Jimmy Russo'ya bir mesaj yazdım telefonla. Orta halli kulağı delik bir sokak satıcısıydı kendisi. Manastır üzerinden herhangi bir hacimde uyuşturucu satışı yapılıyorsa, Jimmy'nin bundan haberi olurdu. Bu öğleden sonra Monument Circle yakınlarında buluşmayı teklif ettim ona.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daha sonra arabama atladım ve iki tek atmak için bildiğim bir bara doğru sürdüm. Jimmy'nin cevabını beklerken birkaç kadeh devirdim. Bir saat geçmesine rağmen bana geri dönmeyince, kafam hafif dumanlı bir şekilde ayrıldım oradan. Bir otomattan gazete aldım ve Indiana Artsgarden'da bir banka oturdum, burası iki yoğun şehir merkezi caddesinin kavşağı üzerine kurulu yedi katlı cam-çelik karışımı bir atriyumdu. Birkaç makale okudum ama daha çok yoldan geçen arabaları seyrettim.

Yirmi dakika sonra bip sesi geldi telefonumdan. O zamana kadar içtiklerimin etkisi biraz daha hafiflemişti ve kendimi yüzüyor gibi hissetmeden yürüyebiliyordum. Jimmy görüşme teklifimi kabul etmiş ve beş dakika sonra orada olacağını söylemişti. Gazeteyi attım ve merdivenlerden cadde seviyesine kadar indim.

Monument Circle, şehrin merkezinde Indiana askerlerinin anısına dikilmiş özenle oyulmuş bir anıtı olan daire şeklinde bir gayrimenkuldü. Bir zamanlar bu anıt şehirdeki en uzun binaydı, ama şimdi etrafında mantar gibi çoğalan kırk katlı banka binalarının yanında cüce gibi kalmıştı. Alan sülfür kokuyordu, yaşlanan kanalizasyon sistemimizin bir hediyesiydi bu ve ihtiyacım olsaydı saklanmama yetecek kadar büyük bir kalabalık vardı.

Christ Church Katedrali'nin önündeki Meridian Caddesi'nden karşıya geçip etrafıma bakındım. Jimmy anıtla ilgili bilgi veren pirinç levhaya yaslanmıştı. Beyaz Oxford gömlek, gri pantolon vardı üstünde, gözünde de pilot güneş göz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lükleri. Onu yakından tanımasam, etraftaki bankalardan birinde çalışan yeni mezun, beyaz yakalı bir bankacı olduğunu zannederdim. Beni görünce kafa salladı.

"İyi görünüyorsun, Jimmy," dedim, ondan biraz uzakta durup tokalaşmak için elimi uzattım. Jimmy fark etmemiş gibi yaptı, ben de geri çektim elimi. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli."

"Öyle oldu, adamım," dedi. "Bundan sonra James olsun."

"Terfi mi ediyorum yoksa?"

Kıs kıs güldü.

"James her zaman terfi eder," dedi, bakışlarını kalabalığa çevirerek. "Biraz yürüyelim."

Kafa salladım ve peşinden gittim. Bir grup çocuk anıtın yanında otururken öğretmenleri de onlara İkinci Dünya Savaşı'ndan ve askerlerimize yiyecek ve cephane sağlayan tedarik zincirinde Indiana'nın oynadığı rolden bahsediyordu. Kalabalığa baktı.

"Peki, James senin için ne yapabilir, Dedektif?"

"Plainfield'de bir kulüple ilgili bilgiye ihtiyacım var."

Jimmy ya da James, adı ne olursa olsun durdu ve kafasını yana eğdi.

"Plainfield mi? Varoşlar her zamanki rotasyonumun biraz dışında kalıyor."

"Kulübün adı Manastır," dedim. "Burada benim merak ettiğim adamın adı Azrael."

Omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hiç duymadım adını."

"Azrael bir vampir olduğunu düşünebilir," dedim. "Ya da en azından öyleymiş gibi davranıyor olabilir. Sanırım kulüpte birtakım dolaplar çeviriyor."

James durdu ve kafasını yana eğdi. Gözlüklerini çıkardı, bu sayede ilk defa ellerini görme fırsatı buldum. Baş, işaret ve orta parmağı sargılıydı. Ağırlığını bir ayağının üzerinden diğerine değiştirdi, rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. Eskiden James bildiği konularda daima açık sözlü olurdu ve bir şeyi bilmiyorsa, hemen hemen her zaman öğrenmeye hazır olurdu. Bir şeyler korkutmuştu onu.

"Ben James'in hiçbir şey bilmediğini söyledim zaten, neden hâlâ konuşuyorsun öyleyse?"

"Olur da bir şeyler öğrenirsem, senin adın hiç geçmeyecek," dedim. "Hiç kimse bizim konuştuğumuzu bilmeyecek." James dönüp yürümeye devam etti. Monument Circle'dan ayrıldık ve Meridian Caddesi'nde güneye doğru yürümeye başladık. Ben büyürken, en iyi şekilde olmasa da şehir son yirmi yılda nezihleşmiş ve kendisini yenilemişti. Şehir merkezi daha moderndi ve burada bölgedekilerden daha hoş barlara, restoranlara ve mağazalara rastlamak mümkündü. James sonunda durdu ve Borders Bookstore Kafesi"nin önündeki yeşil bir masaya oturdu. Ellerini önüne yasladı. Parmaklarının üstündeki sargılar kırmızıya boyanmıştı.

"Bir sorun varsa ofiste halledebiliriz," dedim.

"James'in kimseyle sorunu olmaz, Dedektif."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sandalyeme yaslandım ve gerindim; nabza göre şerbet vermeye karar verdim.

"Parmaklarına ne oldu, James?"

Başını öne eğdi ve hemen ellerini masadan çekti.

"Hiçbir şey."

Kafa salladım ve öne doğru eğildim.

"James, birbirimize karşı açık olduk hep, şartellerim atmaya başlıyor artık."

"Bir davam var ve zamanım kısıtlı," dedim. "Sanırım bildiğin bir şeyler var ama korkuyorsun, öyleyse bir anlaşma yapacağım seninle. Bilmek istediklerimi bana söylersen, bana kokain satmaya kalkıştığın için seni tutuklamayacağım."

Kafasını salladı hayır anlamında.

"Ben sana hiçbir şey satmaya çalışmadım."

"Başsavcının kime inanacağını sanıyorsun? Bana mı, sana mı? Özellikle de üzerinde arama yapıp ceplerinde uyuşturucu bulduğumda."

"Canın cehenneme," dedi. Çekip gideceğini düşündüm ama masada kaldı, görünüşe bakılırsa bir şeyler düşünüyordu. Alnı kırışmıştı, boynundaki karotid arterlerin hızla attığını görebiliyordum.

"Ellerine ne oldu?" diye sordum, sesimi yumuşatarak.

James bir an için gözlerini üzerime dikti, fakat sonra elini masanın üzerine düz bir şekilde koydu ve işaret parmağının üzerindeki sargıyı kaldırdı. Morarmış ve şişmişti, tırnağı tamamen kopmuştu. Yukarıya baktım, ağzım açık kalmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kim yaptı bunu?"

James yutkundu ve kafa salladı.

"Bunların hiçbirini istemiyorum artık," dedi, sargıyı tekrar parmaklarına yapıştırarak. "Her ne yapıyorsan, beni bulaştırma."

"Neler olduğunu bana anlatırsan, bir daha olmayacağını garanti edebiliri sana," dedim. "Sen benim gizli muhbirimsin. Sana destek olurum."

James kafa salladı ve bakışlarını çevirdi.

"Bir süredir oyunun dışındaydın. İşler değişti."

"Yine de bazı şeyler aynı kalır. Birisi senin canını sıkıyor. Bana kim olduklarını söyle, ben de onların canını sıkayım."

James sargısız olan elini kafa derisinde gezdirdi. Yutkunca boğazının inip yükselişini gördüm.

"Canın cehenneme," dedi. Neredeyse titriyordu. "Kazanç sağlamaya çalıştım. Hepsi o kadar."

"Ama sonu kötü oldu."

Başka ne bilmek istiyorsun?"

Kimden kazanç sağlayacaktın?"

James cebine elini soktu ve bir sigara çıkardı. Sigarasını yaktı ve arkasına yaslandı.

"Adlarını bilmiyorum. Ellerinde iyi mal olduğunu duydum. Neredeyse saftı ve çok da ucuzdu. Biraz nabız yokladım ve saldırıya uğradım. Manitayla beni alıp sandalyeye bağladılar. Nasıl duyduğumu öğrenmek istediler. Onlara sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dece söylentilerden bahsettim ama onlar kimlerin bunu konuştuğunu bilmek istediler."

Devam etmesi için kafa salladım ama bir şey söylemedi.

"Onlara ne söyledin?"

"Herkesin bunu konuştuğunu söyledim onlara," dedi ellerini yukarı kaldırarak. "Yine de lanet olası tırnaklarımı kerpetenle söktüler. Başka da bir şey söylemediler. Yaptılar ve çekip gittiler."

Kafa salladım. Uyuşturucu ticareti için bile olsa bu alışılmış olaylardan biraz daha sertti.

"Görünüşleri nasıldı?"

James masanın üstündeki küllüğe koyup söndürdü sigarasını.

"Kimsenin yüzünü göremedim. Kar maskesi takıyorlardı," dedi, bunları söylerken titriyordu. "Bana yeni bir iş lazım, adamım. Bu heriflerin şakası yok."

Derin bir nefes aldım.

"Kim ayarladı bunu?"

James kafasını salladı.

"Rollo denilen allahın belası şişko piç," dedi. "O zamandan beri haber alamadım ondan."

Rollo tanıdık gelmedi, ama gerekirse araştırabilirdim.

"Indianapolis'in dışında bir yakının var mı?" diye sordum.

"James kafa salladı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sanırım onları kısa süreliğine ziyaret etsen iyi edersin," dedim. "Önümüzdeki birkaç gün içinde başım belaya girebilir."

***

Görüşmeden sonra işe gidip mesajlarımı kontrol edecek kadar ayık olduğumu düşündüm ve ofise uğradım. Birisi masama bir karton dosya klasörü ve yapışkanlı sarı not kâğıtları bırakmıştı.

İlk notta patronum Susan Mercer'i aramam gerektiği yazıyordu. İkincisi de aynı el yazısıyla yazılmıştı ve ateşe dayanıklı bir şeyler giymemi öneriyordu, çünkü patronun tepesi atmıştı. Susan her zaman sinirliydi zaten, yeni bir şey değildi bu.

Bir an için notları görmezden geldim ve karton dosyanın içinde ne olduğuna baktım. Yeğenimin ön otopsi raporuydu. Yorumu bulana kadar inceledim raporu. Yardımcı otopsi görevlisi Coroner, Dr. Hector Rodriguez, ölüm zamanını akşam altıya beş kala olarak tespit etti ve makul ölüm nedeninin kalbin durmasına yol açan olası bir aşırı doz olduğunu bildirdi. Bu bana yeni bir şey anlatmıyordu, ama raporun altına eklenen not bir şeyler anlatıyordu.

Bir dost. Dikkatli ol.

En azından Olivia yüz üstü bırakmamıştı beni. Klasörü üst çekmeceye sıkıştırıp kilitledim. Sonra Susan'ın ofisini aradım. Hemen açtı telefonu ve ofisinde Rachel ve Robbie hakkında benimle görüşmek istediğini söyledi. Baş ağrısının kafatasımda demlenmeye başladığını hissedebiliyordum. Al-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çak sesle küfrettim ve birkaç dakika içinde geleceğimi söyledim.

Hemen kalkmak yerine masamda kaldım, doğrudan eve gitsem ne olur diye düşündüm. Faydası zararından fazla olmayacaktı. İç çektim, notları elimde tomar yapıp çöpe attım ve ortak kullandığımız kahve makinesinden bir fincan kahve aldım. Yanık ve bayattı. Günümde aynen böyle geçecekti.

Kahvemi musluğun yanında karıştırdım ve yukarıya doğru kısa bir yolculuk için asansöre doğru yürüdüm. Susan'ın ofisi on dördüncü kattaydı. Benden farklı olarak, onun duvarları ve bir kapısı olan gerçek bir ofisi vardı. Resmi olarak, Başsavcı Yardımcısıydı, şehirdeki ikinci yetkili kanun uygulama görevlisiydi. Gayri resmi olarak da seçmiş olduğu patron valiliğe aday olma ihtimallerini araştırırken ofisi idare ediyordu Bu adam aşağılığın tekiydi; Susan da savunma avukatlarının canına okuyan azılı bir başsavcıydı. Biz çoğu zaman oldukça iyi geçinirdik.

Sekreteri ofisine girebileceğimi söyledi. Yaklaşık on beşe on beş ebatlarında bir ofisti ve bir yürüyüş parkına nazır geniş bir penceresi vardı. Kitaplıklar duvarları kaplıyordu ve dosyalar göğüs hizasına kadar masasının üstünde yığılmıştı.

Susan telefonla konuşuyordu ama boştaki eliyle içeri buyur etti beni. Masasının önündeki sandalyenin üstünde duran dosyayı kaldırıp oturdum, görüşmesini bitirmesini bekledim. Yaklaşık beş dakika sonra telefonu kapattı ve bir süre yüzüme baktı hiçbir şey söylemeden.

"Nasılsın, Ash?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İyiyim," dedim. "Aksi yönde bir şey duymadıysanız."

Bir klasör açtı masasında. İçinde ne olduğunu göremiyordum.

"Cinayet masasından Yüzbaşı Mike Bowers ile görüştüm az önce. Bugün öğleden sonra Nathan ile Maria Cutting'in evine gittiğini söyledi."

"Dedektif Rhodes istedi oraya uğramamı. Robbie Cutting ölmüştü. Yeğenimin katil zanlısıydı kendisi."

Susan kafa salladı. "Ben de öyle duydum. Nasıl başa çıkıyorsun bu olaylarla?"

Dudaklarımı yaladım.

"Üstesinden geliyorum bir şekilde," dedim. "İlgine teşekkür ederim ama iyiyim ben."

"Yüzbaşı Bowers sana biraz izin vermemi tavsiye etti. Onunla aynı fikirdeyim ben de."

Tabi ki Bowers benim izinde olmamı isteyecekti. Bir dümen çeviriyordu. Pencereden dışarı baktım. Susan'ın hoş bir manzarası vardı; sanırım onun seksen saatlik çalışmasının maaş haricinde de getirileri oluyordu.

"Sen istediğini yapabilirsin, ama ben iyiyim böyle."

Kafasını salladı yine.

"Sana şimdi bir alkol testi yapsam, sonuç ne olur acaba?" diye sordu.

"İyiyim ben, Susan," dedim. "Benim hakkımda endişelenmene gerek yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Devam edeceğimi zannederek bir dakika daha bekledi. Sonunda devam etmeyeceğimi anladı.

"Haftanın geri kalan kısmı için sana izin veriyorum. Ücretli izin. Biraz ara ver. Buna ihtiyacın var."

"Bana izne ayrılmamı mı emrediyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Çocuğunu parka götür, karınla akşam yemeğine çık. Evli insanlar rahatlamak için ne yapıyorsa hepsini yap. Önümüzdeki Pazartesi'ye kadar görmek istemiyorum seni. Anlaşıldı mı?"

"Benim seçme hakkım yok mu bu konuda?" diye sordum.

"Hayır," dedi Susan, önündeki dosyayı okumaya başlamıştı çoktan. "İyi tatiller."

İnce eleyip sık dokuma Susan'ın ilgi alanına girmiyordu.

Binadan ayrıldım ve polislere hizmet veren yakınlardaki bir bara gittim. Sonrasında eve gitmek istiyordum, o yüzden fazla içmedim. Sadece bir bira ve mideye indirdiğim içkinin yanına meze niyetine biraz çubuk kraker.

Eve vardığımda, duşun altında yıkandım. Belki de yirmi dakika boyunca orada kaldım. Su üzerime döküldükçe, unutmam gereken davalar canlandı zihnimde. Bazen içki içerken de hatırlardım onları.

Likör genelde unutmama yardımcı olurdu, ama çoğu zaman hatırlamamı sağlardı. Öyle bir fahişeydi işte. Banyodan sonra, gargara ile ağzımı yıkadım ve arka bahçeye gittim.

Arka bahçem cennetten bir köşeydi. Hannah ve ben şehrin eski bir bölgesinde oturuyorduk ve evimiz alanlar metre

kare yerine dönüm olarak ölçüldüğü zamanlarda inşa edilmişti. Partiler düzenleyebilecek kadar büyük, üstü kapalı bir avlumuz, kızım için salıncak seti ve tüm mekânı gölgeleyen bir çift yaşlı meşe ağacı vardı. İki avlu direği arasındaki hamağa uzandım ve öğleden sonrası esintisinde yavaş yavaş sallandım. Gözümü kapatır kapatmaz, sızmıştım.

***

Rüyalarımı nadiren hatırlarım ve o gün de istisna olmadı. Ter içinde ve bir ağırlık göğsüme bastırıyormuş hissiyle uyandım. Bu arada sırada olurdu. Kâbus görmüştüm muhtemelen ve hak etmiştim bunu belki de. Hamağımdan inip mutfakta bir fincan çay yaptım.

Çayım demlenirken Hannah ile Megan eve geldi ve akşam namazımızı kıldık ailecek.

Megan, bizim resmi ibadet yaşantımıza katılmak için daha çok küçüktü fakat çoğu zaman kendisi katılıyordu bize.

Megan doğduğu zaman Hannah ile ben, onu kendi dinimize zorlamamaya ve kendi seçimini yapmasına izin vermeye karar vermiştik. Yine de Rachel'in başına gelen onca şeyden sonra bu planın mantığından şüphe etmeye başlıyordum.

Akşam namazından sonra, akşam yemeği için kız kardeşimin evine gittik. Masada her zaman yeğenimin oturduğu sandalye boştu. Megan'ın anlaması zordu bunu ama orada olmamızın önemli olduğunu hissediyordu.

Hannah yemekten sonra bulaşıkları yıkamayı teklif etti ve bana Rana ve Nassir ile yalnız konuşma fırsatı verdi. Onlarla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rachel hakkında konuşmak istemiyordum fakat onun ölümünü araştıran tek sorgulayıcı ben olduğum için yapmak zorundaydım bunu.

Evin önündeki üstü kapalı verandadaki sandalyelere oturduk. Birkaç dakika ne söyleyeceğimi bilemedim, o yüzden sokağa diktim gözlerimi. At pisliği kokusu alıyordum, anlaşılan kız kardeşim organik bahçecilik hevesi devam ediyordu hâlâ. Nihayet boğazımı temizleyip Rana ile Nassir'e çevirdim gözlerimi. Rana karşılık olarak zoraki gülümsedi.

"Bir şey söylemek istiyorsun sanki," dedi.

Kafa salladım.

"Robbie Cutting öldü bugün," dedim, hâlâ kafa sallamaya devam ederek. "Rachel'in erkek arkadaşıydı.

Nassir ayağa kalktı ve verandanın önündeki çitlerin üstüne tükürdü. Arkası bana dönük bir şekilde ellerini korkuluğa dayadı.

"Bu öğleden sonra duyduk biz de," dedi.

"Onu tanıyor muydunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi, yönünü dönerek, kollarını kavuşturmuştu. "Rachel bize hiç bahsetmedi ondan."

Sandalyemde arkaya yaslandım ve kızgın bakışların Nassir'in yüzünü terk etmesini bekledim. Ama gitmediler hiç.

"Senden sakladığı başka şeyler olduğunu düşünüyor muydun?" diye sordum.

"Rana ile ben bugün yeterince soru cevapladık," dedi elini bana doğru kaldırıp yeter işareti yaparak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Daha fazlasına ihtiyacımız yok."

Kız kardeşim elini uzatıp kocasının yanına koydu. Önce kocasına sonra bana baktı.

"Neden Rachel hakkında soru soruyorsun?" diye sordu.

"Onun davasını ben devraldım. Başkalarının da canı yanmadan ona ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Nassir ve Rana birbirilerine baktılar. Burnundan derin bir nefes aldı ve uzaklara çevirdi bakışlarını.

Rana bana baktı, bir kararsızlık ifadesi vardı yüzünde.

"Polis teşkilatından bir adam geldi bize bu öğleden sonra," dedi, kaşlarını çatıp alnını kırıştırarak. "Davanın kapandığını, Robbie'nin Rachel'i öldürdüğünü itiraf ettiğini söyledi."

Teşekkür ederim Mike Bowers.

"Bu doğru olabilir, ama kesin olarak bilmiyoruz," dedim. "Başkalarının canı yanmasın diye olumlu olmamız gerekiyor."

Nassir'in boğazı inip kalktı. Gözlerinin etrafı kızardı.

"Onların kızım hakkında söylediklerine inanıyor musun?" diye sordu sesi çatlayarak. "O çocukla yattığına, uyuşturucu aldıklarına?"

Ne cevap vereceğimi düşünerek elimi yüzümde gezdirdim.

"Rachel'i çok severdim," dedim öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerimin üstüne dayayarak. "Başına gelenleri hak etmedi. "Tek bildiğim bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doğru olanı mı söyledim bilmiyordum ama Nassir'in soluk alıp verişleri yavaşladı, dişlerini sıktıkça, çene kasları öne çıkmaya başladı. Her soluk alıp verişimde burun delikleri kabarıyordu. Rana gözlerini ona dikti bir an fakat sonra bana döndü.

"Sorularına cevap vereceğim," dedi. "Rachel'i incitmeyeceğine söz ver. Onun anısını kastediyorum. Kötü bir şey bulursan, biz bunu bilmek istemeyiz."

Kafa salladım. İçimden bir ses tam bu noktada konuyu kapatmamı söyledi. Sevdikleri birini kaybeden insanlarla görüşme yapmak, eski yaralarına tuz basmaktan daha kötüydü, yaralarını hidroklorik aside batırmak gibiydi.

Buna değdiği için, elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz verdim. Düşüncelerimi toplamak için bir an durakladım, Rana ile Nassir'in gözlerine bakmamak için ayaklarıma baktım.

"Evde durumlar nasıldı son zamanlarda?" diye sordum bir dakika sonra. "Rachel ile,"

Kız kardeşim omuz silkti.

"Büyüyordu," dedi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin."

"Birçok farklı insan için birçok farklı şey anlamına geliyor bu," dedim. "Neyi kastediyorsun?"

Rana bir an Nassir'e baktı. Bakışına karşılık vermedi Nassir.

"Ergenlik çağındaydı," dedi. "Arkadaşlarının evine git-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mek istiyordu, geç saatlere kadar dışarıda kalmak istiyordu, odasına girmemizi istemiyordu. Bunun gibi şeyler."

"Başı belaya girdi mi hiç?" diye sordum. "Evde ya da okulda?"

Rana omuz silkti.

"Sokağa çıkma yasağını ihlal etti," dedi. "Geçen yıl da aşırı hız cezası aldı."

Kafa salladım, Rana'nın devam edeceğini umarak. Devam etmedi.

"Başka bir şey var mı?" diye sordum.

Nassir volta atmayı bıraktı ve verandanın korkuluğuna yaslandı kafasını sallayarak. Rana ayakkabılarına baktı onun.

"İki ay önce odasına girdim," dedi. "Kıyafetlerini çekmecelere koyarken bir torba dolusu bir madde buldum. Marihuanaymış bu."

Nassir'in omuzları düştü. Rana ona baktı ve sonra öne eğdi başını.

"Sana anlatmadığım için özür dilerim," dedi. "Bilmemen daha iyi diye düşündüm."

"Anlatmalıydın bana," dedi kısık ve yumuşak bir sesle. "Bir şeyler yapabilirdik birlikte."

"Nasıl tepki göstereceğini bildiğim için anlatmadım sana," dedi Rana. "Onu uzaklara gönderip hiç tanımadığı bir çocukla evlendirmek isteyecektin. İstediği bu değildi onun."

"En azından yaşıyor olurdu şimdi," diye çıkıştı Nassir. Bir süre ağzını açmadı. Kafasını salladı sonunda.Tekrar ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nuştuğunda sesi daha yumuşak çıkıyordu. Çatallaşmıştı neredeyse. "O daha çocuktu, Rana. Ne istediğini bilmiyordu. "Koruyabilirdik onu."

"Onun yol göstermeye ihtiyacı vardı, bizim korumamıza değil," dedi Rana. "Onu bir peçenin ardında saklayamazdık. Bu doğru değildi."

Bir an için kimse konuşmadı. Başkasının özel hayatına burnunu sokan bir sapık gibi hissettim kendimi. Ayağa kalkmaya yeltendim, fakat Rana elini dizimin üstüne koyup durdurdu beni. Nasir'e baktı.

"Ashraf ile baş başa konuşmak istiyorum," dedi. "Olur mu?"

Nassir tereddüt etti ama sonra başıyla onayladı. Ön kapıya doğru yürüdü. Açmadan önce, arkasına baktı.

"Bana anlatmalıydın, Rana. Ne olursa olsun. Anlatmalıydın bana."

"Biliyorum, anlatmalıydım," dedi Rana. "Şimdi lütfen gir içeri."

Nassir başını önüne eğdi ve Rana'nın istediğini yapıp ikimizi yalnız bıraktı. Kız kardeşim güçlü bir kadındı. Annemden almıştı bu huyunu.

Ailem güneydoğu eyaletlerde yaşayan Afrikalı Amerikanların maruz kaldığı türden bir ayrımcılığa maruz kalmamıştı hiç, yine de içinde yaşadığımız toplum bize kollarını açarak karşılamadı.

Cambridge'de İngiliz Edebiyatı Doktorası yapmış olma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nına rağmen, annem lisede kompozisyon dersi veren bir öğretmen dahi olamamıştı.

Geçimini sağlamak için iki tam zamanlı işte çalışmıştı, biri kuru temizlemecide, diğeri temizlik hizmetlerinde. Annem çalışırken Rana bakardı bana. Çocukluklarımız bu şekilde geçmemeliydi.

"İyi misin?" diye sordum.

Rana kafa salladı.

"Olacağım," dedi. "Şimdi lütfen sorularını sor ve bildiğim kadarıyla anlatayım sana."

Cebimden bir not defteri çıkardım ve temiz bir sayfa açtım. Konuşmadan önce derin bir nefes aldım.

"Odasında marihuana buldun," dedim sonra. "Bundan başka bir şey buldun mu hiç?"

"Hayır," dedi. "Bunun ona ait olmadığını söyledi hatta. Okuldan bir kız saklaması için vermişti ona.

Okulun ona uyguladığı uyuşturucu testleri temiz çıkıyordu hep, inanmıştım ona."

"Arkadaşları nasıldı?" Başları belaya girdi mi hiç?"

Rana başını öne eğdi ve omuz silkti.

"Arkadaşlarının kim olduğunu bilmiyordum artık. Şu Robbie denilen çocuk mesela. "Bana hiç bahsetmedi ondan."

"Alicia Weinstein'ı tanıyor musun?" diye sordum.

Rana sokağın karşısındaki Tudor stili bir eve baktı dalgın bir şekilde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Eskiden komşuyduk onlarla. Küçükken Rachel ile her gün beraber oynarlardı ama ailesi birkaç yıl önce taşındı buradan."

"Çocukların görüşüp görüşmediğini biliyor muydun?"

"Samimi değillerdi artık," dedi omuz silkerek. "Eskiden olduğu kadar samimi değillerdi en azından. Tahminimce okulda hâlâ birbirilerini görüyorlardı ama Alicia buraya uğramayalı yıllar oluyor."

"Kıvırcık kızıl saçlı bir kızı tanıyor musun?" diye sordum. "Rachel'in çekmecesinde fotoğrafları vardı."

"Adı Caitlin Long," dedi Rana. "Rachel ile tenis oynarlardı. Üniversitede aynı odayı paylaşacaklardı. Odalarının hangi renk olacağını bile seçmişlerdi.

Arkama yaslandım ve cüzdanımdan bir kartvizit çıkardım. Rana'ya verdim.

"Ona verebilir misin bunu?" diye sordum. "Onunla konuşmak isterim."

Ben bir sonraki sorumu düşünürken Rana kartımı aldı ve kafa salladı.

"Bu sana tuhaf gelebilir ama buradan başka bir konuya geçeceğim," dedim. "Rachel vampirlerden bahseder miydi hiç? Ya da Plainfield'de bir dans kulübünden? Ya da Azrael adında birinden?"

Rana bakışlarını kaçırdı benden ve kafa salladı.

"İmam Habib'in bahsettiği o kitapları okurdu."

İmam Habib camimizin lideriydi ve cemaatimizdeki genç

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kızlardan bazılarını Alacakaranlık serilerine karşı uyarmıştı. O kitapları okumadım ben ama Hannah okumuştu. O her ne kadar sevmiş olsa da İslam ama vampirlerle ilgili romanları onaylamazdı.

"Kitapların dışında başka şeyler var mıydı?"

Rana ellerini sıktı kuvvetlice, acı çeken bir ifade belirdi yüzünde.

"Anlıyor olman lazım. Çevresi ile uyumlu olmasını istiyordum onun," dedi. "Bu ülkede genç kız olmanın, farklı olduğun için sınıf arkadaşlarının sana dik dik baktığını görmenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Ben bilirim. Kendisini bulup mutlu olmasını istedim."

"Ne yapıyordu?" diye sordum. Rana konuşmadan önce durakladı.

"O ve arkadaşları siyah kıyafetler giyinip korku filmleri izliyorlardı. Bunda bir şey yoktu ki. Başının belada olduğunu düşünsem, devreye girerdim zaten."

"Bunun sadece siyah kıyafetlerden ibaret olmadığını, daha fazlasının da olabileceğini düşünmedin mi hiç?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Geriye dönüp baktığımda, belki düşünmüşümdür. Bilmiyorum," dedi. Bana baktı. "Rachel'in bazı arkadaşları değişti. Alicia büyüme çağındayken çok hoş bir kızdı. Bana gülümserdi, selam verirdi her zaman. Birkaç ay önce Rachel'i okuldan almaya gittiğimde gördüm onu. Gülümseyip selam verdi ama gönülsüz bir şekilde. Rahatsız oldum bu tavrından."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kafa salladım. Alicia ile görüştüğüm için Rana'nın tarif ettiği hissi anlıyordum.

"Kızlar hakkında herhangi bir söylenti ya da buna benzer bir şey duydun mu?" diye sordum.

Rana bakışlarını uzağa çevirdi.

"Dedikodu yapmamaya çalışırdım," dedi. "Veli toplantılarında, Rachel'in okulundaki kadınlar beni görmezden gelmeyi tercih ederlerdi zaten."

Rana ile birkaç dakika daha konuştum ama dava ile ilgili yeni bir şeyler öğrenmedim. Bana elinden geldiğince yardımcı olacağına dair söz verdikten sonra, Rana içeri girdi, beni verandada düşüncelerimle yalnız bıraktı.

Bir süre orada kaldım, notlarıma göz gezdirdim ve boş bıraktığım kısımları doldurdum. Dava sinir bozucuydu. Rachel'in ölümü bir kazaysa, neden birileri onun dolabına uyuşturucular saklayıp polise yalan söyleyerek olayı örtbas etmeye çalışıyordu? Bir kazaysa eğer, bir genç kızı öldürmek kime ne kazandırırdı? Anlamsız geliyordu.

Defterimi kapattım ve dik oturdum, belirsiz ve ölümü hatırlatan yapbozumda parçaları yerine koymaya çalıştım ama başaramadım. Defterimi cebime koyarken ışıklar kapandı. Rana ışıkları kapatmazdı ben buradayken, muhtemelen Megan olmalıydı.

Hannah ve ben ona odadan çıkarken ışıkları kapatmasını öğretmiştik; çok iyiydi bu konuda. Koridordaki lavaboyu kullanmıştı muhtemelen ve çıkarken kapatmıştı tüm ışıkları.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeri girmek için geri dönerken yandan gördüğüm kadarıyla sokağın karşısındaki bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Gözlerimin karanlığa alışması için durdum. Gölgeler şekillere dönüştü, şekiller görüntülere.

Biri beni izliyordu.

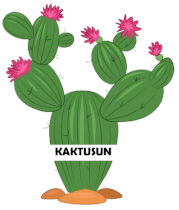
Kızgın bakışımı fark etmiş gibi, figür döndü ve göğüs hizasındaki bir katran ağacı çitinden atladı, tamamen gözden kayboldu. Hiç düşünmeden ön merdivenlerden kız kardeşimin çimlerine koştum. Kaldırımda durup sokağın aşağısına yukarısına baktım. Gece sessiz ve karanlıktı. Kimseyi göremedim. Kaburgamda aşağı yukarı hareket eden sıcaklıktan gecenin ayazı bir şey yapmazdı bana.

Tüyler ürperticiydi biraz.

Eve geri dönüp ailemi topladım. Rana'ya sebebini söylemedim ama evden ayrılır ayrılmaz güvenlik sistemlerini açmasını hatırlattım. Nassir ile o iyi olacaklardı. Zengin bir muhitte yaşıyorlardı, yerel polis bölgesi görevlileri yoğun bir şekilde devriye geziyordu bu yüzden. Biri hırsızlık yapmaya teşebbüs etse, ön kapıdan girmeden tutuklanırdı. O gizemli sapığın Nassir ile Rana'nın peşinde olup olmadığından emin değildim yine de. Beni seyrediyordu ve ölen o iki kişiden sonra can sıkıcı bir durumdu bu.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 6

Ertesi sabah Hannah ve Megan manav alışverişine gittiler, bir saat boyunca ev bana kalmıştı.

Ev ofisime gittim ve sandalyemde döndüm. Dava sadece Rachel hakkında değildi artık, Robbie Cutting de dâhil olmuştu davaya ve onun için ne yapabileceğimi düşünmem gerekiyordu. Bilgisayarımı açtım, yüklemesi tamamlanınca bir internet tarayıcısı açtım. Cutting'ler şehrin en zenginlerindendi; neyse ki gözetleme kameralarına ihtiyaç duyacak kadar zengindiler.

John Meyers'in şirketini Google'da arattım ve iki dakika içinde telefonda bir sekreterle görüştüm. Patronuyla konuşurken beklemeye aldı beni.

Beklerken mutfaktan bir fincan kahve aldım. Meyers ahizeyi kaldırdığında arka planda yoğun bir ofis ortamının gürültüsünü duyabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben John Meyers," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Dedektif?"

"Aramamı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim, mutfağımdan ofisime yürürken. "Robbie Cutting'in ölümü ile ilgili bir davanın soruşturmasını yürütüyorum; sizi arayıp Cutting'lerin evinde güvenlik kamerası olup olmadığını öğrenmek istedim."

Meyers bir an için sessiz kaldı, muhtemelen düşünüyordu.

"Rachel Haddad ve Robbie Cutting ile ilgili tüm soruşturmaların kapatıldığı bilgisi verilmişti bana."

"Çoğunluk itibarıyla öyle," dedim. "Cinayet soruşturmaları şimdilik kapatıldı fakat sonuçlandırmamız gereken birkaç konu var. İddiaya göre Rachel aşırı dozda uyuşturucudan öldü, ancak herhangi bir uyuşturucu madde bulamadık henüz. Neler olup bittiğini anlamaya çalışıyoruz."

"Gözetleme kamerasının görüntülerinin size ne faydası olacak?" diye sordu Meyers.

Ne cevap vereceğimi düşündüm bir an, fakat hazırlıksız olduğum için bir şey gelmedi aklıma.

"Bu sefer operasyonla ilgili ayrıntıları tartışma konusunda özgür değilim," dedim.

"O zaman üzgünüm, ama bu kamera kayıtlarını yalnızca mahkeme kararıyla görebilirsiniz, Dedektif."

Kahretsin.

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı yaladım.

"Yüzbaşı Bowers ve ben bazı konularda hemfikir değ-

liz," dedim. "Robbie Cutting"in öldüğünde yalnız olduğundan emin olmak için kaydı görmek istiyorum." Meyers dilini damağına vurdu.

"O zaman bu Robbie'nin ölümüyle ilgili," dedi Meyers. "Resmi bir rica mı bu?"

"Hayır," dedim.

"O zaman konuyla ilgili izin almanızı tavsiye ederim size."

"O zaman müvekkilleriniz oğullarına ne olduğunu muhtemelen hiç öğrenemeyecekler," dedim. Sesim istediğimden daha keskin çıkmıştı ve Meyers'in ağır ağır nefes aldığını duyabiliyordum. "Üzgünüm ama durum böyle. Bu dava kapanmıştır. Neler olup bittiğini öğrenme konusunda müvekkillerinizin tek destekçisiyim."

"Cutting'lerle bu konuyu görüşmem için bana bir dakika müsaade edin. Sizi tekrar arayacağım."

Meyers benim bir şey söylememe fırsat vermeden kapattı telefonu. Telefonu sıktım bir an, fakat sakin olmaya zorladım sonra kendimi.

Canım gerçekten içki istiyordu ama ona ihtiyacım yoktu, iyiye işaretti bu.

Beklemek için telefonumu oturma odasına götürdüm. Sabah haberleri daha bitmediğine göre saat daha erkendi fakat çok ilginç bir haber yoktu bildirilenler arasında. Bir önceki gece yaşanan herhangi bir cinayet vakası bildirilmedi; cinayete kurban gitme riski taşıyan erkek ve kız çocukları rahat

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir nefes almışlardı muhtemelen. Yine de, şehrin yakın Kuzey tarafındaki kilise grupları şiddet olaylarındaki son zamanlardaki artışı protesto etmek için bir barış seferberliği planladılar. Bundan bir şey çıkmayacaktı ama yakın çevrelerin el birliği ile bir şeyler yaptığını duymak güzeldi.

Telefonum yaklaşık on beş dakika sonra çaldı. Ahizeyi kaldırdım ve kulağıma götürdüm.

"Sizinle görüşecekler," dedi Meyers. "Bu öğleden sonra birde. Geç kalmayın."

Başparmağımla alnımı kaşıdım.

"Bunu biraz daha erkene alabiliriz diye düşünüyorum. İhtiyacım olan bilgiyi ne kadar erken alırsam, o kadar erken çözebilirim bu davayı."

Elindekilerle yetin, Dedektif," dedi Meyers. "Bu benim fikrim değil. Bayan Cutting'in izin verip vermemesi önemli değil; eğer bu konuda bize yamuk yaparsan, ben sana iki mislini yaparım. Ant olsun."

Düşüncesi bile iğrençti.

Zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve kapattım telefonu. Günü Robbie ile Rachel'in davasıyla geçirmeyi umuyordum ama yapabileceğim başka şeyler de vardı.

Banyoda temizlendikten sonra oturma odasında sabah namazımı kıldım. Daha sonra üstümü değiştirip arabama atladım.

IMPD'nin narkotik masasının kuralları bizim departmanın dışındaki ekiplerden biraz farklıydı. Neredeyse hiç tele-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

vizyona çıkmıyorlardı, sabah brifinglerine nadiren katılıyorlardı ve hatta bizimle aynı binayı paylaşmıyorlardı.

Bunun yerine anonim yapılarını korumak adına birkaç blok ötedeki eski bir depoda kalıyorlardı. Oysaki profesyonel bir birimdiler ve iyi işler yapıyordular.

Şehir yönetiminin park alanına park ettim arabamı ve binalarına giden üç bloğu dolaştım. Tasarım açısından terk edilmiş bir yere benziyordu. Mekândaki tek kapı olan barut rengi çelik masif kapıya doğru yürüdüm ve hemen yanındaki tuş takımından zile bastım. Kapı üç dakika sonra açıldı ve Hawaii gömlekli ve kot pantolonlu, kısa boylu İspanyol bir adama rozetimi gösterdim. Kafa sallayıp içeri aldı beni.

Binanın terk edilmiş gibi görünen dış kısmının aksine, iç kısmı gözetleme delillerini işleme almak için gelişmiş video ve ses laboratuvarları olan modern ve canlı bir ofisti. Bana eşlik eden görevli ön koridorda durdu ve bir şey beklercesine kaşlarını kaldırdı.

"Dedektif Lee'yi gördünüz mü bu sabah?" diye sordum.

"Birinci kabindeki şarapçıdır o. Oraya nasıl gideceğinizi biliyor musunuz?"

Kafa salladım ve seslendirme kabin yönünde ilerledim. Hiç narkotik biriminde çalışmadığım için, dedektiflerin çoğunu tanımazdım ve kim olduğumu sormak için iki defa durdurdular beni. İkisinde de rozetimi kaldırıp birinci seslendirme kabinindeki David Lee ile görüşmeye gittiğimi açıklamak zorunda kaldım. Üçüncü bir kez durdurulmadan önce Lee koridorda karşıladı beni. İnce keçisakallı, simsiyah saçlı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ufak tefek bir adamdı. Hiç görmediğim kadar kırışık bir eski kahverengi bir takım giymişti, gözlerinin altında koyu bir makyaj görebiliyordum. Son birkaç yılı zorlu geçirmiş gibi görünüyordu, kanaatimce kasıtlı bir şeydi bu.

"Beni aradığını duydum, Ash," dedi tokalaşmak için elini uzatarak. "Uzun zaman oldu."

"Başsavcılık beni hiç boş bırakmıyor," dedim. "Şahitler kendi kendilerine bakamıyorlar."

Kıs kıs güldü.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bilgi almak istiyorum," dedim. Lee kafa salladı ve kafasıyla koridorun aşağısını işaret etti. Birlikte Lee'nin asıl masasına doğru yürüdük. "Gizli muhbirlerimden biri geçen gün saldırıya uğramış. Adamın biri el tırnaklarının bir kısmını kerpetenle sökmüş."

Lee ıslık çaldı.

"Çükünü yanlış deliğe falan mı sokmuş?"

"Sanmıyorum," dedim. "James bir kazanç elde etmeye çalıştığını söyledi ama işler yolunda gitmemiş. İyi bir kaynaktı, bu yüzden onunla ilgilenmek istiyorum ve böyle bir olayın bir daha yaşanmamasını sağlamak istiyorum."

Hücreye girerken Lee kafasını salladı. IMPD'deki hemen hemen herkes gibi, narkotik ekibi de bireysel ofisler yerine geniş açık bir odayı paylaşıyordu. Fakat herkesin kendine ait bölmesi vardı ve Lee şüpheli uyuşturucu satıcılarının fotoğraflarını duvarlara raptiyelemişti. Yakınlardaki bir bölmeden

BELONGS TO KAKTUS TEAM

döner bir sandalye çekip Lee'nin masasının yanına oturdum. Arkasına yaslandı ve kafasının arkasına koydu ellerini.

"Tırnak fetişli birini hiç duymamıştım," dedi. "Muhbirinin bir adı var mı?" Hayır anlamında kafa salladım.

"Kiminle görüşmesi gerektiğini bile bilmiyormuş fakat alışverişi Rollo diye bir adam ayarlamış."

Lee kafa salladı.

"Asıl adı Rolando Diaz," dedi Lee öne eğilerek. Bilgisayarının faresini oynattı ve teşkilatın suçlu veritabanını açmadan önce ekran koruyucuyu kapatmak için bir şifre girdi. İsmi yazdı ve arama yapılırken arkasına yaslandı. "Aslında bir komisyoncu. Birçok alışverişi o düzenliyor ve böylece üst yönetim sokaktaki insanlarla karşılaşmak zorunda kalmıyor."

Bu söyledikleri James'ten duyduklarımla örtüşüyordu.

"Emir verilse bir satıcıyı ateşe atabileceğini düşünüyor musun?"

Lee omuz silkti.

"Rollo ödleğin teki değil, ama çok sayıda tırnak söktüğünü de zannetmiyorum."

"Kimin için çalıştığını biliyor musun?" diye sordum.

"Kübalılarla çalışıyordu, ama Ruslar onları bir ya da iki yıl geri püskürttü. Belki de saldırdılar ona. Kaynağın iyi iş yapıyor muydu?"

Kafa salladım.

"Benim için iyi işler yapmıştı."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Lee kafa salladı ve keçisakalını sıvazladı, düşünüyordu muhtemelen. James'in benim için ne tür bir iş yaptığını sormayacak kadar akıllıydı, sorsa bile kalıbımı basarım söylemezdim. Uzun lafın kısası James teşkilat için çok az insanın yapabileceği işler yapıyordu.

İnsanların bazen sokaktan alınması gerektiğini biliyordu ve bunu yaparken bize yardım etmeye hazırdı. Bana kalırsa IMPD James'e çok şey borçluydu.

"Bu sabah Rollo'yu rulo yapabiliriz," dedi Lee. "Onu birkaç haftadır yaka paça çıkarmadım hiç."

"Adres var mı elinde? diye sordum.

Lee monitöre dokundu.

"Evet," dedi. "Hazır mısın buna?"

"Elbette."

***

Teşkilatın Lee'ye tahsis ettiği, ayna gibi parlatılmış '63 Chevy Impala siyah arabayı aldık. Şehir merkezinde göze çarpıyordu bu araba ama gittiğimiz bölgede yabancılık çekmeyecekti. On dakika boyunca kuzeye doğru gittik, biz gittikçe sokaklar da yavaş yavaş daha çok ikamete elverişli hale geliyordu.

En sonunda, her tarafı apartmanlarla ve küçük bungalovlarla çevrili bir alana geldik. Binaların çoğunun en az bir penceresi kırılmıştı ve sokaklar doldurulmamış çukurlarla delik deşik olmuştu.

Lee beş katlı bir apartmanın yanına park etti, bina eski

BELONGS TO KAKTUS TEAM

bir okul binasını andırıyordu. Tuğlaları kahverengimsi kırmızı renkteydi ve önündeki kaldırım çatlak ve parça parçaydı. Arabadan dışarı çıktım ve ceketimi sarındım sıkıca, içindeki silahı saklayarak. Lee kemerindeki tabanca kılıfından kırk beşliğe benzeyen bir silah çıkardı ve mermisini yerleştirdi.

"İşte bu," dedi silahını kılıfına sokarak. "Silahlı mısın?"

Kafa salladım ve Lee binanın çelik kapısına doğru yürüdü. Kapının kolu kırıktı, öyleyse kapı hiç kilitlenmemişti. Konut güvenliğine bu kadar önem veriliyordu demek ki. Rollo dördüncü katta, koridorun sonunda oturuyordu. Halının havı dökülmüştü, sigara yanıklarından beton zemini görebiliyordum. Sidik gibi kokuyordu ortalık.

Lee sağdaki son kapıyı işaret etti kafasıyla. Kahverengi boya kaplaması yontulmuştu, alttaki halıya boya parçaları dökülmüştü.

Ne olacağını tartışmamıza gerek yoktu. İkimiz de bunu yeteri kadar yaptığımız için modası geçmişti artık bizim için. Elimi gözetleme deliğine koydum, Lee de silahını elinde uzatıp ön tarafta yerini aldı. Boş olan elimle üçten geriye doğru saydım ve Lee kilidin altından kapıyı ittirdi. Kapı içeriye doğru sert ve hızlı bir şekilde sallandı. Lee odayı silahıyla kolaçan ederek içeriye daldı. Ben de aynısını yaptım ve kokudan boğuluyordum neredeyse.

Rollo tek odalı pis bir dairede yaşıyordu. Sol tarafta duvara monte bir Murphy yatağı gördüm, sağ tarafta da içerisinde minyatür bir ocak ve buzdolabı olan küçük bir mutfak vardı. Boş makarna ve peynir kutularıyla sigara izmaritlerinin çöp-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

leriyle kaplıydı yerler. Sinekler vızıldıyordu her tarafta.

"Lanet olsun," dedi Lee, kemerindeki kılıfa silahını kaydırarak. Bir adım öne çıktım ve kokunun kaynağını gördüm. Rollo ölmüştü. Odanın karşısındaki bir sandalyeye oturmuştu, kafası arkaya yaslanmıştı ve boynunda bir kulağından diğerine doğru bir gülümseme gibi uzanan bir yarık vardı. Kahverengi, kurumuş kan gölüyle lekelenmişti gömleği.

Ağzımı elimle kapatıp ileriye doğru adımladım. Onu her kim öldürdüyse, neredeyse kafasını kesmişti; boynunun omurlarını görebiliyordum.

Etrafa şöyle bir göz gezdirdim ama silah ya da mermi kovanı bulamadım. Kavgada mücadele etmiş bir hali de yoktu.

"Günümü mahvedecek bu," dedi Lee, cep telefonunu çıkarmıştı çoktan. Sevk memurundan kalabalık kontrol için üniformalı görevliler ve cinayet masasından bir dedektif göndermelerini istedi. Lee telefondayken, mutfağı kontrol ettim. Görünüşe göre Rollo iletişim halinde olmayı seven bir adamdı, çünkü tezgâhın üzerinde hâlâ paketi açılmamış bir karton kutu dolusu ucuz, ön ödemeli cep telefonu vardı. Rollo bunları toptan satın almıştı.

Lee'nin bakmadığından emin olmak için yukarı baktım ve paketinden çıkarılmış olan tek telefonu aldım elime. Arama kaydında tek bir kayıt vardı, yerel bir numara.

Numarayı ezberledim ve telefonu tezgâhın üzerine bırakmadan önce gömleğimin koluyla sildim. İki dakika sonra Lee telefonu kapatıp bana baktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Gizli muhbirinle irtibata geçmek isteyebilirsin. Muhtemelen ihtiyacımız olacak ona."

Kafa salladım. James, Rollo'nun ölümüne karışmamış olsa da, birileri konuşmak isteyecekti onunla. Koridora yürüdüm, Rollo'nun telefonunda bulduğum telefon numarasını adres defterine ekledim giderken. Bunu yaptıktan sonra James'i aradım ve iki kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Dedektif Rashid?"

Ses tanıdıktı, fakat sesin James'e ait olmadığını anlamıştım.

"Evet, ben Ash Rashid," dedim. "James Russo'yu aramıştım. Siz kimsiniz?"

"Mike Bowers. Russo ile konuşmak istiyorsanız, psişik güçlere ihtiyacın olacaktır, çünkü onun lanet olası cesedine bakıyorum şu anda."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 7

Lee ve ben daha görevliler gelmeden koridorda bir hikâye uydurmuştuk. İslam genel olarak yalan söylemeyi yasaklar, fakat istisnaları da vardır bunun. Hannah bana pişirdiği köftenin güzel olup olmadığını sorsa, niyetim onu incitmekten kaçınmak olduğu sürece yalan söyleyip köfteyi beğendiğimi söyleyebilirdim. Savaş zamanında da yalan söyleyebilirdim. İslam hukukuyla ilgili tecrübem olmadığı halde, askere alınmadan yaptığım polis işlerinin de cihat benzeri bir durum olduğunu düşündüm.

Lee ve ben ilk polis memurlarının gelmesi için yaklaşık beş dakika bekledik. İkisi de gençti ve hiçbiri de zenci değildi. Bu çevrede başarılı polis olmak için iyi bir kombinasyon değildi bu. Uydurduğumuz hikâyeyi anlattık onlara ve bir an için olay yerine baktık. Bir tanesi cesedi görünce kusacak gibi oldu ama tuttu kendisini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Diğer birliklerin gelmesi de yarım saati buldu. Cinayet masasından eski bir meslektaşım ifadelerimizi aldı. Hikâyemize tamamen inanmasam bile, bizi sıkıştıramazdı. Rollo'yu indirecek olsak bunun için çok iyi bir sebebin olması gerektiğini biliyordu. İfadesini verince Lee'yi serbest bıraktı, fakat bana bir yere ayrılmamamı ve Yüzbaşı Bowers ile konuşmamı söyledi. Bowers benim amirim değildi, o yüzden gidebilirdim. Yine de gitmedim. Bunun yerine bir süre bekleyip olay yeri teknisyenlerinin Rollo'nun apartmanını tarayışını seyrettim.

Indianapolis'te çok iyi teknisyenler vardı. Sorun, daha iyi bilgi olmadan davayı çözemeyecekleriydi. Çabalarını paramparça olmuş kapı çerçevesi üzerinde yoğunlaştırdılar, muhtemelen katilin buradan girdiğini düşünerek. Yine de ben buradan girdiği konusunda şüpheliydim. Kilidi açmak zorunda kalmıştı, uyurken Rollo'nun boğazını kesmişti ve iz bırakmadan çıkıp gitmişti. Bunu yapabilecek çok fazla insan yoktu.

Bir an odanın içine baktım. Rollo'nun sandalyesinin arkasındaki pencere açıktı. Daha önce fark etmemiştim bunu, oysaki Lee ile buraya girdiğimizde de açıktı muhtemelen. Bu da olası bir girişti. Rollo'nun sandalyesi pencereye dayanmış olduğuna göre, katil sadece içeriye uzanıp, bu şişman piçin boğazını dilimledikten sonra defolup gitmiş olabilirdi. Otuz saniyede iş biterdi. Elbette, bunu dört kat yukarıdan yapmayı ancak bir atlet başarabilirdi.

Elimi çenede gezdirdim düşünürken. İki seçenek vardı aklımda, ikisi de profesyonel bir nişancıya işaret ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Rollo gibi birini temizleyecek kadar aşırı uçlarda yaşayan biriydi. Onun gibi insanlar öldürüldüğünde, deliller çoğu zaman duvarlara ve komşu apartmanlara sıçrardı. AK47 ile rastgele ateş açıp şarjörü boşaltmak hoş bir şey değildi, ama etkiliydi. Adli tıp ekibi, Lee ile ben çabalarını engellemek için hiçbir şey yapmasak da çalışmalarını durduracaklardı.

Bowers yaklaşık yirmi dakika sonra geldi. Onu son gördüğümden bu yana kıyafetini değiştirmişti fakat gözlerinin altındaki torbalar büyümüştü. Son birkaç yılda şehirde yaşanan cinayetler yüzünden, pek fazla uyuyabildiğini sanmıyordum. Bana dikti gözlerini, ilkin bir şey söylemedi. Sonunda, salonun aşağısına doğru gidip olay yerinin hayhuyundan uzaklaşırken peşinden gelmemi istedi eliyle işaret ederek. Ortalığa sinen idrar kokusu biraz dağılır gibi oldu. Tepe lambaları belli zaman aralıklarında olarak yanıp sönüyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Yüzbaşı?" diye sordum.

"James Russo'yu nereden tanıyordun?"

"Gizli bir muhbirdir. Sekiz yıl önce devriye gezerken uyuşturucu bulundurmaktan yakalamıştım onu ve iletişimi koparmadım o zamandan beri."

Bowers ayaklarının yerini değiştirdi gözlerini bana dikerek.

"O zaman neden şehir merkezindeki bir dosyası olmadığını açıkla bana. Ona nasıl ödeme yapıyordun?"

"Para istemezdi hiç."

Bu doğruydu hiç değilse. James para istememişti hiç; is-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tihbarat tazısıydı o. Ona dönem dönem kimlerin enselendiğini ve uyuşturucu ücretlerinin nerelerde daha az olduğunu bildirirdim. Bunlar bölgesini genişletmeye çalışan bir satıcı için değerli bilgilerdi, bu yüzden onun bir yerlerde bu bilgileri sattığını düşünürdüm.

"Son buluştuğunuzda ne konuştunuz onunla?" diye sordu Bowers. Salonun aşağısında bir kapı açıldı ve yaşlı bir kadın kafasını çıkardı dışarı ama bizi görünce içeri girdi hemen.

"Özel bir şey konuşmadık. Nasıl olduğunu görmek istedim. Uzun süredir konuşmamıştık onunla.

Bowers kafa salladı.

"Nasıldı o zaman?" diye sordum.

"Parmaklarını gördün," dedim.

"Evet, gördüm," dedi. "Russo lanet olası bir aşağılıktı. Üzerinde o kadar çok uyuşturucu bulduk ki hayatta olsaydı satma amaçlı uyuşturucu bulundurmaktan suçlayabilirdik onu. Bunu muhtemelen tahmin edebilirdin. Tahmin edemeyeceğin şey dün üç telefon görüşmesi yapmış olması. Sadece üç. Sen, büyük annesi ve Rolando Diaz'la. Şimdi sen buradasın, Rolando ise ölü. Neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum, şimdi öğrenmek istiyorum bunu."

İç çektim.

"Bilsem, söylerdim sana."

"Söyler miydin?" diye sordu Bowers, yanıma o kadar yaklaştı ki nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Geriye doğru bir adım attım.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"İfademi aldın, tutuklanmadığım sürece gidiyorum ben," dedim. Rollo'nun dairesine baktım arkamı dönüp. "Sana benden bir tavsiye. Rollo'yu temizleyen bir profesyoneldi. Cesetlerin yığılmasını istemiyorsan, ben senin yerinde olsam beni seyretmektense bu adamın kimleri kızdırdığını öğrenmeye çalışırdım. Bowers bir şey söyleyecekmiş gibi baktı fakat yanımdan geçip hızla salonun aşağısına indi. Kanıt teknisyenlerine bağırırken, merdivenleri zemin kata kadar indim ve üniformalı bir görevliden beni şehir merkezine kadar bırakmasını istedim. Circle Center Mall'ın yanında bıraktı beni. Bu saatte açık bar bulmak zordu, o yüzden kahvaltı servisi olan bir kafeye oturdum ve yumurta akı omleti ile yanına Bloody Mary siparişi verdim. Bundan sonra biraz daha iyi hissettim kendimi.

Yemekten sonra, bir banka oturup yüzümü ellerimle gömdüm. James Russo. On beş yaşından beri tanıyordum onu. Hatalar yapmış olsa da iyi bir çocuktu. Saatime bakmadan birkaç dakika daha orada kaldım. Saat on birdi ve Cutting'lerin evindeki toplantımdan önce iki saatim daha vardı. Cep telefonumdan adres defterimi araştırdım ve telekomünikasyon sistemleriyle çalışan teknisyenlerimizden birinin numarasını buldum. Telefon daha bir kere bile çalmadan cevap verdi.

"Sarah, ben Dedektif Rashid. "Müsait misin?

"Evet, n'oldu?" dedi yıllardır kötüye kullanmaktan rahatsız edici çıkıyordu sesi. Sarah tamamı kadınlardan oluşan ağır metal grubunun solistiydi. Ağır metal müzik uzmanı olmasam da tahminimce iyi bir gruptu bu. Bir keresinde tanı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tım diskini benim için çalmıştı. Belki de yaşlanmıştım artık, hiç anlayamamıştım bu müziği. Sesleri kısılana kadar bağıran kadınları duymak hoşuma gitmiyordu benim.

"Elimde bir telefon numarası var," dedim. "Onun kime ait olduğunu bulabilir misin diye soracaktım sana."

"Devam et," dedi. Rollo'nun evinden çıkarken kaydettiğim numarayı bulana kadar telefonumun adres defterine göz attım. Numarayı okudum yüksek sesle, Sarah numarayı yazarken klavyeyi tıkırtısını duydum.

"Virgin Wireless'ın ağındaki bir ön ödemeli hat. Hesaba isim verilmemiş."

Kafa salladım. Rollo'nun dairesindeki telefon yığınlarını gördükten sonra ben de bunun gibi bir şey bekliyordum.

"Bununla ilgili bana anlatabileceğin başka bir şey var mı?"

"İznimiz varsa. Var mı izin?"

"İzinsiz bir şeyler yapabilir misin?"

Sarah bir süre bir şey söylemedi.

"Bu bir dava için mi?" diye sordu. "Ya da karına casusluk falan mı yapıyoruz?"

"Bu bir dava," dedim.

"İyi o zaman. Gün içinde o kadar çok kişi eşlerinin nereye gittiğini bulmak istiyor ki hayrete düşersin," dedi. "Bana beş dakika zaman ver ve bir telefon görüşmesi yapıp sana döneyim. Bir şeyler ayarlamaya çalışacağım."

"Memnun olurum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sarah telefonu kapattı, ben de dört bloğu geçip arabama doğru yürüdüm. Öğlen bile olmamıştı henüz, fakat dışarısı o kadar sıcaktı ki ayakkabılarımın kaldırımda erimeye başlayacağını bekledim neredeyse.

Dört kapıyı da açtım ve içerideki havanın içeriye girmeden önce birkaç dakika dışarı çıkmasına izin verdim. Bacaklarım dışarıda sarkmış bir halde ön koltukta otururken Sarah aradı.

"Buldun mu bir şey?" diye sordum.

"Buldum gibi," dedi. "Bana verdiğin numara sadece iki arama yapılan bir telefona ait, bu aramaların ikisi de son yirmi dört saat içinde yapılmış ve ikisi de Plainfield'in dışında bir kuleden yapılmış. On iki saatten daha uzun bir süredir kapalı bu telefon."

Kafa salladım. Sarah'ın söylemeye ihtiyaç duymadığı şey, telefonun muhtemelen atılmış olduğuydu, bu yüzden onun izini sürmek zaman kaybı olurdu. İç çekip alnımdaki teri sildim ve zaman ayırdığı için teşekkür edip telefonu kapattım. Varoşların çoğundan nefret ederdim, Plainfield'den daha çok nefret etmeye başlıyordum.

***

Cutting malikânesinin bahçe kapısı kapalıydı arabayla önünden geçerken ama ben yoldan döner dönmez açıldı. Bir baskı sensörü olmalıydı kapıda. John Meyers, evin ön kapısının dışında karşıladı beni. Kömür grisi, ince çizgili bir takım elbise giymişti ve gümüş rengi saçları gür ve düzgündü. Ekini sıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bunu yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedim.

Meyers ön kapıya yöneldi.

"Maria Cutting'e teşekkür et," dedi. "Bu fikre karşı olduğumu söylemiştim sana."

İçeriye yürüdük ve Meyers beni ana girişin yanındaki sade, beyaz kapıya götürdü. Dar bir merdivene açılıyordu, kaba gri duvarları ve beton bir zemini vardı. Üzerinde "Güvenlik" yazan çelik bir kapıya gelene kadar yaklaşık takip ettim onu. İçerisi duvara monte dört düz ekran monitör, altında tuşları ve düğmeleri olan bir kontrol paneli olan bir televizyon istasyonunun üretim kabinine benziyordu. Kelleşmeye başlayan, orta yaşlı bir adam döner sandalyesinde dönüp bana baktı.

"Dedektif Rashid?" diye sordu elini bana doğru uzatarak. Elini sıktım. "Tom Garrity, Garrity Endüstri Teknisyeni."

"Tanıştığımıza sevindim," dedim monitörlere bakarak. "Oldukça iyi bir sistem,"

Tom kafa salladı.

"Bir konut ortamına yerleştirdiğimiz en kapsamlı sistemlerden biri," dedi. "Bay Cutting ailesinin güvenliğine çok önem verir."

Kafa salladım. Yeğenimin güvenliğine de bu kadar önem verseydi, orada olmayacaktım.

"Misafir odasında ne tür kameralarınız var?" diye sordum.

"İçeride hiç yok, tabi ki," dedi Tom, kontrol panelinin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yanındaki dizüstü bilgisayarda bir şeyler yazarken. Dört bilgisayar monitöründen ikisi karardı, diğer iki monitördeki görüntü değişip misafir odasının sabit fotoğrafları gibi göründü ilk önce. "Bunlar dışarıdan canlı görüntüler." Gözlerimi kısıp yakından baktım. Bakarken, rüzgâr etraftaki ağaçları hışırdattıkça gölgelerin yer değiştirdiğini fark ettim. Görüntü o kadar berraktı ki bir camdan bakmak gibiydi adeta.

"Bunu Robbie'nin ölümünden bir saat öncesine geri almamız mümkün mü?"

Tom kafa salladı ve kalın, yuvarlak bir düğmeyi çevirdi. Görüntü o kadar hızlı akıp geçti ki Tom kafasını kaldırıp bana bakıncaya kadar ne olup bittiğini anlamadım.

"Şu anda baktığımız şeyler Robbie Cutting ölmeden tam altmış dakika önce alınan durağan görüntüler. Oynatma hızını değiştirebiliriz isterseniz."

"Önce normal hızda oynatın ki neler olduğunu görelim."

Tom başka bir düğmeye bastı ve iki dakika boyunca izledik. Hiçbir şey kımıldamadı.

"Hızını artırmayı deneyebilir miyiz?" diye sordum. Tom bana bakıp kafa salladı, sonra başka bir düğmeyi oynattı.

Görüntü daha büyük ve durağandı, ancak köşedeki zaman damgası hızla değişti.

"Vay canına," dedi Tom, beş dakika sonra doğrulup duraklatma düğmesine basarak. Hiçbir şey görmedim ve bakışlarımı Meyers'e çevirdim. Omuz silkti.

"O kadar heyecanlı olan ne?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tom hiçbir şey söylemeden sol monitörde ekranın üst kısmının yakınında oluşan birkaç karaltıyı işaret etti.

"Gölgeler," dedi. Kontrol panelinde bir düğmeyi çevirdi ve görüntüler renksizleşti. Gölgeler griden siyaha döndü. Küçüktüler, fakat Tom haklıydı. Görüntünün birinde bir kafa ve vücuda benzeyen şeyi ve muhtemelen bir kafanın üst kısmını seçebiliyordum. Tom videoyu normal hızda oynattı. İki insan figürü ekranın bir tarafından diğer tarafına yürüdükçe kalbim tekledi.

"Nereye gidiyor bu adamlar?" diye sordu Meyers.

"Görünüşe göre misafir odasının arka tarafına," dedi Tom.

Meyers'e baktım.

"Arka kapı var mı burada?" diye sordum.

Meyers hayır anlamında kafa salladı.

"Hayır, ama banyoya giden bir pencere var," dedi Meyers. Tom bana döndü. "Bu kişilerin başka görüntülerini almanın bir yolu var mı? Belki, başka bir kameradan?

Suratını ekşitti.

"Evin merkezini çok iyi görüntüleyebiliyoruz fakat avlunun çevresinde ölü bölgeler var."

Kafa salladı ve alt dudağımı ısırdım.

"Sistemi ne zaman yerleştirdiniz?"

"Kameraları geçen yıl güncelledik, fakat asıl sistem dört yıl önce tasarlandı."

Kafa salladım yine. Dört yıl, genç bir erkeğin olduğu bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

evde uzun bir zaman dilimiydi. Robbie ile arkadaşları muhtemelen bu ölü bölgelerin nereler olduğunu yıllar önce keşfetmişler ve böylece gizlice girip kameralara görünmeden partiler düzenlemişlerdi. Öldüğünde yalnız olmaması olasıydı. Bu illa ki öldürüldüğü anlamına gelmezdi ama bunun bir önemi yoktu. Çenemi ovdum.

"Bana bu videonun bir kopyasını hazırlayabilir misin?" diye sordum. "Teknisyenlerimizden bazılarının ona bakmasını istiyorum."

"Bu dijital," dedi Tom. "E-posta'ya ekleyip gönderebilirim."

"Tamam," dedim cebimden cüzdanımı çıkararak. Bir kartvizit çıkardım ve vermeden önce arkasına e-posta adresimi yazdım. Sonra Meyers'e baktım. "İşler karışık bir hal alabilir."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 8

Toplantıdan sonra düşüncelerimi toplayıp arabama yürüdüm. O gün sadece bir içki içmiştim ama içkinin etkisi geçmiş, yerine durgun ve özlem dolu bir ağrı bırakmıştı. Bir tane daha içmeyi hem istiyordum hem istemiyordum. Dudaklarımı yaladım. Kuru ve çatlaktılar. Gençken, üniversitedeyken bile içmezdim. Dört yıl önce teriyer cinsi bir köpek tarafından yaralanan ve başıboş bırakıldığı için ölen küçük bir oğlan çocuğunu unutmama yardımcı olması için başladım. Tyrone Smith. Annesi kışın ortasında, gecenin bir yarısında, parkın ortasına terk etmişti onu, böylece çocuğun sesini duymadan uyuşturucu satıcısı erkek arkadaşını eğlendirebilecekti. Yanaklarındaki gözyaşları donmuş halde öldü, muhtemelen kendisini çöp gibi parka atan o kadın için ağlamıştı.

Ortağım ve ben bir gün sonra tutukladık onu. Onu ilk görüşüm değildi bu. Tyrone daha bebekken ve mevzubahis erkek arkadaşı tarafından dövüldüğünde onunla karşılaşmıştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Daireleri bir çocuk için uygun değildi. Tezgâhların üstünde boş alkol şişeleri, yerde boş yiyecek kutuları ve her tarafta hamam böcekleri vardı. Çocuk hizmetlerini arayabilirdim. Aramalıydım da. Ama aramadım, çünkü annesi erkek arkadaşına karşı bir yasaklama kararının çıkartılması için dava açacağına ve tekrar gördüğünde polisi arayacağına dair söz verdi. Hatta ona ikisini de kabul edebilecek bir kadın sığınma evinin adresini vermiştim. Eminim ben oradan ayrılır ayrılmaz unutmuştur bunu.

Tyrone'nin annesine ikinci bir şans verdim ve bunu yaparken önemli bir ders çıkardım. Hiç kimse ikinci bir şansı hak etmez. İnsanlar değişmez, sadece yaşlanırlar. Sırf ben buna inanamayacak kadar saf olduğum için küçük bir çocuk öldü. Bu hatayı ve bunun gibi daha birçoğunu unutmak için içiyorum. Dinim bana ruhumu cehennemle lanetlediğimi söylüyor, fakat söz konusu olan bensem, ben hak ettim bunu.

Cutting malikânesinden ayrılmadan önce Bayan Phelps'i aradım; komşularımızdan biriydi kendisi, ondan Megan'ı gündüz bakım servisinden alıp ona bir iki saat göz kulak olmasını rica ettim. Bayan Phelps'in kocası ölmeden önce bir dedektifti ve ofiste geçirilen uzun bir günün ne gerektirdiğini biliyordu.

Arabayla on beş dakika gittikten sonra bulabildiğim ilk barın önüne paralel bir şekilde park ettim. Kendisini taverna olarak adlandırma cesaretine sahip bir meyhaneydi. Akşam yaklaşıyordu, mekân işten gelen kadınlar ve erkeklerle doluyordu. Eve gitmeden önce üç kadeh içki içip ve biraz yer

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fıstığı yedim. Sarhoş olmak ve işlevimi yitirmemek için yeterliydi bu.

Olaysız bir şekilde eve gittim, bu diğer sürücülerin benim sürüş kabiliyetimden çok işaretsiz polis arabamdan uzak durduklarının bir göstergesiydi. Arabayı garaja giden yola park edip kızımı almak için Bayan Phelps'lerin evine gitmeden önce ağzımı gargarayla temizlemek için içerideki lavaboya koştum. Arka bahçeden sesleri geliyordu, o yüzden evin etrafından dolaşıp arka bahçeye doğru yürüdüm. Megan, üstü kapalı verandanın gölgesinde Bayan Phelps'in katlanır sandalyede oturduğu beton terasa çiçek çiziyordu. Megan'ı görür görmez omuzlarımdaki kaslar gevşedi. Hayatımda birçok güzel şey vardı. Mutlu bir aile, arkadaşlar, sabit bir iş. Şüphesiz bunlar içinde Megan benim favorimdi. Bana doğru koştu, aşağıya eğilip kucakladım onu.

"Selam tatlım," dedim sadece onun için sakladığım şarkı söyler gibi çıkan sesimle. "Eğlendin mi bugün?"

Kafasını salladı coşkuyla.

"Resim dersinde resimler yaptık, sonra bir çocuk beni salıncakta salladı, sonra da şekerleme yaptık.Öğlene kadar böyle geçti."

Kafa salladım.

"Çok güzel bir gün geçirmişsin," dedim, bakışlarımı Bayan Phelps'e çevirerek.

"Ona göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim. İşler bu aralar yoğun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Sorun değil," dedi Bayan Phelps. "O uslu bir kız."

Megan kafa salladı, sonra dönüp bakıcısına el salladı.

"Limonata için teşekkür ederim."

"Her zaman, tatlım," dedi yaşlı kadın.

Megan'ın elini tutup onu eve götürmeden önce Bayan Phelp'e tekrar teşekkür ettim. Ben akşam yemeğini hazırlamaya başlarken Megan kahvaltı masasında resim çiziyordu. Hannah altıdan sonra geldi eve, oturma odasına akşam namazını kıldık beraber. Namaza odaklanmakta güçlük çektim. Bu biraz içtiğim içkilerden kaynaklanıyordu fakat tek nedeni bu değildi. Düşüncelerim Mike Bowers'a kayıyordu sürekli. Cutting'lere gözetleme kameralarını bile sormamıştı. Onun kadar tecrübeli bir dedektif bu tarz hatalar yapmazdı.

Seccadeyi katlarken omzumda bir el hissettim.

"İyi misin, tatlım?" diye sordu Hannah. "Eve geldiğimden beri pek bir şey konuşmadın."

Kafamı salladım, boşaltmaya zorladım onu.

"Evet, kusura bakma," dedim. "Uzun bir gün geçirdim. Kafam başka yerde."

"Benimle konuşabilirsin bu konuyu," dedi kafasını ciddiyetle sallayarak. "Her şeyi konuşabilirsin benimle."

Kalbimdeki bağların sıkılaştığını hissettim. Hafifçe gülümseyip başımı öne eğdim. İhtiyacım olduğunda konuşmaya başlasam Hannah elini dizime koyup sessizce oturur ve dinlerdi beni. Hiç değilse, rahatlatırdı beni. Unutmak istediğim o kadar çok şey gördüm ve duydum ki benliğimin bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

parçası oldular adeta. Hannah'a onlardan bahsetsem, dinlerdi beni ve benim aslında kim olduğumu öğrendiğinde gözlerindeki ışığın söndüğünü görürdüm.

Hatırladığımdan daha fazla olay yerinde ruhumun kararmış ve ölü parçalarını bıraktım. Onun bunu paylaşmasına gerek yoktu, benim taşıyacağım bir yüktü bu.

Boğazımı temizledim.

"Akşam yemeğimizi yiyelim," dedim. "Soğutmak istemiyorum onu."

Gecenin geri kalan kısmını ailemle geçirdim. Yemekten sonra Megan boyama yaparken Hannah ile ben birkaç tane ev dekorasyonu programı izledik. Megan yattıktan sonra, şifreli kanallardan birini açıp bekleme tanklarından kaçıp onlar üzerinde araştırma yapan bilim adamlarını yiyen zeki köpek balıklarını anlatan bir korku filmini seyrettik. Hannah köpek balıkları avukatları yeseydi daha iyi olurdu aslında dedi. Eski bir hukuk öğrencisi olarak ne diyeceğimi bilemedim bunun üzerine.

***

Ertesi gün uyandığımda, sabahı Cutting'lerine evinin gözetleme videosunu IMPD teknisyenlerinin biriyle inceleyerek geçirmek istiyordum. Bu böyle gitmeyecekti. Garrity Industrial Tech'ten Tom Garrity videoyu göndermişti bana fakat bu gelen kutumdaki tek e-posta değildi. Susan Mercer'den de bir tane mektup gelmişti ve bu sefer gerçekten tepesi atmıştı. Onu en kısa süre içinde aramamı istiyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Teknik olarak tatilde olduğum için e-postayı görmezden gelebilirdim. Hukuk fakültesini bitirirsem, Başsavcılıkta çalışmak istiyordum ve sorun Susan'ın da işe alım komitesinde olmasıydı. Kahretsin ki uygulamada işe alım komitesiydi, bu yüzden onu sinirlendirmek akıllıca bir kariyer adımı olmazdı. Bilgisayarımda saate baktım. Sekizi on geçiyordu, ofisinde olmalıydı bu saatte. Sekreterini aradım ve beni Susan'ın ofisine bağlamasını bekledim.

"Dedektif Rashid," dedi "Sizden haber almak güzel. Tatiliniz nasıl gidiyor?"

Susan'ın sesi tatlı ve yumuşaktı. Gerçekten tepesi atmıştı anlaşılan.

"İyi gidiyor," dedim. "Çok dinlendirici."

Alay ediyordu besbelli.

"Tuhaf, ben böyle duymadım ama. Derhal buraya gelmeni istiyorum. Seninle konuşması gereken bazı insanlar var burada."

"Bir adı var mı bunların?" diye sordum.

"Evet. Dokuzda burada olursan öğrenirsin."

Susan telefonu o kadar sert kapattı ki kulaklarım çınlayacaktı neredeyse. Gözlerimi ovuşturdum. Bu konuşma hayra alamet değildi benim için. Hannah, o sabah Megan'ı saat sekizdeki bir yüzme dersine götürmüştü, o yüzden yalnızdım evde. Duşa girdim ve ardından tost ve kahveyle hızlı bir kahvaltı yapıp yola çıktım.

Susan'ın katı hafta içi her gün olduğu gibi yoğundu o sa-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bah. Kıdemli başsavcıların kendilerine ait özel ofisleri vardı, fakat kıdemsiz personeller dedektifler gibi tek bir ofisi paylaşıyorlardı.

Çok az avukatın dokuzdan önce mahkemesi olduğu için, yeterince insan boş boş dolanıyordu ortalıkta, herkesin iyi giyindiği usulüne uygun bir yılbaşı partisi yapılacaktı sanki.

Kalabalıkların arasından geçip ortak kullanılan kahve makinesine doğru yürüdüm. Kahve IMPD'deki kahveden çok daha iyiydi, bu da burada çalışmanın ayrıcalıklarından biri olsa gerekti. Bir fincan doldurdum ve Susan'ın ofisine doğru yürüdüm. İnsanlar bana bakıp fısıldıyorlardı. Birlikte çalıştıklarımdan bazıları "bol şans" dilediler hatta. Bu gerçekten hayra alamet değildi benim için.

Sekreteri beni direkt ofisine götürmek yerine, kattaki tek toplantı odasına götürdü. Çoğu sabah, avukatlar bu salonda tanık ifadelerini alır ya da ön duruşma toplantıları düzenlerdi. Bu sabah öyle değildi ama. Panjurlar çekildiği için içeriyi göremiyordum. Kapının tokmağını koydum elimi, fakat açmadan önce durdum.

"Neden burada olmam gerektiğini biliyor musun?" diye sordum Susan'ın sekreterine.

"Biraz karışık," dedi. "Bol şans."

Teşekkür edip kapıyı açtım. Odanın, Federal Adliye Sarayı'na ve yoğun caddelere bakan, tabandan tavana kadar uzanan pencereleri vardı. Sabahın ışıklarında gözlerimi kırpıştırdım, bir yandan da etraftakileri değerlendirdim. Toplantı masasında on kişilik yer vardı ama sadece üçü alınmıştı. Su-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

san, Yüzbaşı Mike Bowers ve Indianapolis'in seçimle gelen savcısı ve milyon dolarlık seçim kampanyası yürüten Yale hukuk diploması sahibi büyük üstat Jack Whittler ile görüşecektim. Midem burkuldu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum kapıyı arkamdan kapatırken.

"Tatildeyim şu anda."

"Oturun, Dedektif Rashid," dedi Whittler, eliyle karşısındaki bir yere işaret ederek. "Kulağıma bir şeyler geldi ve bir de sizden duymak istedim."

Siyah bir döner sandalye çekip oturdum. Dudaklarımı yaladım ve odaya göz attım. Whittler bana ters ters bakmayan tek kişiydi.

"Peki," dedim, sırasıyla herkesin yüzüne bakarak. "Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?"

Susan bir şey söylemeye yeltendi, fakat Whittler elini yukarı kaldırıp durdurdu onu.

"Tatilinin yoğun geçtiğini duydum," dedi. Bir dosya açtı ve masanın üzerinde bana doğru uzattı.

Rollo'nun dairesindeki suç mahalli fotoğrafları var burada. "Ne işin vardı orada?"

Omuz silkip umursamaz görünmeye çalıştım.

"Gittiğim camiden biri muhitindeki uyuşturuculardan şikâyetçi olmuştu. Dedektif Lee'den benimle beraber olayı soruşturmasını istedim."

Whittler kafa salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tatillerinde hep böyle polislik yapar mısın?" diye sordu.

"Her zaman değil," dedim Susan'a bakarak. "Ama o zaman da izinlerimin çoğu gönüllü olarak verilmişti."

Whittler, önce Susan'a sonra bana baktı.

"Camideki kişinin polisi aramak yerine seninle irtibata geçmesinin bir sebebi var mı?"

Neyse ki olay bir soruydu.

"Evet," dedim kafa sallayarak. "Geçen yıl cami altı defa vandalizme maruz kaldı, iki defa soyuldu ve bir defa ateşe verildi. Her defasında İmam Habib polisi çağırdı ve hiç kimse soruşturma yapmadı. Ayda en az bir kez Cuma namazlarını engellemeye çalışan biriyle ilgili olay yaşıyoruz ve çoğumuz kaçmaya bile teşebbüs etmiyor çünkü her defasında rastgele arama yapılıyor üzerimizde. Bence cemaatimdeki insanların polise güvenmemek için çok haklı sebepleri var."

Whittler rahatsız bir şekilde kımıldandı.

"Cemaatinizle ilişkilerimizi geliştirmek için yapabileceğimiz bir şeyler var mı?" diye sordu.

"Ah, Yüce İsa," dedi Bowers benim bir şey söylememe fırsat vermeden. "Bu acıklı hikâyeye inandınız mı gerçekten? Dedektif Rashid, James Russo'yu da Rolando Diaz'ı da tanıyordu, onların ölümünden haberi vardı. Onun için buradayız. Rashid bir şeyler biliyor. Bu arada açıkta bekleyen sekiz cinayet vakası ve saçma sapan işler var, çünkü aşağılık herifler -"

"Bu kadarı yeterli, Dedektif," dedi Susan, sesi keskin ve gürdü. Bowers karşı koyarcasına elini kaldırdı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kusura bakmayın," dedi. "Birkaç gündür uyumuyorum."

Susan bana dönmeden önce bir an ona doğru ters ters baktı. "James Russo ile ilgili bize neler söyleyebilirsin?" Onunla konuştun. Bunu kabul ediyorsun, değil mi?"

Kafa salladım, yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ellerinde telefon kayıtları olduğuna emindim.

"Yeğenimi sormak için görüştüm James ile. Rachel yüksek dozda uyuşturucu kullandığı için ölmüştü ve James'in yerel uyuşturucu ticareti hakkında bildiğim herkesten daha fazla bilgisi vardı."

Susan kafa salladı.

"Yeğeninin davası kapandı, Ash," dedi Yüzbaşı Bowers'a bakarak. "Kabul edilebilir bir karara ulaştık."

Homurdandım.

"Erkek arkadaşının ölümünden dolayı mı?" diye sordum.

"Çünkü erkek arkadaşı öldü ve bıraktığı intihar notunda Rachel'in ölümünün sorumluluğunu üstlendi," dedi Bowers kaşlarını çatarak. "Bunu çoktan hallettik. Kaybın için gerçekten çok üzgünüm, ama yeğeninin davası kapandı."

"Robbie Cutting'in davası da kapandı mı?" diye sordum.

"Evet," dedi Bowers. "Sana olay yerinde de anlattığım gibi, intihar."

"Cutting'lerin evindeki gözetleme kayıtlarına bakma zahmetinde bulundun mu?" diye sordum.

Bowers kıs kıs güldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lanet olası bir not bırakmış çocuk, Rashid," dedi Bowers. "Komik oluyorsun."

Susan onu susturmak için elini kaldırdı, fakat gözlerini ayırmadı benden.

Ne gözetlemesi?" diye sordu.

"Cutting'lerin malikânesinin dört bir yanında gözetleme kameraları var. Videoda Robbie ölmeden önce bahçede yürüyen gölgeleri gösteriyor. Yalnız değildi belki de."

"O video "gölgelerin" zorla eve girdiğini de gösteriyor mu?" diye sordu Bowers.

Hayır anlamında kafa salladım.

"Davaya bir faydası olmaz o zaman bunun," dedi. "Bir bahçıvanın teki çalışırken kaydedilen videoları buldun ve şimdi bununla zamanımı boş yere harcıyorsun. Çok faydasız bir çalışma,"

Susan yine öfkeyle baktı ona.

"Kes sesini," dedi bana dönmeden önce. "İzindesin şimdi. Bir daha bu dava üzerinde çalıştığını duyarsam, emre itaatsizlikle suçlarım seni. Anlaşıldı mı?

"Evet, efendim."

"Peki. Robbie Cutting ve Rachel Haddad ile ilgili elindeki her şeyi Yüzbaşı Bowers'a ver şimdi. O işleme alacak onları. Davaların yeniden açılması gerekiyorsa da açacaktır."

Eminim açacaktır.

Bowers'a baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hepsi burada değil, fakat paketleyip gönderirim."

Bowers'ın dudakları düzleşti.

"Diken üstünde bekliyor olacağım."

Birkaç dakika boyunca Bowers ile birbirimize ters ters baktık fakat Susan Jack Whittler ile görüşme yapabilmek için ikimizi de kovdu sonunda. Dişlerimi gıcırdattım ve sandalyemden kalktım. Dışarı çıkarken kapıyı Mike Bowers'ın yüzüne kapatmamak için kendimi zor tuttum. Doğrudan ofisimin önünden geçmek yerine, kahvaltı için şehir merkezindeki büyük otellerden birine gittim. Yeşil biberli ve soğanlı yumurta ile buğday ekmeği tostu yedim, yanında da Bloody Mary ile vişne votka içtim. Güzel bir kahvaltıydı.

Kırk beş dakika sonra, ofisime geri döndüm, Rachel ve Robbie hakkında elimde olan her şeyin bir kopyasını aldım, Bowers'a gönderilmek üzere büyük departmanlar arası gönderilerde kullanılan bir zarfa koydum. Kopyayı yanıma alıp eve gittim, başım dönüyordu. Dikkatim dağılmıştı, şehirlerarası yolda aracımı şeritler içerisinde tutmada biraz güçlük çektim. Ancak bu diğer sürücülerin makyaj yapmasından, tıraş olmasından ve cep telefonlarıyla konuşmasından daha kötü bir şey değildi.

Eve vardığımda Hannah'ın Volkswagen'i garaja giden yol üzerindeydi. Yanına park ettim, arabada kaldım ve sinüslerimi ovdum. İşimi kaybetmemiştim aslında ama kaybetmiş gibi hissediyordum. Hannah'a ne diyeceğimi bilmiyordum. Süpervizörüm yolunda gitmeyen bir dava yüzünden beni kovduğu için evde olduğumu, özellikle yaptığım kahvaltı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hâlâ nefesimdeyken itiraf etmek... Gözlerimi kapatıp parmaklarımla direksiyona vururken, penceremde hafif bir tıkırtı duydum. Megan el salladı bana. Gülümsedim ve kapımı açmadan önce el salladım ben de.

"Merhaba, Baba," dedi. "Ummi neden evde olduğunu bilmek istiyor."

"Sana doyamıyorum," dedim aşağı doğru uzanıp elimi kızımın sırtına koyarken ve onu mutfak kapısından içeri götürürken. Karım kahvaltı masasında oturuyordu, bir elinde kahvesi ve önündeki bir tabakta da bir parça tostu vardı.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu.

"Hayır, bugün evde olacağım. Bazı davaları kapattık, birkaç gün izin aldım."

Gülümsedi, gerçekten rahatlamış görünüyordu.

"İyi. Dinlenmeye ihtiyacın vardı. İstersen, kahve yapmıştım."

Homurdanarak onayladım ve bir fincan doldurdum kendime, nefesimdeki içki kokusunu maskeleyeceğini ümit ederek. Hannah ve ben o sabah Megan'ı parka götürdük. Megan'ı salıncakta salladım, sonra da bitişikteki doğa koruma alanında yürüyüşe çıktık. Biz budanmış leylak rengi çalılıklardan oluşan kemerli geçitte yürürken telefonum çaldı. Çiçekleri gitmişti çalılıkların fakat Megan bir masal kitabı gibi olduğunu söyledi.

Hannah ile Megan'ı kemerli geçidin yanında bıraktım ve telefonumun ekranına baktım. John Meyers.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tuhaf. Cevaplama düğmesine basıp kulağıma götürdüm telefonu.

"Ben Dedektif Rashid," Size nasıl yardımcı olabilirim, Avukat?"

"Günaydın, Dedektif," dedi Meyers. "Maria Cutting adına arıyorum. Oğlunun yatak odasında soruşturmanıza ilişkin bir şey bulduğunu düşünüyor."

Geri dönüp karımla kızıma baktım. Megan neşe içinde bana el sallarken Hannah bir sorun olup olmadığını sordu. Hayır anlamında kafa salladım.

"Aradığınız için teşekkür ederim fakat cinayet masasından Yüzbaşı Mike Bowers ile görüşmeniz gerekir bu konuda. Şimdilik bu soruşturmayı o yürütüyor."

"Yüzbaşı ile görüştüm ve aradığıma pek sevinmemiş gibiydi."

"Senin daha çok ilgilenebileceğini düşündüm."

Dilimi dudaklarımın etrafında gezdirdim.

"Ne bulmuş?"

"Robbie'nin yatak odasındaki halıda bir kan lekesi varmış, bu yüzden Bayan Cutting halıyı bu sabah kaldırtmış. Bu sırada, döşeme kirişlerine yerleştirilmiş bir kasa bulmuş. Henüz açmadık, fakat onun Robbie'ye ait olduğu varsayımıyla çalışıyoruz."

Bir an düşünüp taşındım. Çocuk, uyuşturucu stoğunu burada saklıyor olabilirdi.

Ya da bir kutu kondom ve bir şişe rom olabilirdi içinde.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boş bile olabilirdi. İçindeki her neyse benim işim için önemli değildi.

"Üzgünüm, ama size yardımcı olamam. İşlerim var. Dava ile yeterince ilgilenilmediğini düşünüyorsanız, bir şikâyet mektubu yazarsınız ve böylece zamanı gelince soruşturulacaktır. Özel bir sorgulayıcı da kiralayabilirsiniz; eminim elinizde vardır bir tane."

Meyers iç çekti.

"Maria'ya sizin böyle söyleyeceğinizi anlatmıştım," dedi tekrar iç çekerek. "Peki, zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Meyers'e şans diledim ve telefonu kapattım, midem ve başım dönüyordu. Ergenler anne babalarından bir şeyler saklarlar. Ben de lisedeyken, yatağımın altında Salmon Rusdhie'nin Şeytan Ayetleri kitabını saklardım. Annem okumamı yasakladığı için çok iyi bir kitap olduğunu düşünmüştüm onun. Robbie Cutting'in kötü alışkanlıkları kâfir kitaplardan biraz daha sertti, fakat orada çok önemli bir şey olabileceğinden de şüpheliydim. Yine de Bowers'ın kasanın içine bakması gerekirdi. Ben olsam öyle yapardım en azından.

Aileme tekrar katıldım ve yürüyüşümüzü nispeten sessiz bir şekilde sonlandırdık, beynim düşüncelerle ve olasılıklarla doluydu. Biz yürümeyi bitirene kadar, gözüm kararmaya başladı, o yüzden eve sürdüm. Garaja giden yola arabamı park edince, ön kapımda sallanan sarı bir not fark ettim. Muhtemelen resmi bir görev için beni ahlaki yönden geri zekâlı birini seçmeye ikna etmeye çalışan bir el ilanıydı bu. Çok gelirdi bunlardan. Volkswagen'i arabamın yanında park ettim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve Hannah Megan'ın araç koltuğunu kancasından çıkarırken notu kontrol ettim.

Bayan Phelps'ten gelmişti. Bize gelen çiçekler için imza atmıştı ve öğleden sonra evde olacağını söylemişti. Tuhaftı bu, çiçek siparişi vermemiştim ben ve son zamanlarda özel bir gün olabileceği gelmedi aklıma.

Notu elimde ufaladım, Hannah Megan'ı arabadan çıkarırken evimizin köşesinden döndüm ve bir dakika sonra geri döneceğimi söyledim.

Bayan Phelps'in kapısını tıkladım ve birkaç dakika konuştum onunla. Büyük, sarı bir kahve kupasının içindeki bir düzine sarı ve beyaz papatya için imza atmıştı. Teşekkür ettim ona ve evime geri döndüm, bunu yaparken çiçeğin üzerindeki kartı ince plastik sapından çektim.

'Gözüm üzerinde.'

Yanlış adrese teslim edilmiş olmalıydı.

Kartın başka tanımlayıcı işaretleri olup olmadığını görebilmek için kartın arkasını çevirdim.

Adresi okudum ve bacaklarımın kaskatı kesildiğini hissettim. Çiçekler kızıma gelmişti. Kartı tekrar açıp mesajı tekrar okudum. Gözüm üzerinde. Hannah'a gelmiş olsa, basit bir hata olduğunu düşünürdüm.

Geçmişte ona ftd.com sitesinden çok defa çiçek almıştım, o yüzden yerel çiçekçilerde adı ve adresi vardı. Ama kimsede Megan'ın adı ve adresi olamazdı. Parmaklarım titredi. Biri kızımı takip ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Notu cebime koydum ve evime doğru yürüdüm. Ben döndüğümde Hannah ve Megan mutfaktaydılar. Çiçekleri ocağın yanındaki tezgâha bıraktım ve düşünmek için oturdum.

"Ne güzelmiş bunlar," dedi Hannah, kupayı alıp çevirerek, muhtemelen kart var mı yok mu diye bakıyordu. Yerine koyup bana baktı. "Kimden gelmiş bunlar?"

Boğazımı temizledim, sesimin çatlamamasını umarak.

"Plainfield'de bir mağazadan. Sanırım bir teslimat hatası oldu. Birkaç yeri arayacağım ve ilgili kişinin papatyalarını almasını sağlayacağım."

Hannah kafa salladı.

"Tamam." Ben de üstümü değiştirip arka bahçedeki yabani otları temizleyeceğim."

"İyi fikir," dedim geri dönüp ofisime doğru giderken. Sandalyeme çöktüm ve cep telefonumdan Olivia Rhodes'i aradım. Üçüncü çalışta açtı telefonu ve boğazını temizledi.

"Ash, hayrola?"

Olivia'nın sesi pürüzlü geliyordu. Saatime baktım, öğleden sonra biri biraz geçiyordu.

"Uykudan mı uyandırdım seni?"

"Evet, Pamela'nın odasındaki güç toplama şekerlemesinden."

Pamela'nın odası Olivia'nın polis karakolunun bodrumunda bir depo odasıydı. Odada bir çift portatif karyola, bir demet evrak klasörü ve Baywatch marka kırmızı mayolu bir Pamela Anderson posteri vardı. Dedektifler bir dava üzerinde

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çalışırken, ara vermeleri gerektiğinde ancak eve gidemediklerinde bu odayı kullanırlardı.

Olivia çok yorgun olmalıydı. Pamela odasını bir daha kullanmayacağını söylemişti bir keresinde, çünkü bir sürü kıllı herif yasal olmayan gece yarısı buluşmalarında bu karyolalara dokunuyordu.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim, fakat bir sorunum var."

Rana ve Nassir'in evindeki takipçi sapığımdan, Susan Mercer ile yaptığım görüşmeden ve şimdi birisinin Megan'a gönderdiği çiçeklerden bahsettim Olivia'nın sesi konuştukça açıldı.

"Tüyler ürpertici. Konuyu amirine anlattın mı?"

"Duymak istemeyecektir," dedim. "Konuyu başkalarına havale etmeden önce neler bulabileceğimi görmem gerek."

Olivia bir şey söylemedi bir an.

"Geri çekilmeyi düşünmedin mi?"

"Hayır. Onlara sırtımı gösterirsem, sonunda bir bıçak bulurum sırtımda. Megan'ı kimin tehdit ettiğini öğreneceğim ve bunu bir daha yapamamalarını sağlayacağım."

Olivia bir şey söylemedi yine.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Harika bir fikir, fakat sadece bir seçenek," dedim, sesimin şiddeti ve tınısı yükseliyordu. "Ben sadece sana uyarıda bulunmak için arıyorum. Benim peşimdeyseler, senin de peşinde düşecektirler. Arkanı kolla."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Teşekkür ederim, o zaman," dedi. "Dikkatli ol, tamam mı? Cenazelerden nefret ederim."

Telefonu kapatmadan önce dikkatli olacağıma dair söz verdim ve mutfağa doğru yürüdüm. Hannah lavaboda bulaşıkları kuruluyordu, Megan da arka bahçede oyuncak bebeğiyle oynuyordu.

"Bu öğleden sonra halletmem gereken ufak tefek işler var," dedim. "Ben gittiğimde, siz de bir matineye gitmeye ne dersiniz? Sanırım, uzun saçlı prenses ile ilgili film gösterimde şimdi."

Hannah fırça ile yıkadığı tavayı yerine koyup kaşlarını kaldırdı.

"Neden bizi evden uzaklaştırmak istiyorsun?"

Bir an bir şey söylemedim. Evliliğimizin ilk zamanlarına karımdan bir şeyleri saklamamayı öğrenmiştim. Çok akıllıydı ve ben de sır saklama konusunda çok iyi değildim.

"Bu çiçekler Megan'a gönderilmiş. Kimin gönderdiğini öğrenmek istiyorum."

Hannah biraz daha dik durdu.

"Neden biri kızımıza çiçek göndersin ki?" diye sordu.

"Birileri ona ulaşabileceklerini bilmemi istemiş," dedim. "Bu sadece bir tehdit, o yüzden fazla endişelenmemize gerek yok."

Hannah kollarını göğsünün üstünde kavuşturup kalçasını tezgâha dayadı.

"Neden endişelenmeyelim ki?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çünkü bu bir tehdit ve çiçekleri her kim gönderdiyse bir şeyler istiyor demektir. Bu da bana onun kim olduğunu bulmam için zaman kazandırır."

"Peki, biz bu sırada ne yapmalıyız? Hiçbir şey olmamış gibi oturalım mı?"

Hayır anlamında kafa salladım.

"Hayır. Her şey yoluna girecek. Birkaç görevli uğrayacak eve. Üzülme, o herifi bulup icabına bakacağım."

Hannah bir şey söyleyecek gibiydi, fakat kendini tuttu ve gözlerini kapadı.

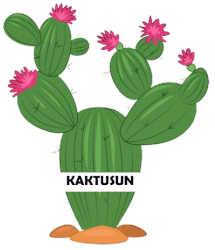
"Kimse kızımızı incitemez," dedi sonra.

"Hiçbir şey olmayacak."

Hannah tabaklara döndü.

"Tamam. Ne yapacaksan yap. Sen gidince biz de o filmi seyredeceğiz." Bir an oradan ayrılamadım, rahatlatıcı bir şeyler bulup söylemeye çalıştım. Ne kadar uğraştıysam da yapamadım ve elimi uzatıp omzunu sıktım. Hannah da benim elimi sıktı. Sabunlu ve ıslaktı ama rahatlatıcıydı. Ellerimi pantolonuma silip arabama gittim. Ailemi tehdit etmenin ne kadar kötü bir fikir olduğunu öğrenmesi gerekiyordu bazılarının.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 9

Hızlı sürdüm arabayı. Otuz dakika sonra, bir kenar mahalledeydim ve kırk dakika sonra ise ön tarafında asma ile kaplı, sedir kameriyesi olan modern, gri taşlı bir binanın otoparkındaydım.

Arabamdan çıkıp binanın ön kapısını ittirip açtım bir dakika sonra. İçerisi et paketleme fabrikası gibi soğuktu ve toprak kokuyordu ama temizdi. Bitki sergilerinin önünden geçtim ve üzerinde yazar kasa bulunan bel yüksekliğinde bir tezgâh buldum. Tezgâhın arkasında psikoloji ders kitabı okuyan bir genç duruyordu. Yanındaki masada çiçek bağlarıyla düğün çiçeklerinin çerçevelenmiş fotoğrafları vardı.

Boğazımı temizledim. Çocuk neredeyse kafasını kitabından hiç kaldırmadan tezgâhın üstüne kalın bir klasör çıkartıp önüme attı.

"İstediğinizi seçip bir sipariş formu doldurun."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaşlarımı çattım.

"Pardon?"

Çocuk bu sefer de yüzüme bakma zahmetinde bulunmadı.

"Klasörü açın, istediğiniz çiçekleri bulun ve sonra arkadaki formu doldurun. O kadar da zor değil."

Ön masaya yaslanıp çocuğun kitabını aldım elinden.

Ellerinden söküp alırken sıçradı ama durduramadı beni. Klasörün üzerine koydum ve gülümsedim.

Biraz dikkatin dağılmış gibi görünüyordu. Bunun işe yarayacağını düşündüm.

Çocuk bana şaşkınlık içerisinde bakmayı bıraktı ve ağzını kapattı. Arkasına yaslandı.

"Ne var? Ne istiyorsun?"

"Birisi kızıma çiçek göndermiş, ben de kimin gönderdiğini öğrenmek istiyorum."

Çocuk alay edip kitabını almak için elini uzattı.

"Belki altına yattığı birisinden gelmiştir. Bu tür bilgileri paylaşmıyoruz."

Burnumdan nefes aldım ve tezgâhın köşesine o kadar sert bir şekilde tuttum ki parmaklarım beyazlaştı. Elindeki kitabı çekip almak ve bununla onu dövmek istedim. Bunun yerine tezgâha yaslandım. Çocuk içgüdüsel olarak arkasına yaslandı, muhtemelen elinden hiçbir şeyi alamayayım diye.

"Kızım dört yaşında, aptal. Bulunduğun konumu yeniden değerlendirmek ister misin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Pek değil," dedi çocuk, kaldığı yeri bulmak için ders kitabına göz attı. İstediğim de buydu. Tezgâhın üzerinden uzanıp kaptım kitabını. Tuttuğu sayfa ortasına kadar yırtılmıştı. Çocuk bir an şoka uğramış gibi baktı ama kendini toplayınca yüzü kızardı ve dikine atladı. Kitabı kulağının üzerine öyle bir çarptım ki kitabın kapağının eğilip büküldüğünü hissedebiliyordum. Arkasındaki bir masaya doğru tökezledi, bir eliyle kafasını tutarken diğer eliyle çılgınca hareketler yapıyordu. "Ne yapıyorsun sen, adam?"

Ona cevap vermek yerine, tezgâhın üzerinden tekrar uzanıp 911'i arayamasın diye telefon kablosunu duvardan hızla çektim.

Çocuk dimdik durdu, elleri masanın karşısında dümdüz duruyordu ve nefesi sığdı.

"Bir şey demedim ben," dedi. "Benden neye bakmamı istiyorsan bakacağım."

"Tamam," dedim tezgâhtarın test kitabını atarak. Masaya çarpıp, tezgâhın arkasındaki zemine düştü. Yutkundukça tezgâhtarın boğazının inip çıkışını görebiliyordum. "Bu öğleden sonra Megan Rashid'e kimin çiçek gönderdiğini öğrenmek istiyorum."

Yavaşça kafa salladı.

"Peki. Bir saniyeni rica edeceğim.

Tezgâhın arkasındaki kapıdan girmek için arkasını döndü, fakat daha giremeden yakasından yakaladım.

"Bana cep telefonunu ver önce," dedim. "Bana yardım et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

men gerekirken orada dikkatin dağılır da birilerini ararsan hiç hoşuma gitmez bu."

Bakışlarını benim üzerimden ön kapıya doğru çevirdi, benden kurtulup geçemeyeceğini ölçüyor gibiydi. Tezgâha yaslandım, tezgâhtar silahımı görsün diye ceketimin açtım. Naylon tabanca kılıfım omzuma saplanmıştı. Nefret ediyordum böyle olunca. Vurulduktan sonra omzumda sürekli bir ağrı oluyordu.

Doktorum bu rahatsızlık hissinin zamanla geçeceğini söyledi, fakat çelik yelekli kırk beş kalibre merminin omuz kasını ve sinirini delip geçtiğini hiç hissetmemişti. Bu rahatsızlık hiç geçmedi. Tezgâhtar tekrar yutkundu ve arka odaya giden kapıdan uzaklaşmadan önce iPhone'unu verdi bana. Telefonu tezgâhın üstüne ders kitabının yanına koydum.

Çocuk bir dakika sonra elinde sipariş formuyla geldi. Formu önüme koydu ve çabucak geri çekildi, elleri savunmacı bir şekilde önündeydi.

"Sakin ol, evlat," dedim. Kemerime uzanıp rozetimi kancasından çıkardım. Yukarı kaldırdım. "Benden zarar gelmez."

Tezgâhtarın kolları tamamen olmasa da biraz gevşedi. Rozeti kemerime tekrar tutturdum ve sipariş belgesine göz gezdirdim. Alıcının adı John Smith, adresi 123 Herhangi Bir Cadde, Herhangi Bir Şehir, Ohio idi.

"Bu çiçekler için ödeme nasıl yapıldı?"

Çocuk yutkundu.

"Formun altında yazıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gözlerimi aşağıdaki doğru çizgiye kaydırdım ve boğazımda bir sıkışma hissettim.

"123, Herhangi Bir Cadde, Herhangi Bir Şehir, Ohio adresindeki John Smith'ten nakit mi kabul ettiniz? Bu size yasal bir ad ve adres gibi geliyor mu?"

Omuz silkti, yüzü solgunlaşmıştı.

"Biz çiçekçiyiz. Arka plan kontrolleri yapmıyoruz."

"Hiç değilse, lanet olası bir kredi kartı baskısı al o zaman. Bu kızıma yönelik bir tehdit."

Gözlerimi kapatıp ona kadar saydım, kendimi sakinleştirerek.

"Tamam," dedim kafa sallayarak. "Siparişi kim aldı?"

"Ben."

"Müşterinin nasıl biri olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi ayakları üzerinde kımıldanarak. "Birkaç gün önceydi."

Kafatasımı ovdum ve derin bir nefes aldım, kendimi tutmaya çalıştım.

"İyi düşün."

"Hadi ama," dedi kafasını sallayarak. Birkaç kez konuşmaya başladı ama sonra durup yeniden başladı. "Yaşlıydı. Otuz, otuz beş yaşlarında olabilirdi."

"Başka ne hatırlıyorsun onun hakkında? Uzun boylu muydu? Kısa mıydı? Dövmesi ya da buna benzer bir şeyi var mıydı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Boynunda bir dövmesi vardı, korsan gibi abartılı bir gömlek giymişti. Onun tuhaf biri olduğunu düşündüm.

"Dövmenin boynunda olduğuna emin misin?"

"Evet. Görünce boynun ne olduğunu anlarım."

Bu iğneleyici sözü duymazdan geldim ve ceketimin iç cebinden bir not defteri çıkardım.

"Ne dövmesiydi?"

Çocuk omuz silkti.

"Tuhaf bir tasarımı vardı. Örümcek ağına benziyordu."

Not ettim bunu.

"Beyaz mıydı, zenci miydi, nasıldı?"

"Çinliye benziyordu."

"Başka ne hatırlıyorsun onun hakkında?

Omuz silkti.

"Bilmiyorum. Birkaç gün önceydi."

Birkaç soru daha sordum ona fakat ondan alabildiğim sadece bunlardı. İşim bittiğinde, kafa salladım, not defterimi kapattım ve ceketimin cebine koydum. Yolculuk tamamen bir zaman kaybı olmamıştı en azından. Kimlik tespiti için yeterli bilgiye sahip olduğumu düşünüyordum. Yukarı bakıp tezgâha dayandım, yüzüm tezgâhtara daha yakın olmuştu böylece.

"Çocuğuma sizin dükkândan bir daha çiçek gelirse, o kelleni vitrinden çıkartırım. Anlıyor musun beni?"

Kafa salladı, yüzü solgundu. Geri dönüp dükkândan çıktım el parmaklarımı dışarı doğru açarak. Düşüncelerimi dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zene sokmaya çalışırken derin bir nefes aldım ve arabamın kapısını açtım. Emin olamıyordum ama bu çiçekleri kimin gönderdiğine dair oldukça iyi bir fikrim vardı. Şimdi bunun sebebini düşünmeliydim.

Cep telefonumu çıkardım ve John Meyers'in telefon numarasını buluncaya kadar numaraları karıştırdım. Daha önce sefer onu ektikten sonra, umarım aramamı kabul ederdi. Açmadan önce iki kez çaldı telefon. O konuşamadan ben konuştum.

"Selam, ben IMPD'den Dedektif Ash Rashid," Robbie Cutting'in davası ile ilgili bazı gelişmeler oldu, ben de Bayan Cutting'in bulduğu kasaya bakmak istiyordum mümkünse.

Meyers'in birkaç kez dilini damağına vurduğunu duydum.

"Bu öğleden sonra mahkemedeyim, fakat sanırım bunu organize edebilirim," dedi. "Hazır olduğunda Maria'ya sizi aramasını söyleyeceğim."

"Tamam," dedim arabama binip kontağı çevirirken.

"Ben de Plainfield'deyim şimdi, ama kısa süre içinde Indianapolis'e gelebilirim."

"Haberleşiriz."

Meyers telefonu kapattı, ben de arabamı çalıştırıp bulabileceğim ilk eczaneye doğru sürdüm. Yarım litre Maker's Mark aldım ve torpido gözüne koydum. Viskiyi seviyordum ve Maker's Mark en sevdiklerimden bir tanesiydi. Şişesi kare olduğu için torpido gözümde yuvarlanmazdı. Canım yarım

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

litrenin tamamını oracıkta içmek istiyordu, ama yapılacak işlerim vardı hâlâ.

Üstelik park alanının ortasında içmek alkollü araç kullanmaktan yakalanmanın neredeyse kesin yoluydu. Torpido gözümü kapatıp alandan ayrıldım.

Arabamı eyaletler arasından geçen otoyolun kenarına çekerken Bayan Cutting aradı. Yirmi dakika içinde mekânında bir görüşme yapmayı kabul etti. Telefonu kapattıktan sonra yanımdaki boş koltuğa attım. Arabamın sirenini ve ışıklarını açınca, sanki cumhurbaşkanı konvoyunun başında gidiyormuşçasına trafik ayrıldı önümde.

Yirmi dakika sonra Cutting'lerin misafirhanesinin yanına park edip arabamdan indim. Bunaltıcı bir sıcak vardı, sırtımdan boncuk boncuk ter aktığını hissedebiliyordum. Delil çantamı almak için arabamın bagajını açtım. Olivia'nın delil toplama çantası, olta takımı kutusunun içinde temiz ve düzenliydi, ben o kadar titiz değildim. Benimki eskiden karımın internetten aldığı ciltsiz kitapları koyduğu karton kutunun içindeydi. Onu alıp ön kapıya doğru yürüdüm.

Misafirhaneye gitmemiştim daha önce, fakat olay yeri fotoğraflarından tanıdım onu. Evin belirgin bir tasarımı vardı, mutfağa ve oturma odasına giden küçük bir antresi vardı. Normal koşullarda, çamur ya da diğer kirletici parçacıklar iz bırakmasın diye ayakkabılarımı çıkarırdım, fakat hal böyle olunca kanunen kabul edilebilir kanıt toplama konusunda çok fazla endişelenmiyordum. Soruşturmamın bir mahkeme salonunda biteceğine dair bir beklentim yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Merhaba?" diye seslendim, mutfağın yanında durup. Maria Cutting, odanın sol tarafındaki bir koridordan geliyordu. Yeşil, kolsuz bir gömlek ve kalçalarını saran bir blucin giymişti. Daha önce fark etmemiştim ama gözlerinin altındaki şişlikler ve morluklara rağmen alımlı bir kadındı.

Bana kafa salladı, dudakları ince ve düzdü.

"Dedektif," dedi.

"Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim Bayan Cutting," dedim odanın karşısına geçip ona yaklaşarak. "Avukatınız bana bir şey göstereceğinizi söyledi."

Kafa salladı ve geldiği koridordan aşağıya doğru götürdü beni.

Misafirhanenin ebeveyn yatak odası kubbeli bir tavanı ve biçimli bir gül bahçesine bakan büyük bir manzara penceresi vardı

Mobilyalar gitmiş ve halının büyük bir kısmı çekilmişti, kontrplak alt döşeme açıkta kalmıştı. Bayan Cutting odanın ortasında durdu, halının üzerinde kalan kırmızı lekeye mıhlanmıştı gözleri. Ayaklarıma baktım, onun kederinin yakınlığı yerine ayakkabılarımı tercih ettim.

"Dilerseniz, bu tür durumlarda uzmanlaşmış olan bir temizlik servisinin adını verebilirim size," dedim. "Odanın bakımını tek başına halletmek zorunda değilsiniz."

"Zorundayım," dedi, kısıktı sesi. "Robbie benim oğlumdu. Bu benim sorumluluğum."

Odaya açıkça izin almadan girmek nedense rahatsızlık

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

veriyordu, sanki dini bir mabede izinsiz giriyordum, bu yüzden kapıda kaldım. Bayan Cutting bana baktı sonunda.

Gözleri bir an için şaşı gibi olmuştu, benim orada durmama şaşırmış gibiydi, fakat sonra yeniden dikkatini topladı ve el salladı bana.

Ayaklarımla basınca kontrplak zemin içi boş bir davul gibi tıkırdadı, yaklaşınca gözünden yanağına süzülen bir damla gözyaşını görebildim.

"Odanın uzak köşesindeki zeminin üzerinde," dedi yaklaşık üç metre ilerideki bir noktaya işaret ederek.

"Lütfen ona bak ve yalnız bırak beni."

Kafa salladım, ne söylesem uygunsuz olacağını bildiğim için. Uzaktaki pencereye doğru odanın içerisinde adımladım. Bayan Cutting'in söylediği gibi, zemin kirişleri arasına yerleştirilmiş yeşil bir kasa vardı. Görünen o ki Robbie halıyı kaldırıp alt döşemeyi testere ile kesmişti.

Metal inceydi ve parmaklarımla bastırınca bükülüyordu. Yakından inceleyince, kasadan çok tuş bileşimine sahip bir kumbara gibi görünüyordu.

Geri dönüp Bayan Cutting'e baktım, fakat arkasını dönmüştü bana.

Delil çantama uzandım. Delilleri genelde kendim toplamazdım, fakat işimin bir parçası her zaman hazırlı olmaktı. Genel araçlara sahiptim, lateks eldivenler, torbalar, kanıt etiketleri... Ayrıca kalın düz uçlu tornavida da dâhil olmak üzere birkaç el aletim de vardı. Kasanın kapısıyla kenarı arasındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yatağa tornavidamı sıkıştırdım ve sağa doğru büktüm. Metal büküldü ve gevşedi, kasanın iç kısmının ince bir dilimi görüldü. Tornavidamın ucunu bu aralığa soktum ve tekrar çektim, elimde bir kaldıraç varmışçasına kapıyı zorlayıp açtım.

İçine baktım ve bir an için cesaretim eski moda bir merdaneden geçirilmiş gibi hissettim. Kasanın içinde fazla bir şey olmasını beklemiyordum. Yine de uzun burunlu otuz sekiz kalibre bir revolver ve strafor köpük kabına benzeyen bir şey buldum. Bayan Cutting'e baktım. Beni izliyordu şimdi, fakat olduğu yerden silahı görebileceğini sanmıyordum.

"İçeride ne olduğunu bilmek ister miyim?" diye sordu.

Cevap vermeden önce dudaklarımı yaladım.

"Muhtemelen hayır," dedim. "Yine de söylememi ister misiniz?"

Başını eğip ayakkabılarına baktı.

"Bilmiyorum."

"Şöyle söyleyeyim o zaman," dedim. "Ben gözüm gibi saklayacağım bunu, siz de düşünüp taşının. Daha fazla bilgi almak isterseniz, beni arayabilirsiniz."

Bayan Cutting gözlerini kapattı ve ağlayacak gibi oldu bir an için. Ağzını avuç içiyle kapattı ve koridora geçmeden önce kafa salladı bana. O gider gitmez, kasaya uzanıp, tabancayı çıkardım. Bu tabanca mahkemede işe yaramazdı ama bana önemli bir şey anlattı. Robbie Cutting birisinin onun canını yakmaya çalıştığını biliyordu. Keşke anlatsaydı bize.

Tabancayı evirip çevirdim ve gez ve arpacık düzeneğin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den baktım. Eski bir parçaydı ve bakımı çok iyi yapılmamıştı; Robbie'nin daha önce hiç ateşlemediğini söyleyebilirdim hemen. Namlusu ve mermi yatağı o kadar hizasızdı ki içine yerleştirilen herhangi bir mermi yatağın içinde sıkışıp boru bombası gibi patlayabilirdi. Yutkundum ve revolveri delil toplama çantama, kahverengi kâğıt torbaların yanına koydum. Arkaya sıkışmış strafor küpünü almak için kasaya tekrar uzandım.

Küpün bir tarafı on beş santim civarındaydı ve kahverengi koli bandı ile bağlanmıştı. Çantamdaki bir koli kesici ile koli bandını bir tarafından kestim ve paketi mücevher kutusu gibi açtım. Strafor köpüğün içine altı dairesel delik açılmıştı, bunlardan beşinde kana benzeyen ağzı tıpalı test tüpleri vardı. Altıncı delik boştu. Bir an göz gezdirdim ona. Ben artık bir dava üzerinde çalışmadığım için tabanca gibi küp de mahkemede kabul edilemezdi artık, ama ben kullanabilirdim onu. Onu da delil çantama atıp kasanın kapısını kapattım.

Kutumu elime alıp çıkmaya yeltendim ama kapı aralığında durup kısa bir dua ettim.

Robbie öldüğünde on sekiz yaşındaydı. Yazık oldu. Dışarı çıkarken, oturma odasında Bayan Cutting ile karşılaştım ve zaman ayırdığı için teşekkür ettim ona. Hareketleri çok resmiydi, fakat tuhaf bir sarılma girişimiyle kollarını boynuma doladı. Sırtını sıvazladım. Ben geri çekilince bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, fakat düşününce söylenecek fazla bir şey olmadığını fark etti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 10

Delil çantamı bagaja koydum ve Cutting'lerin evinin önündeki bahçe kapısına çektim arabayı. Sağa sola baktım. Solumdaki yol kenarında duran gri bir Ford Taurus dışında cadde boştu.

Bu önemli. Cutting'ler kendi özel güvenlik gücüne, çöp toplayıcılarına ve kar temizleme araçlarına sahip dinsel anlaşmaya dayalı eski bir topluluk içerisinde yaşıyorlardı. IMPD, şiddetli suçlar ve diğer ağır suçlar için çağrılırdı, fakat mahallenin özel güvenliği gürültü şikâyetleriyle ve diğer küçük vakalarla ilgilenirdi. Ayak takımını da gözetim altında tutarlardı.

Caddeye girdim ve dikiz aynasından baktım. Beklendiği gibi, Taurus yüz metre arkamdan takip etti beni. İçeride iki adam görebiliyordum. Aradaki mesafe epey uzaktı, fakat görebildiğim kadarıyla teşkilattan emekli olmak için daha çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gençtiler. Birkaç saatlik kolay iş için birkaç kuruş alan serbest memurlardı muhtemelen. Ortak bir anlaşmaydı. Onları görmezden gelip mahallenin içinden olaysız bir şekilde geçip gittim. Köşeyi döndüğümde beni bir süredir takip ediyorlardı, fakat kısa süre sonra trafikte kaybettim onları, muhtemelen rahatsız edecek başka bir esmer adam bulmak için geri dönmüşlerdi.

Akşam yemeğini hazırlama sırası bende olduğu için, eve giderken markete uğradım, piliç çevirme, lahana salatası ve hardallı patates salatası aldım.

Güneş ben dükkândan çıkarken batıyordu, fakat asfalt gündüzün sıcaklığını yansıtıyordu. Arabama bindim ve paketleri yolcu koltuğuna bırakırken dikiz aynasına baktım. Birkaç ara yol ötede içinde iki adamla bir Ford Taurus vardı. Bu bir tesadüf olabilirdi ama şüphelendim. Hâlâ beni takip ediyorlardı.

Park alanından ayrıldım ve eve dolambaçlı bir yoldan gittim, arada kuyruğumun beni takip edip etmediğini görmek için bir fincan kahve için Starbucks'a uğradım. Arada sırada izlerini kaybettim, fakat her defasında onları fark etmeyi başardım.

Her kimseler kaçamak hareket etme konusunda çok iyiydiler. Markette şansım yaver gitmese ve onları görmesem, onların burada olduklarını bilmeyecektim. Yaklaşık yirmi dakika sonra garajıma giden yola çektim arabamı. Neyse ki Hannah ve Megan hâlâ dışarıdaydılar, bu yüzden hiç değilse şimdilik onlar için endişelenmeme gerek yoktu. Kapımı açın-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ca Taurus da geçip gitti, içindekiler benim olduğum tarafa bakmadılar hiç.

Ev için aldığım yiyecekleri alıp buzdolabına koydum. Caddemizin uzun, eğimli tepeleri vardı ve her yöne doğru yaklaşık iki mil uzanıyor, evimin birden fazla noktadan gözetlenebilmesini sağlıyordu.

Taurus'un içindekilerin akılları varsa, caddenin yukarısındaki bir kilisenin yanına çekerlerdi arabalarını. Kilise binası bir siper görevi görürdü ve yanına sürekli park edilen araçlar sayesinde kimliği belirsiz bir Taurus mahallenin başka yerlerinde olduğu gibi göze batmazdı.

Arka bahçeme gitmeden önce şarjörünün dolu olduğundan emin olmak için silahımı kontrol ettim. Teşkilatın bu tür durumlarda nasıl davranılacağına dair yazılı bir protokolü yoktu, fakat olsa bile önerecekleri ilk adım destek çağırmak olurdu sanırım. Ancak burada en az iki sorun vardı. Araçlar garajıma giden yolda yığılmaya başlarsa, peşime takılanlar bir şeyler olduğunu anlayacaktılar.

Kim olduklarını ya da onları kimin gönderdiğini anlayamadan çekip gideceklerdi. İkinci sorun ise aramam bir polis telsizi üzerinden yapılmasıydı, akıllı takipçilerimin de ellerinde bir telsiz olması muhtemeldi. Onları korkutup kaçırmaktansa bilgi almak istiyorsam, tek başınaydım.

Arka bahçedeki çimlere basana kadar gökyüzü sıra sıra turuncu ve kırmızılarla boyanmıştı ve akşam böcekleri senfonisi ısınma turlarına başlamıştı. Güzel bir gece olacağa benziyordu. Gökyüzü berrak ve sıcaklık nispeten yumuşak

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve ılıktı. Yapmayı planladığım şey için kapalı bir havayı tercih ederdim, fakat akşamın ilk saatlerindeki parıltı da işimi görürdü.

Sedir çitime doğru yürüdüm ve çitin ortasındaki desteği basamak olarak kullandım. Üzerinden atlayıp evimin arkasındaki ara sokağa geçtim. Yine de çitlerin üzerinden atlamak için çok yaşlıydım. Yere basarken topuğum döndü biraz ama iyiydim. Doğrulup ayağımı döndürdüm. Acıyordu ama hızımı yavaşlatacak kadar değil. Lisedeki futbol koçum olsaydı, çekip gitmemi söylerdi. Taurus'un evimin önünden geçtikten sonra gittiği yönde altı blok boyunca yaklaşık yarım mil yürüdüm.

Mahallem ana yoldaki her bloğa dik uzanan yan sokaklardan oluşan bir ızgara modelinde kurulmuştu. Bu yan sokakların birinden sola döndüm. Taurus'u göremiyordum, fakat kilise bir blok önümdeydi. Kaba taş duvarları ve lekeli cam pencereleriyle heybetli bir binaydı. Saklanılacak çok sayıda gölgeli kuytu yeri vardı. Umarım takipçilerim bu alandadır ve aynı derecede önemli olarak umarım onlara yan kanattan saldıracağımı beklemiyorlardır.

Dikkatleri üzerime çekmemeye özen göstererek yavaş adımlarla dümdüz ilerledim. Taurus, bulunduğum yerin soluna yüz metre mesafede ön park alanının kenarında duruyordu. Aramızda kilisenin küçük ön çimlerinin yanı sıra bir düzine kadar da araba vardı. Etrafımı kolaçan ettim bir an ve daha sonra kilisenin arka tarafına doğru dümdüz yürüdüm. İçeriden gelen müzik sesini duyabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çarşamba gecesi ibadeti olabilirdi. Gürültü adımlarımı maskeliyordu biraz, gölgeler de oldukça iyi saklıyordu beni.

Silahımı çektim ve kilisenin köşesinden ana park alanına geçmeden önce mermi doldurdum. Taurus tam karşıda, yaklaşık yirmi beş metre ötede duruyordu. Sürücü penceresi birazcık açıldı ve aralıktan bir sigara sallandı. Binadan uzaklaşıp hızla ileriye doğru koştum, tabancam önümdeydi. Sürücü koştuğumu gördü, fakat geri çekilmekten başka yapabileceği fazla bir şey yoktu. Yanındaki geldiğimi bile görmedi. Sürücü tarafındaki arka pencereyi tabancamın kabzasıyla paramparça ettim. Cam parçaları içeriye arka koltuğa döküldü, kırmızı bir kamp soğutucusuna yağmur gibi yağdı. Adamlardan ikisi de sıçradı.

"Ellerinizi önünüze koyun şimdi."

İki adam da kımıldamadı bir an.

"Neler oluyor, Rashid?" dedi sürücü ellerini direksiyona vurarak. "Karımın arabası bu."

Tanıdık geliyordu bu ses, fakat daha önce nerede duyduğumu çıkartamadım.

"Ellerinizi önünüze koyun, yoksa şimdi bitireceğim işinizi," dedim artık kırık olan pencereden silahımı bastırarak. Sürücünün kafasına doğru tuttum. Kaskatı kesildi.

"Sakin ol, Ash," dedi yolcu, gösterge paneline uzanmak için elini öne uzatarak.

"Görevimizi yapıyoruz biz."

Sesi tanıdım. Özel Soruşturmalardan Dedektif Greg Do-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ran. Ayaklarımı kıpırdattım ve güçlükle nefes alarak dudaklarımı yaladım.

"Beni takip ederek ne yapmaya çalışıyorsunuz?

Doran dönüp bana baktı. "Şu elindekini kaldırsan da yetişkin insanlar gibi konuşsak olmaz mı?

Bir an düşündüm ve sonra onun istediği gibi silahımı ceketime soktum. Daha sonra iki adam da arabadan dışarı çıktı, fakat sürücü her şeyden çok arka penceresi ile ilgileniyordu. Doran arka tampona yaslandı.

"Hepimiz de rahat olduğumuza göre," dedim bakışlarımı dedektifin birinden diğerine çevirerek.

"Pencerenin parasını ödeyeceksin," dedi kendisini tanımadığım dedektif. "Bunu biliyorsundur umarım."

Ona baktım.

"Allah belanı versin senin," dedim. Boğa gibi üstüme atlayacak gibi baktı adam, fakat Doran elini kaldırıp durdurdu onu. Kafa sallayıp teşekkür ettim ve öteki dedektife çevirdim bakışlarımı. "Şimdi, soruma cevap verebilir misin? Neden beni takip ediyorsunuz?"

Doran kollarını kavuşturdu, bana dik dik bakarken hiç kırpmıyordu gözlerini.

"Neden Nathan Cutting'in evine gittin?" diye sordu.

Soru bir an geriye götürdü beni, fakat çabucak toparladım kendimi.

"Arkadaşımı ziyaret ettim," dedim. "Bir sakıncası mı var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Doran hafifçe omuz silkti.

"Sen söyle," dedi. "Ziyaret ettiğin insanlar hep ölüyor. Bağlanması gereken o kadar da çok nokta yok aslında."

"Bir şeyi kontrol ediyordum."

"İzindesin," dedi tanımadığım dedektif. Ona baktım, sonra tekrar Doran'a çevirdim bakışlarımı.

"Bu dangalak da kim oluyor?" diye sordum.

"Dedektif Smith," dedi, yüzü ifadesizdi.

"Şimdi Dedektif Doran'ın sorusunu cevapla. Ne yapıyordun o evde?"

Kıs kıs güldüm ve başımı öne eğdim.

"Başka sorularınız varsa, sendika avukatıma iletebilirsiniz. Yüzbaşı Bowers'a da, beni takip ettirmek istiyorsa bir dahaki sefere daha iyi dedektifler göndermesini söyleyebilirsiniz.

İkisine de gülümseyip ana caddeden evime doğru yürümeye başladım. Doran ile Smith'in Taurus'u bir blok aşağıda yanımdan geçti. Sürücü, Smith'ti sanırım, el hareketi çekti bana, ben de el salladım karşılığında. Evime vardığımda, Hannah ile Megan dönmüşlerdi. Karım mutfakta benim aldığım tavuğu dilimliyordu, Megan da Disney kanalında bir çizgi film izliyordu.

Akşam geceye dönerken akşam yemeğimizi arka terasta yedik. Yapılacak başka bir işim olduğunu söyleyince Hannah hayal kırıklığına uğradı, fakat önümüzdeki birkaç gün evi muhtemelen dedektiflerin izleyeceğini söylediğimde biraz

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olsun su serpildi yüreğine. Bu dedektiflerin beni sorgulaması önemli değil diye düşündüm, gerektiğinde ailemi de koruyacaklardı.

Hannah ile Megan, akşam yemeğinden sonra içeri geçtiler, fakat ben verandada kalıp cep telefonumu çıkardım. Olivia'nın numarasını tuşladım ve telefonu açmasını bekledim. Açmayınca kısa mesaj bıraktım.

"Ben Ash. Cutting'lerin evinde bir şey buldum. Müsait olunca beni ara."

Telefonu kapattım ve yemekten kalan bir bardak buzlu çayı yudumladım. Olivia yaklaşık beş dakika sonra aradı. Arka planda otobanın gürültüsünü duyuyordum, bu da ne söylediğini anlamayı güçleştiriyordu.

"Sadece bir dakikam var, ama söylesene, ne buldun?"

"Bir tabanca. Çocuk döşemenin içinde bir kasada saklıyormuş onu," dedim telefonumun sesini yükselterek. "Birilerinin peşinde olduğunu biliyormuş demek ki."

Olivia başka bir şey söyledi gibi geldi, fakat trafiğin gürültüsü sesini bastırdı.

"Biraz daha az gürültülü bir yere geçme şansın yok mu?" diye sordum. Olivia'nın karşılığında bir şey söyleyip söylemediğini bilmiyordum, fakat bir araba kapısının açılıp kapandığını duydum. Otobanın gürültüsü dağılmıştı. "Neredesin?"

"İşte, park alanında," dedi. "Çok fazla pisliğe bulaştın bugün,"

"Bowers'ın peşime taktığı kuyruğu yakaladığım ya da

BELONGS TO KAKTUS TEAM

onu Başsavcının önünde bir aptalmış gibi gösterdiğim için mi?"

Olivia kıs kıs güldü, fakat çok az bir sevinç vardı bu gülmenin içinde.

"İleri gittiğin zaman vazgeçmesini öğrenmen lazım, Ash," dedi. "Arkanı kolla." Her ne kadar beni göremeyecek olsa da kafa salladım.

"Evimi gözetlemeye devam eder mi sence?"

"Evet," dedi. "Sadece bu sefer onları görmeyeceksin."

Bana göre hava hoştu. Evimi izledikleri sürece Hannah ile Megan nispeten güvende olacaklardı.

"Şimdilik Bowers'ı unut. Robbie Cutting öldürüldü ve bana kalırsa, bunu kimin yaptığını biliyordu."

Olivia bir an durakladı, muhtemelen düşünüyordu.

"Tamam, ben de varım. Tut ki öldürüldü. Farz et ki sen de buldun kimin öldürdüğünü. Ne yapacaksın?"

Evime baktım. Mutfak penceresinden Hannah'ı görebiliyordum. Bana bakıp gülümsedi. Elimden geldiğince ben de karşılık vermeye çalıştım, Olivia'ya nasıl cevap vermem gerektiğinden emin olmayarak.

Bundan altı yıl önce, cinayet masasındaki ilk ortağım ile şehir merkezindeki bir üniversitede bir güvenlik görevlisinin de dâhil olduğu bir davayı almıştık. Kampüste iki kız kaybolmuştu ve her ne kadar suçu onun üzerine yıkamasak da güvenlikten şüphelenmiştik. Davanın sonuçlanmasını beklemiş olsaydık, kızları bulamadan ölmüş olmaları neredeyse

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

garantiydi. Bu seçenek ortağım ile benim hoşuma gitmedi, adam işteyken zorla adamın evine girdik. Maalesef, doğru adamı düşünmüştük ama zamanlama yanlış olmuştu. Kızların ikisi de adamın bodrumunda ölü bulundu. Daha kötüsü, erken girdiğimiz için delil zehirli ağacın meyvesiydi. Yasal olmayan bir arama yaparken bulduğumuz için mahkemede kullanamazdık onu.

Ağır bir davaydı ve sonucu hiç kimsenin hoşuna gitmedi, özellikle benim. Eski bir seks suçları davasına ait fotoğrafları ödünç alıp adamın arabasına marihuana ile birlikte saklamak zorunda kaldım. Bir uyuşturucu köpeği postanenin dışında koklayınca onu tutuklandı ve çocuk pornografisi bulundurmaktan mahkûm edildi. Hapishanedeki ikinci gününde duştayken birisi boğazını kesti.

O gün fotoğrafları koyup arama yapmakla yanlış bir şey yapıp yapmadığımı sorgulamadım hiç. Fırsat olsa, ikisini de yapardım yine, ömrümün geri kalan kısmında da rahat uyurdum.

Sistemin benim gibi insanların çalışmasına ihtiyacı var. Doğru, yanlış, adalet, adaletsizlik. Bu kavramlar bir vaazda ya da konuşmada kulağa hoş gelir fakat gerçek hayatta daha karmaşıktır işler.

Gerçek hayatta, ellerinizi biraz kirletmeniz gerekir ve sık sık öyle bir pisliğe bulaştırmanız gerekir ki onları, kokunun bir daha çıkıp çıkmayacağını merak etmezsiniz bile. Bunu biliyordum ve kabul ediyordum. Aynı zamanda suçlu olduğunu bildiğim bir şüphelinin üzerine kanıtlar ekmek ile bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şüpheliyi kendimin seçmesi arasında büyük bir adım vardır. Bunu yapmaya hakkım olup olmadığını bilmiyordum. Olivia tereddüdümü sezmiş olmalıydı, çünkü telefonu kapatıp kapatmadığımı sordu.

"Buradayım," dedim. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hızlı bir şekilde düşünmen gerekiyor, Ash, sana yardım etmeyeceğim ben. Sana bir tavsiyede bulunmamı ister misin? Cutting'in evinde bulduğun her neyse kurtul ondan, kendi kendine yaptığın soruşturmadan vazgeç ve ailene vakit ayır. Birinin canı ciddi bir şekilde yanmadan pisliğe bulaşmayı bırak."

"Sen olsaydın. Böyle mi yapardın?" diye sordum.

"Evet." Sanırım Olivia, düşündüğüm gibi bir kişi değildi.

"Tavsiyeni göz önünde bulunduracağım," dedim. "Dikkat et kendine."

Telefonu kapattım sonra ve sandalyemde arkama yaslandım. Olivia'yı kaybetmek bir kayıptı ama büyük bir kayıp değil. Küçük bir güç gösterisi olarak o gece benimle gelebilmesini umuyordum, ama onsuz da yapabilirdim. İyi bir dedektifti ama farklı dünyanın insanlarıydık. Onun dünyasında, belirlenmiş, değiştirilemez kurallara göre düzgün ve doğru bir şekilde sıralanmıştı her şey. Bense kurallara inanmazdım pek, kısa ortaklığımızı zorlaştırmıştı bu durum.

Olivia bana yardım etmeyeceği için, destek çağırmam gerekiyordu. Cep telefonumu çıkardım ve adres defterimi karıştırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Indianapolis'te birkaç milyon insan yaşıyordu, bunlar arasında özel muayene yapan adli tıp patologları da vardı. Bazıları bir parça delilin dışarıda test edilmesine ihtiyaç duyduğumuzda kanun uygulama camiasına yardım etme konusunda istekliydiler. Bunlardan biri Dr. Mack Monroe idi, karımın çalıştığı hastanede patoloji ana bilim dalının başkanıydı. Umarım hâlâ iştedir. Üçüncü çalışında açtı telefonu.

"Mack, ben IMPD'den Ash Rashid. Nasılsın?"

"Son faturamı ödediyseniz, daha iyi olacağım."

Teşkilattan beklemeliydim bunu. Mahkûm ettiğimiz bir tutuklu hapis cezasını bir üst mahkemeye taşıyınca ve IMPD'nin adlı tıp laboratuarında iddia edilen hatalar nedeniyle kendisine yeniden mahkemeye çıkma hakkı tanınınca Mack'i işe aldık birkaç ay önce. Mahkûmun ailesi laboratuar prosedürlerini yırtıp atması için dışarıdan bir danışman tutmuşlardı, fakat Mark her şeyi çürütüp davada herhangi bir pürüz olmadığını iddia etti. Jüri de devletin lehine karar verdi ve böylece mahkûm ait olduğu hapsi boyladı yine.

"Ne kadar borcumuz var sana?" diye sordum. "Birkaç arama yapıp, sana göndermelerini sağlarım."

"Kırk bin dolar."

Alçak sesle küfrettim.

"Beş gün çalıştın."

"Evet, bu beş güç içerisinde "W" sütununda bir çentik verdim size. İyi kararlar ucuza gelmez. Şimdi ne istiyorsun, Ash?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Konuşmadan önce bir nefes aldım. Beş günlük bilirkişi tanıklığı için olsa bile kırk bin dolar çok fazlaydı. Bu ücreti duyunca ortada başka bir şeylerin döndüğünden şüphelendim fakat sormadım.

"Bir dava üzerinde çalışıyorum. Bir maddenin kokain için test edilmesine ihtiyacım var. Bunun için seni çalıştırıp çalıştıramayacağımı merak ettim.

Mack kıkır kıkır güldü.

"Sizde biraz sinir var, biliyorsunuz değil mi? Param ödenene kadar şehirle çalışmayacağım."

"Bu IMPD için değil," dedim. "Bunu özel bir mesele olarak değerlendir."

Mack konuşmadan önce durakladı; derin bir nefes aldığını duydum.

"Seni severim. Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz ama seni severim. Ve bunu seni seven biri gibi söylüyorum. Karın seni aldatmıyor. Aldatsa ben duyardım zaten. Ayrıca senin de gücün yetmez buna.

"Açık konuşmak gerekirse, laboratuvar işlerini bırak danışmanlığı bile karşılamaya gücün yetmez."

"Hannah ile ilgili değil. İki ölü çocukla ilgili bir davam var ve departmanım ihmal ediyor davayı.

Bir şeyler yapmazsak, muhtemelen bu böyle devam edip gidecek. Biraz yardıma ihtiyacım var sadece."

Mack homurdandı telefonda.

"Tanrım," dedi her iki heceyi de uzatarak. Bir şey düşünü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yormuş gibi bir an derin nefes aldığını duydum. "Çocuklara yardım amaçlı kurulmuş bir hastanede gönüllü çalışıyorum. Ücret almadan dışarıdan iş almaya gücüm yetmez. Ne verebilirsin bana? En azından birkaç park cezasını halledebilir misin?"

"Belki. Arabayı söyle ben de birkaç yeri arayayım."

"Kız arkadaşımın Mercedes'i. Benim adıma kayıtlı. Eminim bakabilirsiniz. En son giriş yaptığımda, iki ya da üç düzine ceza yemişti."

Kaşlarımı ovdum.

"Cezalar için elimden geleni yapacağım."

"Tamam. Yarın saat onda hastaneye uğra. Ben de bir kahve alırım o zaman."

"Tamam. Görüşmek üzere."

Telefonu kapatıp cebime koydum. Toplantı öğleden sonra ikideydi.

Umarım hâlâ hayatta olurdum o zamana kadar.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 11

Arabama atlamadan yaklaşık yirmi dakika önce Hannah'ın bulaşık yıkamasına yardım ettim. Planladığımdan daha erken bir vakitte çıktım yola, çünkü canım içki istiyordu ve evde bulamayacaktım. Plainfield yakınlarında bir barda durdum, önce bir viski üzerine de bir bira içtim. Kendime geldim içince. Bar nispeten daha az kalabalıktı, Manastır'ın da bu şekilde olduğunu düşündüm. Azrael geleceğin vampirlerine kokain satarak geçimini sağlıyorsa eğer, şimdi de işinin başında olacaktı.

İçkilerimi bitirdim ve dokuzu çeyrek geçe arabama bindim yeniden. Artık bana tanıdık gelen kırsal bölgeden geçtim. Manastır'ın dışındaki park alanının neredeyse yarısı doluydu.

Girişe yakın birkaç park noktası gördüm, fakat alanın kenarında, çıkışın karşısındaki bir noktaya park ettim. Sorunları sezinleyemezdim, yine de ne olur ne olmaz diye düşünüp aci-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

len ayrılmam gerektiğinde hazırlıklı olmak istedim. Arabadan çıkıp çakıl alana adımımı atmadan önce silahımı kontrol ettim.

Rüzgâr eski kilisenin çan kulesinde şiddetle esiyor, kısık, inleyen bir ses çıkarıyordu. Biraz tüyler ürperticiydi bu aslında. Arabanın kapısını çarpıp kapattım ve silahım görünmesin diye ceketimi sımsıkı sarındım. Park alanında birkaç kişi daha vardı ve görebildiğim kadarıyla siyah elbise giymişti hepsi de, farklı tonlarda koyu makyaj vardı yüzlerinde. Pek çoğunun yüzünde pirsing vardı. Onları görmezden gelip eski kiliseye doğru yürüdüm. Halat ışıklar kireçtaşından merdivenlere mor akkorluk içinde yüzüyordu.

Merdivenlerin dibinde durdum. Yukarıda üç bar fedaisi vardı. İçlerinden ikisi o kadar iri yapılıydı ki Amerikan Milli Futbol Liginde kanat oyuncusu olabilirlerdi, üçüncüsü daha küçüktü ve elinde mandallı bir kâğıt altlığı tutuyordu. Futbolcu Slim'e benzettim onu. Ehliyetleri kontrol ediyorlar ve içeri almadan önce herkesin sırtını sıvazlıyorlardı. Kemerimden rozetimi çıkardım ve kaldırdım. Ben üst basamaklara ulaşana kadar önümdeki kalabalık dağıldı. İri olan iki fedai göğüslerinin üzerinde kollarını bağladılar, muhtemelen korkutucu görünmeye çalışıyorlardı, daha küçük olan fedai ise iki yönlü bir telsize bir şeyler söylüyordu.

Üçü de bana dikti gözlerini.

"Bir sorun mu var, efendim?" diye sordu Slim.

"Yolumdan çekildiğiniz sürece, yok bir şey," dedim rozetimi kaldırarak. "İçeride görüşmem gereken biri var."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Slim rozete baktıktan sonra bana ve arkasına baktı.

"Yasal mı bu?"

Kafa salladım.

"Evet. IMPD'nin sevk memurunu onaylamak için arayabilirsiniz, isterseniz," dedim. "Onlar doğrulayacaktır bunu."

Slim bir saniye durakladı, ama kafasını salladı sonra.

"Buna gerek yok," dedi. "Bizim bilmemiz gereken bir sorun mu var?"

Hayır anlamında kafa salladım.

"Olmasa gerek. Birini görmem lazım. Bir girip çıkacağım. Endişelenmeyin."

Slim kafa salladı ve sonra iki iri adama baktı kafasını çevirip. Kenara kaydılar, ön kapıdan girmek için yol açılmıştı.

"Bir mesele varsa," dedi. "Ben de bilmek isterim."

Rozetimi tekrar kemerime tutturdum.

Önünden geçerken "İlk sana söyleyeceğim," dedim. Kulübün müziği o kadar gürültülüydü ki hafif bir hazımsızlık vakası gibi göğsümü guruldattı.

Ön odaya girdim. Karanlık ve kalabalıktı ve tepe ışıklarından dumanla puslu hale getirilmiş kırmızı bir akkor dökülüyordu. Masaların hepsi doluydu ve neredeyse herkes tepeden tırnağa siyah giyiyordu. Yeğenimin lisesinden kimseyi tanımıyordum. Birkaç gün önce Mick ile yaptığım konuşmadan sonra kulüp güvenliği sıkılaştırmış olmalıydı.

Kalabalığı yararak ilerledim, kilisenin narteksini ibadet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

haneden ayıran kadife perdeleri geçtikçe müziğin sesi daha da yükseldi. Binayı gerçekten iyi kullanmışlardı. Kulübe dans etmek için gelenler tapınaktan geriye kalan kısımda yapabilirlerdi bunu, daha dinlendirici bir atmosfer isteyenler de eski nar tekste bulabilirlerdi bunu. Ana odalara bira, sigara ve vücut kokusunu andıran bir koku sinmişti. Etrafıma hızlıca baktım. Çiftler, üçlü gruplar ve daha fazlası dans pistinde birbirilerini eziyorlardı. Beklediğimden daha heyecansızdı. İlk ziyaretimde Mick'in ima ettiğinin aksine kimse birbiriyle seks yapmıyordu. Belki de sadece Cuma günü düzenlenen evlilik gibi bir etkinlikti bu.

Mick barın arkasındaydı. Boş bir noktaya doğru yürüdüm ve onu iş başında seyretmek için tezgâha yaslandım. İki elinde de bir votka şişesi ve önünde de küçük, plastik kupalarla dolu bir tepsi vardı. Her iki şişeyi de tek atma kadehlerine boşalttı. Öksürdüm ve arkamdaki biri kalçalarını benimkilere bastırmak için bir davet olarak algıladı bunu. Mick yukarı baktı ve beni yalnız bırakmasını söylememe fırsat vermeden eliyle dur işareti yaptı ona.

"Teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil," dedi elindeki içkilerle yürüyüşüne ara bile vermeden. "Hoş ceket. Bir felsefe profesörünü mü hırpaladın bunun için?"

"Onun gibi bir şey," dedim.

Mick boş şişeleri yere koydu ve sarışın bir kıza el salladı, üstüne o kadar dar bir tişört giymişti için her iki meme ucunda da birer pirsing olduğunu söyleyebilirdim. Eminim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

babası onunla iftihar ediyordu. Tepsiyi alıp kalabalığın içinde kayboldu.

"Bir şeyler ısmarlayın."

Barda içki fıçısı aradım, ama bulamadım.

"Bir tek Jack ve yanına bir bira."

Kulplu plastik bir bardağı bolca Jack Daniels ile doldurmadan önce bana bir şişe ucuz ve yerel bira verdi.

Bir tek atıp biradan bir yudum içtim üstüne. Bira sinirlerime dokunacak kadar soğuktu. Mick yanımdaki bir kıza çevirdi dikkatini. Kanlı bir cin tonik istedi kız. Görebildiğim kadarıyla içine az miktar nar şurubu konulmuş bildiğimiz cin tonik gibiydi bu. Mick içki siparişlerini doldururken barın arkasında o kadar hızlı hareket ediyordu ki sarışın garson elinde boş kupalarla dolu bir tepsiyle ve bir dolarlardan oluşan kalın bir tomarla gelene kadar ilgisini çekemedim onun. Elindeki her şeyi Mick'e verdi. Kupaları attı, kâğıt paraları barın arkasındaki kasaya koydu, garson beklerken yanımda yeni bir tepsi dolusu tek atımlık içki hazırlamaya başladı.

İçkileri doldururken, "Sizin kızla ilgili hiçbir şey bulamadım," dedi. "Bulursam seni arayacağımı söylemiştim."

"Onunla ilgilenmiyorum şimdi. Azrael hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. Boynunda bir dövmesi var mıydı onun?"

Mick bir şey söyleyecekmiş gibi baktı fakat beyaz bir havlu çarptı omzuna. Aynı anda döndük. Barın diğer ucundaki yardımcısının yanında beş kişi içki siparişi vermek için

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bağırıyordu. Biramdan bir yudum daha aldım ve Mick işine devam ederken arkamı döndüm.

İlk bakışta, kulübün müşterilerinin hepsinin birbirine benzediğini düşündüm ama yanlış bir düşünceydi bu. En azından üç farklı grup vardı. Neredeyse herkes gençti, fakat bazıları dar, oturtmalı deri ya da vinil kıyafetler giymişlerdi, bazıları ise rahat günlük kıyafetler giymişlerdi ve diğerlerinin üzerinde ise ipek, neredeyse eski moda giysiler vardı. Gruplar birbirine karışmamıştı. Erkeklerin grubun bir tarafında kızların ise diğer tarafında olduğu bir lise dans gösterisi gibiydi adeta.

"Maori kabilesinin sembolüydü," dedi Mick arkamdan. "O bugün VIP odalarımızdan birinde.

Onu görmek istiyorsan gidip görebilirsin."

Bunun bir anlamı olmasa bile şüphelerimde haklı çıkmıştım. Azrael tehdit etmişti kızımı. Bara doğru döndüm ve Mick bana dolu dolu bir tek atımlık içki daha verdi. Kadehimi ona doğru kaldırıp teşekkür ettim ve iki yudumda içtim hepsini. İçki boğazımı ve yemek borumu hoş bir şekilde dişledi. Biramdan bir yudum aldım üstüne.

"Onu görmeme gerek yok," dedim. "Fakat ona bir mesaj iletebilir misin?"

"Garsonum iletebilir."

Cüzdanımdan iki yirmilik ve bir kartvizit çıkardım. Vermeden önce kartın arkasına cebimden çıkardığım bir kalemle "canın cehenneme" yazdım.

"Azrael'e bu kartviziti ver. Arabasını biliyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mick kartıma baktı ve gözlerini kaldırdı.

"Orijinal hediyeler veriyorsun insanlara, Dedektif."

"Kızımı tehdit etti. Dört yaşında kızım. İyi bile davranıyorum."

Mick bana baktı tekrar.

"Tanıdığım bir kızı aldı arabasına. Gri bir BMW 5 serisine bindirip evine götürdü onu. Sanırım kimse kazara çizmesin diye binanın arkasına park ediyor onu."

Kafa salladım ve dışarı çıkmadan önce biramı bitirdim. Ben içeri girdikten sonra park alanındaki arabaların sayısı çoğalmıştı, fakat içeri girmek için bekleyen kuyruk kısalmıştı. Kulübün dış duvarını takip edip arka tarafta aydınlatması olmayan bir park alanına gittim. Yaklaşık on araba vardı orda, bunların çoğu daha eskiydi ve Amerikan markalıydı. Yakınlardaki bir çöp kutusundan çürümüş narenciye kokusu geliyordu.

Mick'in dediği gibi, park alanının ortasında gri bir BMW vardı. Benim gibi Azrael'de arabasını geriye çekip park etmişti, bunun çabucak kaçabilme isteğinden kaynaklanıp kaynaklanmadığından şüphelendim. Sırtımı ormanlık alana verene kadar aracın etrafında yürüdüm. Binanın arkasından bile kulübün müziği duyuluyordu, şarkı sözlerini bile anlayabiliyordum. Kırmızı pişmanlıklar, turnikeler ve kurtuluşlarla ilgili bir şarkıydı. Arkamdaki orman sessizdi.

Azrael'in plaka numarasını not ettim ve sonra silahımı aldım elime. O gün ikinci kez bir arabanın penceresini kırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlk adamın bunu hak edip etmediğinden emin değildim, fakat Azrael kesinlikle hak ediyordu. Arabama geri dönene kadar içtiklerim etkisini göstermeye başladı ve kafamın içi şiddetle uğulduyordu. Bir taksi çağırmayı düşündüm fakat Indy'den ne kadar uzak olursam olayım, o gelene kadar ben tamamen ayılacaktım. Taksi için de elli kâğıt bayılacaktım muhtemelen. Biraz sarhoştum ama herkes sarhoşken sürüyordu. Sabahları işe giderken kadınların arabada makyaj yaptığını erkeklerin tıraş olduğunu görürdüm genelde. Bir tanesinin gazete bile okuduğunu da görmüştüm ama bunun biraz aşırıya kaçtığını düşünmüştüm. Ben iyiydim, seyir halinde cep telefonuyla konuşan birinden daha kötü değildim.

Park alanından çıkıp eyaletler arası yola doğru yöneldim, kendimi oldukça rahatlamış hissediyordum. Az kalsın rahatlıyordum da.

Otoyola giriş şeridinden bir buçuk kilometre uzaklıkta, mavi ve kırmızı ışıklar yandı arkamda. Kafamdaki uğultudan eser kalmadı ve şerit tipi alışveriş merkezinin park alanına çektim. Küçük ve ucuz bir lokanta dışında, etraftaki işyerlerinin hepsi gece kapalıydı. Görevli arkamda durdurdu arabasını. Polis arabasındaki işaretler bir kontluk şerifi olduğunu gösteriyordu, bu demek oluyordu ki çok fazla ortak tanıdığımız vardı. Yüzümün hissettiğim kadar kızarmış olmadığını umarak daha düz oturdum.

Memur farlarını kapattı ancak birkaç dakika dışarı çıkmadı. Muhtemelen arabamın çalıntı olmadığını anlamak için plakama bakıyordu. Standart prosedür buydu. Gözlerimi ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

padım ve bana bir saat gibi uzun gelen bir süre arabasından çıkmasını bekledim. Orta yaşlı ve ağırdı. Haki ve kahverengi üniformasının kollarında çavuş şeridi vardı. Arabamın camını açtım.

"Evet," dedi arabama yaslanarak. "Bir IMPD'nin ne işi var burada?"

"Bir davayı kapatıyordum," dedim. "Evime gidiyorum şimdi." Çavuş kafa salladı.

"Bu gece ne kadar içmek zorunda kaldınız?"

Sanırım, yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Ne söylersem söyleyeyim alan testi uygulayacaktı bana.

"Birkaç tane."

"Birkaç derken, iki ya da üç mü?"

İç çektim.

"Saymadım, Çavuş."

Kafa salladı ve boş park alanına baktı.

"Ruhsatınızı alabilir miyim?" diye sordu.

Ruhsatı verdim ona. Birkaç dakika arabasında kaldı, elinde bir alkometre ile geri döndü. 10 promil üfledim, yasal limitin üzerindeydi ama çok fazla değildi. Bundan yaklaşık on yıl önce olsaydı, sarhoş bile kabul edilmezdim. Çavuş alkometreyi ve anahtarlarımı arabasına götürdü, on dakika daha arabasında kaldı, muhtemelen beni sarhoşlar hücresine götürmesi için bir destek ekibi çağırıyordu. Ertesi gün Hannah'a bunun açıklamasını nasıl yapacağımı hayal bile edemiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Çavuş, elinde ruhsat ve anahtarlarıyla arabama geldi yeniden. Bir an bana dikti gözlerini, kafa salladı.

"IMPD'nin hırsızlık masasındaki eniştemi aradım," dedi. "Sizin iyi bir dedektif olduğunuzu söyledi. Yeğeninizin yeni vefat ettiğini de söyledi."

Lafı nereye getireceğini bilmiyordum, kafa salladım o yüzden.

"Evet, birkaç gün önce."

Çavuş kafa salladı ve elini cebine uzatıp bir kartvizit çıkarmadan önce etrafına bakındı. Kartın arkasına bir şeyler karaladı.

"Bu benim cep telefonu numaram," dedi. "Bir AA Grubu'nun lideriyim. Hepimiz yeminli memurlarız, hepimiz sizin geçtiğiniz yollardan geçtik. Konuşacak birilerine ihtiyaç duyarsanız, beni arayın."

Kartı aldım.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bu size bu seferlik tanıdığımız bir ayrıcalık," dedi. "İstatistikleri görmüşsünüzdür ve siz de benim kadar çok kaza olayına şahit olmuşsunuzdur. Bölgemde içkili olarak araç kullandığınızı bir daha görürsem, gözünüzü bile kırpmaya fırsat vermeden hapse tıkarım sizi. Siciliniz temiz olduğu için, bir saat boyunca Waffle House'da kalıp eve gitmeden önce ayılacağınıza söz verdiğiniz takdirde, hapse tıkmayacağım sizi.

Kafa salladım ve arabasına dönmeden önce ruhsatı ve anahtarları verdi bana. Koltuğuma gömüldüm ve o önümden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

geçip giderken sinüslerimi ovdum. Gördüğüm kadarıyla AA iyi bir örgüttü ancak sorunlu adamlar içindi. Benim bir sorunum yoktu, içki içmeyi gerektiren bir hobim vardı.

Gözlerimi yumdum. Bu halde ne kadar oturduğumu bilmiyorum, fakat sonunda cep telefonumu çıkardım.

Ve Hannah'ı aradım cep telefonundan. Her zaman yaptığımız şeylerdendi bu. Onu geç saatte aramak zorunda kaldıysam, Megan'ı uyandırmamak için ev telefonu yerine cep telefonundan arardım. Hannah ilk çaldırma tamamlanmadan açtı telefonu.

"Selam, hayatım," dedim.

"Nasılsın?" diye sordu. "Merak ettim. Ne kadar geç geleceğini bilmiyordum."

"İyiyim ben, biraz daha sürebilir," dedim Waffle House'a bakarak. "Eve gelmeden önce halletmem gereken birkaç işim daha var. Bir saat falan sürebilir."

"Peki, tamam," dedi. "Seni daha önce aramayı denedim, fakat hemen sesli mesaja geçti."

Telefonu kulağımdan çekip bataryanın hâlâ dolu olup olmadığını kontrol ettim. Doluydu.

"Telefon çekmedi sanırım."

"Evet," dedi Hannah. "Megan ve ben evde değiliz şu anda."

"İyi misiniz?" diye sordum hemen olduğum yerde doğrularak.

"İyiyiz," dedi Hannah. Konuşmaya başlayıp sonra sustu-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğunu duydum. Kelimeleri şekillendirebilmesi bir dakikasını aldı. "Aptal gibi hissediyorum kendimi. Yalnızdık ve karanlıktı. Birisi bizi izliyormuş gibi kötü bir hisse kapıldım. Çocuk gibi hissettim kendimi."

"Neredesiniz şimdi?" diye sordum.

"Yasmina ile Jack'in yanında," dedi. "Evde rahat edemedim. Sence çocukça mı davranıyorum?"

Yasmina Hannah'ın kız kardeşiydi; kocasıyla birlikte şehrin doğu yakasında camimizin yakınlarında oturuyorlardı. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim.

"Hayır, bu çocukça bir davranış değil," dedim. "Uğrayıp sizi almamı ister misin?"

"Çok geç oldu," dedi. "Sanırım bu gece burada kalacağız. Yarın seni ararım."

"Tamam," dedim. Bundan sonra rahatsız edici bir sessizliğe büründük. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, sadece biraz paranoyaklaştım," dedi. "Yatmaya gidiyorum şimdi. Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"Pekâlâ," dedim. "Seni seviyorum."

Hannah telefonu kapatmadan onun da beni sevdiğini söyledi. Gözlerimi kapatıp birkaç defa derin nefes aldım. Midem burkuldu. Eve daha erken gitmeliydim ve kesinlikle bu kadar çok içmemeliydim. Suçlu hissettim kendimi, fakat değiştiremeyeceğim bir şey için endişelenmemin pek bir faydası yoktu. Saatime baktım. Saat on biri geçiyordu, bu saatten sonra ayılmak dışında yapabileceğim pek fazla üretken iş yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yine bile bir tane vardı. IMPD'nin merkezi sevk memurunun numarasını buluncaya kadar cep telefonumdaki adres defterini karıştırdım. Telefona cevap veren kişinin sesi benden de yorgun geliyordu.

"Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

"Ben Dedektif Çavuş Ashraf Rashid." "Bir Indiana plakasının takip edilmesini istiyorum."

"Rozet numaranız nedir?"

Numarayı iki defa ezberden söyledikten sonra sevk memuruna Azrael'in plaka numarasını verdim ve arabayı tarif ettim.

Sevk memuru tuşlarken aralıksız tuş sesi duyuldu.

"Araç Plainfield'de Sunshine Blood Products, Inc. adında bir şirket üzerinde kayıtlı."

Ceketimin iç cebinden bir kalem çıkardım ve o okurken şirketin adresini defterime yazdım. Bir gerçek kişi ismi istemiştim ama şirket adı da işimi görürdü. Vergi ödemek zorundaydılar, bu yüzden resmi bir belge olmalıydı. Azrael'e ulaşabilirdim buradan. Adresi cebime koydum, sevk memuruna zaman ayırdığı için teşekkür edip kapattım telefonu.

Davanın pek bir anlamı yoktu henüz, fakat taşlar yerine oturuyordu. Umarım o zamana kadar hayatım paramparça olmazdı. Sonraki kırk beş dakikayı Waffle House'da kahve içip gazete okuyarak geçirdim. Zamanımı en iyi şekilde değerlendiremesem de Hendricks County sarhoşlar hücresinde oturmaktan iyiydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Ertesi sabah cep telefonum çalınca uyandım. Güneş perdelerime vuruyordu ve dışarıda kuşlar şarkı söylüyordu. Doğruldum ve kendimi toplamaya çalışarak birkaç kez yutkundum. Yatak odamdaydım, kafatasımın içine bin tane küçük kaya matkabı vuruyormuş gibi bir his vardı kafamda.

Sabahları kötü oluyordu. Bacaklarımı yatağın dışına salladım ve masadan cep telefonumu sehpadan almadan önce esnedim. Arayan karımdı.

"Selam," dedim alarm saatime bakarak. Sekize çeyrek vardı. "Nasılsınız?"

"Biz iyiyiz. Arayıp senin iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Dün gece işim geç bitti ama iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim, canım," dedi. "Bu sabah seni aramayacaktım, fakat Megan ısrar etti. Bir süredir ayakta."

"İyi mi?"

"Yasmina bu sabah ona kremalı ve şekerli kahve verdi. O zamandan beri durmadan koşturuyor ortalıkta."

Sanırım canı seninle konuşmak istiyor."

Baş ağrıma rağmen dudaklarımın köşesinde kendiliğinden bir gülücük oluştu.

"Telefona versene onu."

Megan'ın seni o kadar tiz ve hızlıydı ki anlamakta güçlük çekiyordum onu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Baba, Baba, Baba," dedi. "Yasmina Teyze ve Jack Enişte McDonalds'a kahvaltıya götürdüler beni. İçeride bir oyun parkı vardı ve kaydıraktan kaymama izin verdiler."

"Gerçekten mi?" diye sorup kafamı salladım gözümdeki sis bulutunu dağıtmak için. "Çok heyecanlıymış bu. "Başka neler yaptın bakalım?"

Cümlenin ortasında telefonu düşürüp ciyaklamaya başlamadan önce iki ya da üç dakika daha Megan'la konuştum. En azından keyfi yerinde gibi geliyordu sesi. Hannah düşen telefonu aldı ve onun dışarıda bir geyik gördüğünü söyledi. Küçük çocukların dikkatinden tüylü orman yaratıkları kaçmazdı hiç.

"Onu bir koşu bandına koymayı düşündün mü?" diye sordum.

"Yasmina ile Jack'in bir koşu bandı olsaydı, her tarafına tırmanıyor olacaktı muhtemelen," dedi Hannah.

"Bugün hayvanat bahçesine gidiyoruz. Gelmek ister misin?"

Homurdandım.

"Gelmek isterdim ama yapacak işlerim var. Belki bu hafta sonu gidebiliriz."

"Tabi, eğlenceli oluruz," dedi. "Megan'ı mobilyadan atlamaya başlamadan önce yakalamam gerek, o yüzden seni serbest bırakıyorum."

"Bol şans," dedim.

"Buna ihtiyacım olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hannah telefonu kapattı, ben de telefonu yatağın üstüne atıp göz çukurlarımı avucumun içiyle ovuşturdum. Bir önceki gece çok içmemiştim fakat yatmadan önce ağzıma pamuk yumağı tıkamış gibi hissettim. Belki de hasta oluyordum. Mutfakta kendime portakal suyu doldurdum ve oturma odasına gidip sabah namazımı kılmadan bir cezveye kahveyi koydum.

Seccademi katlarken, özel bir dua ettim, Hannah ile Megan'ı koruyup gözetmesini diledim Tanrı'dan. Umarım O dinliyordu beni.

Namazdan sonra bir fincan kahve içtim ve ofisime gittim. Saat onda Mack Monroe ile toplantım vardı fakat bundan önce ölmek için zamanım vardı. Bu zamanı boşa harcamak istemiyordum, not defterimi alıp geçen gece yazdığım sayfayı açtım. Azrael'in BMW'si Sunshine Blood Products, Inc şirketinde kayıtlıydı. Şirketin adını daha önce duymamıştım fakat çok şaşırtmamıştı beni bu. Uyuşturucu ticaretiyle uğraşanların genelde düşük bir itibarı vardır.

Şirket birleştirildiğinden bu yana, kayıtların bir yerlerde tutulmuş olması gerekiyordu. Bilgisayarımda bir web tarayıcı açtım ve Indiana Dışişleri Bakanlığı'nın sitesini açtım. İlk dedektif olduğum zamanlarda, bu kayıtları almak için Dışişleri Bakanlığındaki sekreterden resmi bir talepte bulmak zorunda kalırdım. Bir haftayı bulurdu kayıtlara ulaşmam ve hiçbir şey bulamama ihtimalleri de yüksekti. O zamandan bu yana teknoloji büyük bir ilerleme kaydetti.

Sunshine Kan Ürünleri hakkında bir işletme kurumu araş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırması yaptım ve kısmi bir listeye ulaştım. Şirketin kurulumuna ilişkin güncel makaleler çevrimiçi olarak ulaşılabilir değildi fakat şirketin ilk yönetim kurulu başkanı ve kayıtlı temsilcisi olan Karen Rea'nın adı ve ev adresini içeren bir özet buldum. Azrael ve Karen akrabaydılar, en azından elimde gerçek bir isim vardı. Karen aptalın tekiydi muhtemelen, Azrael ve arkadaşlarıysa şirket kurmak için kullandıkları asalaklardı sadece. Onunla görüşmenin faydalı olabileceğini düşünerek bilgilerini not ettim yine de.

Bundan sonra, baş ağrımı yatıştırma ümidiyle sinüslerimi ovuşturdum. IMPD oldukça büyük bir kurumdu fakat bazen küçük bir şehir gibi gelirdi insana. Dedikodular çabucak geniş bir kitleye yayılırdı, o sabah benim alkollü araç kullanmamın gündem maddesi olma ihtimali çok yüksekti. Konu Susan Mercer'in kulağına kadar gitmişse, iznimin belirsiz bir tarihe kadar uzatılma ihtimali de oldukça yüksekti.

E-postamı kontrol etmek için teşkilatın e-posta sunucusunda oturum açtım. Postaların çoğu gereksizdi, fakat tanımadığım bir e-posta adresinden gelen bir mektup vardı. Konusu "bir dost" idi. Bu tip e-postalar genelde penis büyütme hapları ya da yatırım şemalarıyla ilgili reklamlar içerdiği için az kalsın siliyordum. Olivia da Rachel'in ilk otopsi sonuçlarını aynı notla birlikte isimsiz olarak göndermişti, öyleyse e-posta ondan da gelmiş olabilirdi. E-postayı açtım. fangporium.com adlı siteye giden bir bağlantıydı. Göz çukurlarımı sol elimle ovdum ve sağ elimle bağlantıya tıkladım.

İlk bakışta, sayfa internetteki diğer blog sayfalarına ben-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ziyordu. Daha dikkatli bakınca hiç de öyle olmadığını fark ettim. Fangporium.com Indianapolis Sanguinarian Derneği'nin ve derneğin kurucusu ve vampir olduğunu itiraf etmiş olan Karen Hanım'ın resmi sitesiydi. Belki de Karen Rea aptalın teki değildi.

Birçok blog gibi fangporium.com sitesi de çeşitli makaleler ve bunların altında halka açık yorumlar şeklinde oluşturulmuştu.

İlk makalenin başlığı "Topluluğumuzda Cinayet" idi. Gözden geçirdim onu, isimlere yer verilmese de Rachel ve Robbie hakkında olduğu belliydi. Karen, onların ölümlerinin vampirler ve katiller arasındaki savaşta ilk yaylım ateşi olduğunu iddia etmişti, dindar fanatikler her yerde vampirlerin kökünü kurutmayı kafalarına koymuşlardı.

Yardımcısı Azrael'i bu tehdide karşı bir cevap oluşturmakla görevlendirmişti. Azrael de dâhil yaklaşık elli insan yorum yapmıştı. Hizmet etmekten gurur duyacağını ve hatta tehdidin kökünü kazımak için bir planı olduğunu söylemişti.

Makaleyi yazdırdım ve hiçbir şeyin gözümden kaçmadığından emin olmak için iki kere okudum. Sitede sayfalarca benzer kayıtlar vardı. Çoğu kuruntulu laflardan ve melodramdan oluşuyordu, fakat önemli bir şeyi anlamama neden oldular. Azrael sadece emir alan bir askerdi. Karen öldürme emirlerini veren elebaşıydı, yazdıklarına bakılırsa dengesizin biriydi. Takipçilerinin ona olan bağlılıkları, onun son derece tehlikeli biri olduğunu gösteriyordu.

İhtiyacım olan tek şey buydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sinüsleri ovuşturdum ve bilgisayarımın saatine baktım. Toplantımdan önce iki saatim vardı hâlâ. Evim Hannah ve Megan olmadan çok boş görünüyordu ve sevmiyordum bu durumu. Duşa girdim, elbiselerimi giyindim ve karımı aradım. Her ne kadar hayvanat bahçesinde bir öğleden sonrası kadar heyecanlı olmasa da onunla kız kardeşinin evine yakın bir parkta buluştuk.

Megan'ı bir salıncakta salladım ve Hannah ile piknik masalarından birine oturdum. Önemli bir şey konuşmadık, fakat onun yanında olmak güzeldi.

Toplantıya gitmek için ona yirmi kala ayrıldım oradan. Vaktim boldu, fakat hastanenin yaklaşık üç blok ötesinde ufak çaplı bir trafik kazası olduğu için yirmi dakika geç kaldım toplantıya. Bagajdan Robbie'nin kasasından aldığım Strafor küpü alıp içeri koştum. Lobi aydınlıktı, havadardı ve o kadar canlıydı ki bir çocuk hastanesinden ziyade güzel bir otelin girişini andırıyordu. Her tarafta çiçekler ve doktorlarıyla görüşmek için bekleyen çocukların oynaması için oyun takımları vardı. Odanın etrafında dolaştım, fakat Mack'i bulamadım hiçbir yerde. Geç kaldığım için beklenen bir durumdu bunu.

Kalabalıkların arasından geçip ön kapının yanındaki danışma kabinine doğru yürüdüm. Üstünde Sponge Bob Square Pants yazılı bir hastane önlüğü olan benim yaşlarımda bir kadın gülümsedi bana. Düz siyah saçları arkasında atkuyruğu yapılıp toplanmıştı ve telefon sistemi için bir kulaklık takıyordu. Alımlıydı.

Size yardımcı olabilir miyim, efendim?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öyle umuyorum. Dr. Monroe ile bir toplantım vardı Onu çağırtabilir misiniz ya da laboratuarını arayabilir misiniz benim için?"

Bir an yüzü kızardı. Bunun iyi bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

"Mack az önce buradaydı," dedi. Dişlerinin arasından nefes aldı. "Şey, siz Ash Rashid misiniz?"

Kafa salladım. Alt dudağını ısırdı.

"Size bir mesaj bıraktı ve size kelimesi kelimesine iletmemi istedi, fakat bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Başka kelimelerle anlatabilir misiniz?"

"Doğrudan size vereceğim," dedi ve yapışkanlı not kâğıdına yazılmış bir not çıkardı masasından. Yüzü kızararak bana uzattı notu.

"Kendiniz okursanız daha iyi olacak. Sessiz bir şekilde."

Elinden aldım notu.

Ash,

Benim lanet olası park biletlerimi ayarla ya da kit kendini becer.

-Mack Monroe.

Gözlerimi kaldırdım nottan. Resepsiyonist yine kızarmıştı ve özür diler gibi omuz silkti. Hiç değilse, notun gerçek olduğundan emin olmuştum. Buruşturup cebime koydum notu.

"Kahve içmek için buluşacaktık onunla. Onu bulabilece-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ğim bir personel kafeteryanız ya da dinlenme odanız var mı?"

"Kafedeydi az önce," dedi ayağa kalkarak. Avlunun karşısında bara benzeyen bir yeri işaret etti. "Tam şurada kafe. Çıktığını görmedim."

Kafa salladım.

"Teşekkürler."

Yaklaşık üç düzine çocuğun önünden geçip hastanenin yemek büfesine ve kafesine doğru ilerledim. Öndeki tezgâhın üzerinde pirinçten bir espresso makinesi, arka tarafta da L şeklinde ahşap bir bar vardı. Doktor, hemşire ve hastane yetkililerinden oluşan bir sıra yılan gibi dışarıya doğru uzanıyordu. Yanlarından geçip yemek odasına girdim. Kahve ve çamaşır suyu kokuyordu. Mack köşede bir masayı ve etrafındaki alanı kaplamıştı. Bir yandan gazetesini okuyor, bir yandan da çorba kâsesi büyüklüğünde bir fincandaki kahvesini yudumluyordu. Onun bulunduğu tarafa yürüdüm ve karşısındaki sağlam meşeden bir sandalyeye çöktüm.

"Mesajımı aldın mı?" diye sordu, gazetesini indirme zahmetinde bulunmayarak.

"Sanırım," dedim. "Resepsiyonist biraz utandığı için yüksek sesle söyleyemedi onu."

"Gerçekten mi?" diye sordu Mack, sesi yükselmişti aniden. Gazetesini katladı ve önündeki masaya koydu. Bir haftadır tıraş olmamış gibi görünüyordu ve Viagra'nın logosunu tiye alan bir tişört giymişti. Göğüs kısmında "Dr. Monroe" şeklinde dikili olan laboratuar önlüğü üstünde olmasaydı, zi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yaretçilerin çoğu onu kapıcı zannederdi muhtemelen. "Birkaç yıl öncesinde çıkmıştık onunla. Birkaç kadeh atsın, inanamayacağın kadar açılır o ağzı. Telefondaki seks operatörlerine bir dakika için dört papel ödediğinde duyabileceğin şeyler söyler sana."

"Sessiz bir kıza benziyor," dedim. Sağ tarafıma baktım. Genç bir çift aceleyle kahvaltılarının geri kalanını topluyorlardı, bir yandan da Mack'e en pis bakışlarını atıyorlardı. Karşılığında Mack de gözlerini onlara dikti, omuz silkti ve dudaklarını oynatarak "Ne var?" dedi. Neden yanlış içtiğini anlayabiliyordum. Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim. "Benim sorunumla ilgilenmeye hazır mısın?"

"Senin de benim sorunumla ilgilenmene bağlı," dedi Mack.

"Henüz ilgilenemedim, fakat en yakın zamanda halledeceğim. "Söz veriyorum sana."

Mack arkasına yaslandı ve parmaklarını kafasının arkasında bağladı. "Fazla boş vaktim yok, bir de bana saat onda buluşalım demiştin. Şimdi kaç oldu saat, on buçuk?

Beni bu şekilde bekleten bir insanla çalışabilir miyim bilmiyorum."

"Başka ne istiyorsun, Mack?"

Bana göz kırptı ve gülümsedi.

"Goshen, Indiana'da tanıdığın birileri var mı? Elkhart ilçesi Aleksandra'nın tutuklanması için emir çıkardı, ben de bu konunun icabına bakılmasını istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Goshen, Kuzey Indiana'da çiftçilerden oluşan küçük bir topluluktu. Menonit Protestan bir üniversitesi ve karavan üreten bir fabrikası vardı, başka da bir şeyi yoktu.

"Amişlerden birini falan mı dövdü?" diye sordum.

"Sayılır," dedi. "Michigan Gölü'ndeki mekânımız için Amiş mobilyası satın alıyormuş. Her neyse, içkiliymiş ve ilçenin şerifi içeri tıkmış onu. Mahkeme tarihinde gelmeyince, hâkim onun için bir tutuklama emri çıkarmış.

"Mahkeme tarihinde niye gitmemiş?" diye sordum.

Mack alnını kırıştırdı ve sanki ben aptalın tekiymişim gibi baktı bana.

"Goshen buraya üç saat uzaklıkta. Bana kucak dansı yaparken bile zor durduruyorum onu yerinde, ortak. Mahkeme için o kadar yolu çekeceğini mi sanıyorsun?"

Gözlerimi kapadım ve bölgede bana yardım edebilecek diğer adli patologları düşünmeye çalıştım. Ne yazık ki başka biri gelmedi aklıma.

"Tamam," dedim kafamı sallayıp gözlerimi açarak. "Birkaç yeri arayacağım ve tutuklayan görevlinin cezada indirim yapmasını sağlayabilir miyim ona bakacağım."

"Pekâlâ. Arkadaşlar bunun için var. Haydi, çıkalım buradan. Şu çocuklar tüylerimi ürpertiyor."

Bunun bir şaka olduğunu düşündüm ama bunu söylemek zordu.

Mack'in garip bir mizah anlayışı vardı. Çocukları seviyordu sanırım. Ya da çocuklara babalık etmeyi seviyordu en

BELONGS TO KAKTUS TEAM

azından. Kendisinin de iki tane çocuğu vardı. Yemek odasından ayrıldık ve sadece personelin kullandığı asansörlere kadar gittim peşinden; burada bir yandan kart anahtarını okuturken diğer yandan yanımızda duran küçük bir çocuğa kurumuş sümüklerini yerse midesinde domates bitkisinin yetişeceğini anlatıyordu. Çocuk parmağını hemen burnundan çıkardı ve yanına aldı. Neyse ki Mack daha fazla tıbbi tavsiyede bulunmadan asansör geldi. Patoloji laboratuarı bodrum katta, lobinin yalnızca bir kat aşağısındaydı, fakat başka bir dünya gibiydi. Cüruf briketinden yapılmış duvarlar beyaz boyalıydı ve tepe lambalarından yapay mavimsi beyaz renkte bir ışık süzülüyordu. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Mack'i tanıdığım için bunun modern bir tesis olduğundan emindim, fakat pek etkileyici görünmüyordu. TV'de gösterilen adli laboratuarların aksine, flaş lambalar veya saçları uçuşan alımlı kadınlar yoktu ortada. Odadaki en ileri teknoloji ürünü olan tek şey köşedeki bilgisayarın yanında duran mikrofondu. Mack, kendisine bir çalışma alanı açmak için odanın ortasındaki masada duran bir tepsi dolusu örnek kabını başka bir yere taşıdı.

"Benden neyi test etmemi istediğini söyler misin bir daha?" dedi, duvarın önündeki lavabolardan birinde elini yıkarken. Getirdiğim strafor bloğun kapağını kaldırdım ve temizlediği yerin ortasında koydum onu.

"Bu flakonları bir suç mahallinden aldım. Bunların içinde bir insanı öldürmeye yetecek kadar yüksek oranda kokain bulunup bulunmadığını öğrenmek istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ellerini laboratuar önlüğüne silip kuruladı ve gözlerini kısıp flakonlara baktı, ardından bana baktı yine. Elini önlüğünün içine uzatıp bir gözlük çıkardı, sonra da bir tane test tüpünü açtı.

Tüpleri hiç bu şekilde açmamıştım, Rachel'in içtiği tüpü de elime almamıştım. İçindeki sıvı beklediğimden daha inceydi, ışıkta çok kolay bir şekilde dağılıyordu, bu da onun kan olmadığı anlamına geliyordu. Mack bana bakıp kaşlarını çatınca yerimi değiştirdim.

"Bir konuda bilgi vermen gerek bana," dedi "Bunların suç mahallinde bu şekilde paketlendiğini mi söylüyorsun bana?"

"Bu tüpleri bir kasadan çıkardım. IMPD'den birisi onlara dokunmadan önce içleri doluydu ve mühürlenmişlerdi."

Mack flakonu evirip çevirdi. İçindeki sıvı aşağı çöktü.

"Bir kitle spektrometrem olmadığı için, içinde ne olduğu hakkında kesin bir şey söyleyemem. Bu demek oluyor ki içinde kokain olup olmadığını görmek için en azından bir Scott testi yapabiliriz."

"Senin için de uygun mu?"

Scott testin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, fakat Mack'in bir şeyleri bilinçli olarak yaptığını biliyordum.

"Bunun için ekstra ücret ödemem mi gerekecek?" diye sordum. "Belki bagajında ölü bir fahişe vardır ve onun da icabına bakılmasını istiyorsundur?"

"Hayır, ama tavrını beğendim," dedi tüpümü strafor kapın içine koyarken. Duvar boyunca uzanan tedarik dolaplarına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru yürüdüm ve eşyaları oynatırken camın cama vurunca çıkardığı o tıngırtıyı duydum.

Geri geldiğinde elinde sıvıyla dolu iki beher, birkaç tane test tüpü ve çok sayıda göz damlası pompası vardı. Lateks eldivenlerini de takmıştı.

"Bu basit bir test. Bir kobalt tiyosiyanat reaktif alıp flakonda bulunan maddeyle karıştırıyoruz ve sonuca bakıyoruz,"

Kobalt tiyosiyanat reaktifin ne demek olduğunu bilmiyordum ama biliyormuş gibi kafa salladım. Verdiğim flakonlardan birinin ağzını açtı. Kokusu önce hafifti, fakat etkisi arttı sonra. Kışın yapraklarını dökmeyen nane. Oturduğum yerde kıpırdandım. Mack bana bakıp kaşını kaldırdı.

"Bunu birisinin içtiğini mi söylemiştin?" diye sordu.

Kafa salladım. Kafa salladı ve tepsisindeki bir göz damlası pompasına elini uzatmadan önce lanet olası tuhaf insanlarla ilgili bir şeyler mırıldandı. Temiz bir test tüpüne benim gizemli maddemden bir ölçü aldı. Sonra göz damlası pompasını yanına koydu ve aynı tüpe koyduğu sıvılardan birinin yaklaşık iki katı kadar sıvı koymak için temiz bir tüp kullandı. Bundan sonra, ağzına bir tıpa koydu ve salladı. Flakonun dibinde açık mavi bir kitle oluştu.

"Bunun bir anlamı var mı?" diye sordum.

"Sürecin yalnızca ilk aşaması bu," dedi üçüncü bir göz damlası pompasına uzanırken. Çalıştığı test tüpünün içine başka bir sıvıdan birkaç damla koydu Dipteki kitle pembe-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ye döndü. Test tüpünü sallarken gözlüklerinin üstünden bana baktı. "Hannah'ın hamile olduğunu duydum. İlk çocuğunuz, değil mi bu?"

Hayır anlamında kafa salladım.

"Küçük bir kızımız var," dedim ve yukarı baktım. "Hannah hamile değil bu arada."

Mack kıpırdanmayı bıraktı. Bir şeyler söylemesini bekledim, midemde hafif bir sıkışma hissettim.

"Vay canına," dedi. "Çok garip."

Midem on kat aşağı düşmüş gibiydi. Mack düşündüğüm gibi sessiz kaldı. Baba olmayı çok seviyordum, hayatımdaki en ödüllendirici şeydi bu.

Bu başka bir çocuk için hazır olduğum anlamına gelmiyordu elbette bu. En azından o zaman öyle değildi. Gözlerimi yumdum.

"Özür dilerim," dedi Mack.

"Bir hafta önce test ettim onun kanını. Sana anlattığını düşünmüştüm."

Yutkundum ve kafamdan atmaya zorladım bu düşünceyi.

"Tamam," dedim. "İşimize odaklanabilir miyiz?"

"Elbette," dedi üzerinde çalıştığı test tüpünü köşedeki bir tedarik dolabına götürürken.

Ne yaptığından emin değildim, fakat cam şişelerin tıngırtısını duydum. Daha sonra, elinde diş hekimlerinin kullandığı delici alete benzeyen bir araçla döndü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yerinde olsam, fazla endişelenmezdim," dedi makinenin sesini bastırmak için bağırarak. "Bahse girerim ki iyi bir babasın. Soğukkanlısın."

"Teşekkür ederim," dedim huzursuz bir şekilde yerimi değiştirerek.

"Her daim," dedi. Kullandığı makineyi durdurdu ve tüpü ortadaki tezgâhımıza geri götürdü. İçindeki sıvı iki parçaya ayrılmıştı. Üst tarafı berraktı, dipteki kitle ise parlak maviye dönmüştü.

"Erkek olacak," dedi. Ben gülmeyince tüpü işaret etti. "Mavi olur, biliyorsun," dedi yeniden. Durakladı ve hafifçe gülümsedi. "Sanırım henüz biraz erken, değil mi?"

Kafa salladım. Mack doğruldu. Test tüpünü bir kablo tutucusuna koydu ve lateks eldivenlerini çıkardı.

"Birçok solüsyonda kokain bu şekilde asılı kalmaz," dedi. "Tahminimce beş flakon agua rica var burada."

Üniversitedeki ana branşım felsefeydi ve branşımın bir parçası olarak dört dönem boyunca bir yabancı dil dersi almam gerekiyordu.

İspanyolca aldım. Nadiren kullandım İspanyolcamı, fakat hâlâ hatırladığım birkaç kelime vardı.

"Zengin su mu?" diye sordum.

"Evet. Çiftçilerin tabiriyle öyle. Kokainin koka yapraklarından çıkarıldığı adımlardan bir tanesi. Hızlandırılmış kurs mu istiyorsun?"

"Evet."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kafa salladı ve geriye dönüp tedarik dolabına doğru yürüdü.

"Kokain çıkartılması çok kolay bir uyuşturucudur," dedi omzunun üzerinden bakarak. "Çifçiler bir koka bitkisinden yaklaşık bir ton yaprak toplarlar ve küvetin ya da başka bir çukurun içinde karbonatlı tuz ve su ile ıslatırlar. Daha sonra içine benzin ya da gaz yağı gibi bir çözücü ekleyip hepsini bir süre karıştırırlar."

Mack, dolabından bir şeyler aldığı için birkaç dakika kadar konuşmadı. Geri döndüğünde, üzerinde plastik şişelerin, mor bir tozun ve beherlerin olduğu metal bir tepsi vardı elinde. Tepsiyi daha önce üzerinde çalıştığı test tüplerinin yanına koydu.

"Kokain çıkartıldıktan sonra, çiftçi çözücü madde ile durulayacak ve her türlü kirden pislikten arındırmak için süzecektir onu. Sonra sulandırılmış sülfürik asit ekleyecektir bu karışıma. Asit kokaini kokain sülfata dönüştürür. Bu işlem tamamlandıktan sonra, çiftçi yeniden kullanmak için kokaini bol su ile yıkayıp çözücü maddeden arındıracaktır. İçindeki kokainle geriye kalan sulandırılmış sülfürik asit solüsyonuna agua rica denir. Sanırım bunların içindeki de bu madde."

Mack getirdiğim flakonlardan birini aldı eline ve içindekileri tepsisindeki boş beherlerden birine koydu. Kaşlarımı çatıp tezgâha dayandım.

"Kokain hakkında neden bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Yatağa atmak istediğim bir hemşire ile Sınır Tanımayan Doktorlara katılıp birkaç yıl önce Güney Amerika'ya gittim.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir grup çocuğu tedavi ettim ve fırsatını bulunca becerdim onu. Son günümüzde, hastalardan birinin babası turistlerin genelde görmediği bir şeyi görmek isteyip istemediğimizi sordu. Bizi Maya harabelerine falan götüreceğini sanmıştım fakat koka çiftliğine götürdü bizi. Yakınlarda bir laboratuar vardı, böylelikle kokainin ekilmesinden baz kokainin üretilmesine kadar tüm süreci görmüş olduk."

"Çok insancıl birisin," dedim kafamı kaşıyarak. "Neden nane kokuyor peki?"

Omuz silkti.

"Birisi kokuyu örtbas etmek için metil salisilatla kesmiştir muhtemelen. Ben de asetonla yapıyorum bunu."

"Aksi halde burası manikür pedikür salonu gibi kokardı."

Sandalyeme yaslandım ve kafa salladım, Mack'in bana anlattığı her şeyi bir araya toplamaya çalışarak.

"Öyleyse sana getirdiğim sıvı kokain miymiş?

"Umarım öyledir," dedi malzeme tepsisini kendini doğru çekerken pis pis gülerek. "Ayrıca, agua rica'nın görünümü genelde böyle olmaz. Çoğu zaman sarımtırak kahverengi olur. Birisi bu partiyi boyamış."

Genelde bira ya da kan plazması gibi olur."

Anladığımı göstermek için kafa salladım.

"Bu madde sokakta satılan kokaine nasıl dönüşüyor peki?"

"Potasyum permanganat ile oksitlersin," dedi. Berrak sıvı içeren beherin içerisine getirdiği mor tozdan bir tutam koydu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ardından hepsini agua rica solüsyonunun içine attı. Beherin dibinde kahverengimsi bir yığın oluştururken üzerindeki sıvı berrak kaldı.

"Bunu yaparken, sıvıyı süzüp geriye kalan pisliği atarsın."

Üçüncü bir beherin ağzına tülbent parçası koydu ve berrak solüsyonu tülbentten geçirdi. Sıvı aşağıya süzülürken siyah yığın tülbentin üstünde kaldı. Tülbenti çıkardı ve çöpün içerisindeki siyah yığınla beraber attı.

"Buna bir baz eklersek ne elde ederiz, biliyor musun?" diye sordu.

Hayır anlamında kafa salladım.

"Jelibon mu?"

Mack üzerinde amonyak yazan plastik bir şişeyi aldı eline. Beherin içine biraz sıvı akıttı bu şişeden. Bir kar küresinin uyuşturucu satıcısı sürümü gibiydi.

Beyaz parçacıklar oluştu ve dibe indi.

"Dipteki yumuşak madde yaklaşık yüzde doksan beş bir ihtimalle saf kokaindir. Birçok insan bunu içiyor ve yüksek dozda alıyorlar gerçekten. Bir üretim laboratuarında olsaydık, bu yumuşak madde kurutulur ve işlenmek üzere başka bir laboratuara gönderilirdi. Eter ve asetonla karıştırılırdı. Bu işlemden sonra paketlenip satılmak üzere sokağa gönderilirdi."

"Bu flakonlarda ne kadar kokain vardır sence?"

Mack flakonun birini kaldırdı ve fırıl fırıl döndürdü. Omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Her biri beş gram olabilir. İstersen onları imha edebilirim. Bu hafta sonu bir partiye gidiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Partiler için kokain tedarik edersem patronum kızar bana," dedim. "Çılgın kurallarından sadece biri."

Omuz silkti.

"Bir fırt çekmeye değer."

Onu duymazdan gelip öne yaslandım ve masanın üstüne dirseklerimi dayadım. Mack'in rakamları doğruysa, Robbie çok miktarda kokainin üzerinde oturuyormuş.

Rachel'in flakondan biraz içtikten sonra yüksek doz almış olması hiç de şaşırtıcı değildi. İçinde ne olduklarını bilselerdi, Robbie ile onun bunu yapıp yapmayacağı konusunda şüpheliydim.

"Sence satıcıda bulunur mu bunlardan?" diye sordum.

Mack kafa salladı.

"Her ne kadar uzman olmasam da şüpheleniyorum bundan. Çok uyuşturucu gördüm ama agua rica'yı Amerika'da görmedim hiç daha önce. Bu bir laboratuardan gelmiştir. Kurbanın tek seferde kilolarla uğraşsa bile, bunlar olmazdı elinde."

Kafa salladım, bu bilgiyi yapbozumun ilgili kısmına yerleştirmeyi denedim ama başaramadım. Tam Mack'a zaman ayırdığı için teşekkür edecektim ki telefonum çaldı.

Arayan kimliğine bakmadan önce elimle işaret ederek bir dakika izin istedim Mack'ten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arayan karımdı.

“Hannah, nasılsın?”

“Eve gelmen gerek.”

“İyi misin?” diye sordum.

“Hayır. Verandamızda arama izni olan bir dedektif var.”

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 12

Mack'e zaman ayırdığı için teşekkür ettim ve otoparka koşmadan önce bu iyiliğinin altında kalmayacağıma söz verdim. Zihnim saatte doksan milde bir yaklaşık dokuz yöne yayılıyordu. Odaklanamadım. Nefes aldım, tek seferde yalnızca bir şeye odaklanmaya zorladım kendimi. Evde dedektifler vardı, hiç değilse Hannah ve Megan şimdilik güvendeydiler. Neler olup bittiğini bilmiyordum ama bu konuda endişelenmeme gerek yoktu en azından. Davam hakkında artık daha az soğukkanlıydım.

Arabamı çalıştırdım. Beş dakika içinde I-465 yolu üzerindeydim, şehrin etrafından geçen yetmiş beş mil uzunluğundaki çevre yolunun.

Otobanda araç kullanmanın monotonluğunda kafamı toplamak için vakit bulabildim. Azrael'in uyuşturucu sattığını biliyordum ama hikâye bundan ibaret değildi. Karen ve o bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

yerde bir laboratuara tıkılmıştılar. Bu davayı başka bir boyuta taşıdı ancak Rachel ile Robbie'nin neden öldürüldüğünüze dair bilgi vermedi bana. Daha çocuktular, uyuşturucularla ilgilenseler bile tüm şirketi çökertecek kadar bilgiye sahip olamazlardı. Bildiğim bir şey varsa, o da boylarından büyük bir işe kalkışmış olmaları ve bu uğurda ölmeleri. Bu beni hüsrana uğratmaya başlıyordu.

Şehirlerarası yolda kenara çektim ve aşağı yukarı on beş dakika sonra evimin bulunduğu sokağa girdim. Ön bahçedeki çimlerde üç işaretli devriye aracı vardı ve bir tane işaretsiz Crown Vic park yerinin büyük bir kısmını kaplamıştı.

Hannah evin önündeki merdivenlerde oturuyordu, üniformalı bir memur da yanında nöbet tutuyordu. Park yerim kaplanmış olduğu için Bayan Phelps'in evinin önüne park ettim ve ön kapıma doğru koştum. Hannah beni gördü ama kımıldamadı. Omuzları geriye çekilmişti ve rahatsız bir şekilde dik duruyordu. Elleri kelepçeliydi.

Kahretsin.

Çimlere koştum. Üniformalı memur, trafiği yönlendiriyormuş gibi elini uzatıp durdurdu beni. Benden yaşlıydı, muhtemelen elli yaşındaydı, teni pürüzlü ve soluktu. Yıllar önce sigarayı bırakmış olması gereken bir sigara tiryakisi gibi görünüyordu. Onun yaşında biri hâlâ devriye görevinde ise birini fena halde kızdırmış olmalıydı.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Devam et."

"Çok zor," dedim. "Bu benim hamile karım, seni geri zekâlı."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Geriye doğru bir adım attı ve dur hareketiyle elinin birini kaldırdı, diğer eliyle de silahının sapına davrandı.

Ona silahla saldırmayacağımı göstermek için ellerimi, avuç içlerimi ona doğru açarak yukarı kaldırdım ve kaldırıma doğru bir adım attım.

"Arama iznimiz var," dedi. "O bu aramaya engel olmaya çalışıyordu. Bize hamile olduğunu söylemedi."

"Bu sizi hiç alakadar etmiyor da ondan," dedi Hannah boğuk bir sesle. "Burada olmamalısınız hatta."

"Elimizde arama izni var hanımefendi," dedi memur. "Burada olmak için her türlü yetkiye sahibiz."

"Arama izninizi görmek istiyorum," dedim. "Karımın elindeki kelepçeleri de çıkarın."

Ona fena şekilde hakaret etmişim gibi dik dik baktı bana.

"Sen bana emir veremezsin, evlat," dedi. "Şimdi defol git buradan, yoksa karın gibi sana da kelepçe takarım."

Bir dene de göreyim.

"Bir şey göstereceğim sana. Silahımı çıkarmıyorum."

Adam kafa salladı, ancak silahını bırakmadı. Kemerime uzandım ve rozetimi kancasından çıkardım.

Devriye memuru daha iyi bakmak için ileri doğru bir adım attı. Silahından elini çekti ve rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

"Dedektif misin sen?"

"Dedektif Yüzbaşıyım," dedim. "Şimdi hamile bir kadını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kelepçelediğin için aleyhinde bir aşırı kuvvet uygulama cezası yazmadan önce karımın elindeki kelepçeleri çıkarmanı tavsiye ediyorum sana."

Adam tereddüt bile etmedi. Omuzları çöktü.

"Hemen geleceğim."

O gözden kaybolurken kafa salladım. O gidince Hannah'ın kalkmasına yardım ettim. Terliyordu ve yüzü kızarmıştı. Mahkûmları aktarmada kolaylık sağladığı için polis kelepçelerinde standart bir anahtar kullanılırdı ve neyse ki benimki de hâlâ yanımdaydı. Cebimden anahtarlığımı çıkardım ve Hannah'ın kelepçelerini açtım. Bana yaslandı, ben de onu koynuma çektim ve alnından öptüm.

"Ne zamandan beri hamile olduğumu biliyordun?"

"Yaklaşık yirmi dakikadır," dedim yüzümü saçlarına bastırırken. Leylak kokuyordu saçları. "İyi misin?"

Bana kafa salladığını hissettim.

"Bayan. Phelps kapıyı tekmelediklerini görünce cep telefonumdan beni aradı. Ben buraya gelir gelmez bu memur elimi kelepçeledi."

"Ona bir şey söyledin mi?"

Hayır anlamında kafa salladı.

"Ben buraya gelir gelmez bağladı beni. Sadece seyredebilir miyim diye soracaktım ben."

Kafa salladım ve dişlerimi gıcırdattım.

"Bundan sonrasını ben halledeceğim," dedim. "İstersen, gidip arabada oturabilirsin. Uzun sürmeyeceğini umuyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kafa salladı ve anahtarlarımı ona verirken sarıldı bana. Arabamın olduğu yeri gösterdim ona, o arabaya doğru yürürken ben de kelepçeleri verandaya koydum.

Yüzbaşı Bowers birkaç dakika sonra geldi. Göğsünde "Polis" yazılı lacivert bir tişört giyiyordu. Onu en son gördüğüm zamanki gibi birkaç gündür tıraş olmamış gibi görünüyordu. Gözlerinin altındaki torbalar gitse de gözlerini kırpıştırmaya başlamıştı. Dudaklarının kenarları yukarıya çevrilmişti.

"Sonunda bunu yaptığına sevindim. Seni bu sabah göremeyeceğimi düşünmüştüm."

Kollarımı bağladım.

"Evimde ne işin var?"

"Arama yapıyoruz. Bir dedektif olarak, bunu anlamış olman gerekirdi diye düşünüyorum."

"Anlıyorum. Ne arıyorsunuz peki?"

Bowers kafa salladı, şımarık sırıtışı yüzüne yayıldı.

"Bir şeyler arıyoruz işte. Bu arada arabanı nereye park ettin? Arabanı da ben şahsen aramak istiyorum."

Kafamı yana doğru eğdim, nasıl cevap vermem gerektiğini düşünerek. Evimde istedikleri şeyi arayabilirler ancak hiçbir şey bulamazlardı. Arabama gelince iş değişirdi. İçinde hâlâ agua rica flakonları vardı.

"Bunun için de arama izninizi bana göstermeniz gerekir."

"Memnuniyetle," dedi Bowers arka cebine elini uzatarak. Açık mavi bir belge çıkardı ve bana uzattı. Aklıma iki şey geldi. Yeğenimin davasıyla ilgili iki eksik flakonu arıyorlar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dı, muhtemelen suç laboratuarından kaybolan flakonu. Flakon küçüktü, herhangi bir yere saklanmış olabilirdi, öyleyse onu ararken evimizi alt üst etmiş olabilirlerdi. Diğer yandan hedefleri dardı. Arama evimi ve müştemilatımı araması için polise yetki vermişti, arama izni beyanlarında teşkilatımızın kullandığı standart terimlerdi bunlar.

"'müştemilat' kelimesinin ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordum.

Bowers boş gözlerle baktı bana.

"Lanet olsun."

"Sanmam," dedim. "Müştemilat yasal bir terimdir. Bir arama izni birinin evini ve müştemilatını aramaya izinli olmak, o kişinin evini ve evinin etrafındaki yerlerle binaları da aramaya izinli olduğunuz anlamına gelir."

"Arabamı komşunun evinin önündeki sokağa park ettim. Kendi evimin önüne park etseydim, arayabilirdiniz onu, fakat işaretsiz bir Crown Victoria'nın içindeki bir aşağılık herif çoğunu aldı onun. Bir dedektif olarak bu tür şeyleri planlarsınız diye düşünmüştüm."

Bowers'ın yüzündeki tebessüm kayboldu.

"Daha sonra konuşacağız," dedi geriye dönüp ön kapımdan geçerken.

Aramalarını bitirmeleri için ön verandada yirmi dakika daha bekledim. Büyük bir grup halinde ayrıldılar. Bowers, Doran ve Smith -bir gün önce evimin dışında pusuda beklerken bulduğum iki dedektif ile üç üniformalı memur. Hiçbiri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

de dışarıya bir şey taşımadı. Hannah bizi izliyor olmalıydı, çünkü bir dakika sonra verandada yanıma geldi. Bowers kıs kıs güldü.

"Her şeye rağmen sizin temiz olduğunuzu tahmin ediyorum. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz. Sizin hiçbir şey saklamadığınızdan emin olmamız gerekiyordu."

Dişlerimi gıcırdattım ama bir şey söylemedim. Hannah elini dirseğimin kıvrımından geçirdi.

"İçeri girebilir miyiz şimdi, Memur Bey?" diye sordu.

Kafa salladı.

"Evet. Keyfinize bakın."

Başka bir şey söyleyemeden kolumu kuvvetle çekip eve doğru götürdü beni. Hannah ve ben bir dakika sonra ön kapımızdan içeri girdik.

Dedektif olduğum zamanlarda birçok izinli arama gerçekleştirmiştim ve arama ekibimdeki herkese aksi ispat edilene kadar şüphelinin suçsuz olduğunu hatırlatmıştım daima. Onun eşyalarına mümkün olduğu kadar saygılı ve dikkatli davranırdık.

Bu anayasanın belirlediği bir gereklilik değildi, yalnızca ortak bir nezaket göstergesiydi. Birçok dedektifin benzer politikaları vardır. Ancak Bowers görünüşe göre o dedektiflerden değildi, çünkü evimiz çöplüğe dönmüştü.

Önce oturma odamızı kontrol ettik. Kahve içtiğimiz masa alt üst edilmişti, koltuk yastıklarımızın süngeri çıkarılmıştı ve kitaplıklarımızın yanından biri raflardaki her şeyi yere dü-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şürmemek için elini uzatarak koşmuş gibiydi. Yine de oluşan hasar yüzeyseldi. Her şey tamir edilebilirdi.

Hannah'ın kolunu sıktım ve antrenin aşağısına, yatak odamıza doğru yürüdüm. Yatak odasında gardırobun tüm çekmeceleri çıkarılmış ve alt üst edilmişti, içindekiler de tek tek incelenmiş gibi görünüyordu. Karımın iç çamaşırlarına özellikle dikkat edilmişti, odanın her tarafına dağıtmışlardı onları. Banyomuz ve tuvaletimiz de aynı şekilde muamele görmüştü. Banyonun zemininde diş macunu tüpleri vardı, elbiselerimiz de tuvaletin içindeki zemine atılmıştı. Kızgın bir bebek öfkeden deliye dönüp ortalığı dağıtmış gibiydi.

Mutfak da aynı şekildeydi. Dikkatli olmaya çalıştım ama bir tahta kaşığın üzerine basıp kırdım; Hannah'ın teyzelerinden birinin hediyesiydi bu kaşık. Zararı yoktu, hepsi tamir edilip yerine koyulabilirdi, fakat tecavüze uğramış gibi hissettim kendimi. Daha da kötüsü, denesem bile onları durduramazdım. Ellerime kelepçeyi takıp hapse atarlardı beni. Çenemi öyle çok sıktım ki dişlerimi kıracağımı sandım.

En son Megan'ın odasına girdik. Evdeki en küçük yatak odasıydı ve ancak çift kişilik bir yatağa, elbise dolabına ve bir sallanan sandalyeye yetebilecek kadar yer vardı. Yerde elbiseler vardı, sallanan sandalye alt üst edilmişti. Oda temizlenebilirdi ve elbiseler yerine koyulabilirdi.

Bunlar canımı çok sıkmadı. Yatağa yürüdüm. Tom adında pelüş bir aslan vardı yatağın üstünde. Aslanın adının neden Tom olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama Megan'ın en sevdiği oyuncağıydı bu. Annem vermişti ona bunu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bowers'ın adamları sanki başka bir şey arıyorlarmış gibi pelüşün arkasından kesip açmışlar içindeki dolguyu çıkarmışlardı. Bu bir çocuk oyuncağıydı, az bir miktar para verip ona benzer bir tane daha alabilirdik ama Megan çok seviyordu onu. Yabancının biri evime gelip mahvetmişti onu. Hannah'ı alnından öptüm ve fısıldayarak hemen geleceğimi söyledim ona. Evin içerisinde koştururken neyin üstüne bastığıma bakamadım.

İçimde daha önce hissetmediğim bir duygu vardı. Delirmemiştim, tam olarak bu değildi hissettiğim. Daha çok beni öfkelendiren tüm sıkıntılardan arınmış gibiydim sanki. Rachel öldüğünden beri ve muhtemelen o ölmeden önce şişelere koyuyordum onu. Bowers adamlarıyla hâlâ garaj yolunda arabasının yanında bekliyordu, muhtemelen öğleden sonra hâkimin kâtibine geri verebilmek için arama iznini imzalıyorlardı.

Kalabalığın arasından sıyrılıp Bowers'ın yakasına yapışıp sağa sola döndürdüm onu.

"Çok ileri gittin, Yüzbaşı. Peşimden gelmek istiyorsun, gel haydi. Bir daha ailemin canını yak da bir göreyim."

Etrafımdaki polis memurları Bowers'ı merkeze alıp mavi bir yarım daire oluşturdular. Gülümsedi, fakat gözleri hiç görmediğim kadar karaydı.

"Beni tehdit mi ediyorsun, Rashid?"

İçlerinden herhangi birinin silahına davranıp davranmadığını görmek için etraftaki memurlara çevirdim bakışlarımı. Davranmamışlardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Seni tehdit ettiğim falan yok. Biraz tavsiyede bulunuyorum sana. Aileme bu kadar dikkat etmeyi bırak da kendine dikkat et biraz. Sen uzun saatler boyunca çalışınca karın yalnız kalıyormuş diye duydum."

Bu istenmeyen bir şeydi belki ama nezaket umurumda değildi. Bowers ileriye doğru adım attı ve gömleğimi kavradı. Etrafımızdaki memurlar rahatsız bir şekilde kımıldandılar ve birden fazla elin silahlarına doğru gittiğini fark ettim.

"Bu ne demek oluyor, Rashid?"

"Etrafındakilere sor. Eminim, sizin merkezde çalışan birkaç adam bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordur. Belki de grafiksel ayrıntılarıyla biliyordur."

Bowers göğsümle karnımın üstüne omzunu vuracakmış gibi saldırdı bana, soluma döndüm ve sağ dizimle yandan sıkıştırdım onu. İnlediğini duydum ama bu anın tadını bir dakika bile çıkaramadan arkadaki kolların beni geriye ve yere doğru çektiğini hissettim.

Sert bir şekilde kaldırıma çarptım. Sarsıntı vücudumda gezindi ve omurgama saplandı.

Sırtımdaki bir ağırlık beni ileriye doğru ittirdi, daha acıdan soluyamadan yüzüm betondaydı.

İç organlarımı korumak için içgüdüsel bir hareketle kıvrılıp top gibi olmaya çalıştım fakat birisi iki kolumu da yana doğru çekiyordu.

Kıvrandım ve ayağa kalkmak için mücadele ettim yine de, fakat bir tanesi dizini sırtıma dayadı ve ellerimi arkama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

doğru asıldı. Ardından bileklerimde çelik kelepçelerin sızısını hissettim.

Hannah bir avukat çağırsın diye bağırmaya çalıştım fakat biri enseme dizini koydu,

konuşamayayım diye yüzümü yere bastırdı.

"Bir polis memuruna saldırmaktan dolayı tutuklusun. Çeneni kapamazsan, hapse tıkarız seni. Anlıyor musun?"

Bowers'ın bunları benim Miranda haklarıma saydığını tahmin ediyordum, çünkü üniformalı memurlardan ikisi beni bir devriye arabasının arkasına attı daha sonra. Memurlardan biri pencereleri kaldırmak için bir girişimde bile bulundu. Vücudumun her tarafı ağrıyordu, bakırımsı ve metalik bir tat vardı ağzımda. Başım dönüyordu, sıcaktan da kaynaklanıyor olabilirdi bu. Pencereler açık ve güneş parlıyorken arabanın siyah vinil koltukları o kadar sıcaktı ki vücudumun yaralı kısımlarını yakacaktı neredeyse.

Ben beklerken, sıcaklık öfkemi yakıp kavurmuş ve mantığım geri gelmişti.

Bir memura saldırmak suçtu, fakat Bowers beni bununla suçlayamazdı. Ücretlerin batmasını istemiyorsa eğer. Ben saldırıyı kısmen tetiklemiştim ama ilk atağı o yapmıştı. Ben gördüm, karım gördü, komşularımdan birinin de gördüğüne emindim. Ekrandaki memurlar Yüzbaşının yanında rütbelerini kapatabilirler ve onun iyi niyetli davrandığını fakat olayın çirkinleştiğini gösteren bir tablo çizmek için ellerinden geleni yapabilirlerdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Hannah kapı aralığında dikiliyordu. Omuzları hızlıca inip kalktı, gözleri dolmuştu, onları bana doğru çevirmediğine sevindim. Arka koltukta daha önce oturan kişiden kalma sirkeye benzer bir koku vardı, kusmuktan daha iyiydi yine. Kimin çağırdığını bilmiyorum ama devriye aracının arka kapısı yaklaşık yirmi dakika sonra açıldı ve Jack Whittler kafasını içeri soktu.

"Gerçekten birinin kum bahçesine işemişsin burada, Dedektif," dedi arkamdaki koltuğa otururken. "Bu arabada bir koku var. Bir saniye bekleyin."

Ben cevap veremeden dışarı çıktı. Bir dakika sonra üniformalı memurlardan biri, bu defa genç sarışın bir delikanlı kapıyı açıp beni dışarı çekti.

"Elindeki şu kelepçeleri çıkarırsa aptalca bir şeyler yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Whittler.

Hayır anlamında kafa salladım, polis kelepçelerimi çözdü. Kelepçelerin sıktığı bileklerimi kan dolaşımını yeniden sağlamak ümidiyle ovuşturdum.

Whittler elini omuzlarımın arasına koydu ve beni caddenin üzerine park edilmiş siyah camlı bir Mercedes'e götürdü. Arkaya oturduk, klima boru gibi ses çıkarıyordu. Koltuklar yumuşak siyah deridendi, kapılarda ve menfezlerde koyu renkli tahta aksanlar vardı.

Normal koşullarda bir devlet memurunun bu arabayı almaya nasıl gücünün yettiğini sorgulardım, fakat neden o arabanın içinde olduğumu hesaba katarsak bunu sorgulamak uygunsuz olabilirdi diye düşündüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Whittler ilk başta hiçbir şey söylemedi. Bekliyormuş gibi dik dik baktı bana.

"Yüzbaşının karısını mı düzdün? diye sordu sonunda.

Bileklerimi ovuşturup hayır anlamında kafa salladım.

"Duyduğum kadarıyla bunu yapmayan tek kişi benim neredeyse."

"O mu seninkini düzdü?"

Hayır anlamında kafa salladım yine.

"O zaman neler olduğunu anlamama yardım et. "Hiç hoşlanmadığım bir pisliğe bulaştım çünkü."

Whittler'e Bowers ile önceki karşılaşmamızın ve bir gece önce bana uyguladığı gözetimin ayrıntılarını anlattım. Whittler ellerini önünde bağladı ve ben lafımı bitirene kadar bakışlarını onlara dikti bir an.

"Aramadan bir şey çıkmadı, o zaman iyi olman lazım. Sorun ön bahçende lanet olası yumruk yumruğa bir kavgaya tutuşmuş olman. Bu ortaya çıkarsa neler olacağını biliyor musun? Süslenmiş bir yüzbaşı ile lider sorgulayıcılarımdan biri?

"Tanrım. Senin akıllı biri olduğunu duymuştum."

Bunların altındaki gizli soru ise "bunun bir seçimde benim seçilme şansıma nasıl zarar vereceğini biliyor musun" idi.

Whittler kafa salladı ve tekrar konuşmaya başlamadan önce alnındaki teri sildi.

"Ofisimden çıkmanı istiyorum. Sekreterime bir istifa mektubu gönder e-postayla. Kişisel sebeplerden dolayı ya da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

başka bir teşkilattan daha iyi bir iş teklifi aldığın için istifa ettiğini söyle. Umurumda değil. Bunu yapıp çeneni kapamazsan, cezai ücretler konusunda baskı yapmayacağım sana."

Bunun başıma geleceğini anlamıştım.

Maalesef bu demek oluyordu ki hız treni gibi ilerleyen kariyerimin bir sonraki durağı bir mağazanın güvenlik ofisi olacaktı muhtemelen.

"İlk önce sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

"Ne?"

"Yüzbaşı Bowers'ın arama iznini garantilemek için kullandığı yeminli beyanı gördün mü?

"Elbette gördüm," dedi penceresinden dışarı bakarken. "Senin tutuklanmama nedenlerinden biri de bu. Arama izni Hâkim Thurman tarafından verilmişti."

"Ben bir parça kâğıdı kirletsem, White House'da arama yapmak için bir arama izninin altına imzasını atardı."

"Bowers'ın evimi aramasının olası sebebi neydi?"

Jack kafa salladı ve cevap vermeden önce elini ağzının etrafında gezdirdi.

"Gizli bir muhbiri olduğunu söyledi, sende içi agua rica diye bir şeyle dolu bir test tüpünün olduğuna dair yemin etti."

Onu yatak odalarının birinde pelüş bir aslanın içinde sakladığını söyledi. Hepsi bir saçmalıktı ve sen de zokayı yuttun. Onu emseydin..."

Atıp tutmaya devam ettim ama sesini bastırdım. Mike Bowers'ın agua rica hakkında bilgisi olamazdı ya da ve kızı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mın pelüş hayvan koleksiyonunu bilemezdi. Ona kim sır veriyorsa, evimin içinden biri olmalıydı. O konuşmayı bitirince ben söz aldım.

"Teşekkür ederim. Bu e-postaya bakacağım."

Ben kapıyı kapatır kapatmaz Mercedes yana çekti. Bowers ve diğer memurlar da peşinden gittiler.

Ön verandada Hannah ile karşılaştım ve merdivende yanına yığıldım.

"Kız kardeşinin evine gitsen iyi olacak sanırım."

Omzunun üzerinden koridora baktı.

"Önce evi temizlememiz lazım," dedi. "Megan, Jack ve Yasmina'nın yanında bir süre daha kalsa iyi olacak."

"Onun için kaygılanmıyorum şimdi. Megan'a çiçek gönderen insanları tanıyor musun?

Evimizin içindeler onlar."

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 13

Hannah bir spor çantasını kıyafetlerle doldurana kadar evde kaldı ve sonra arabaya binip kız kardeşinin evine doğru yol aldı. Onun iyiliği için bile olsa onun gidişini seyretmekten nefret ediyordum. Onunla gelmemi istedi, fakat bunun için artık çok geçti. Azrael ve Karen Rea Robbie Cutting ve Rachel'i öldürmüşlerdi. Tahminimde yanılsaydım, örgütleri Rollo ile James Russo'yu da temizleyecektiler. Beni de gözlerini kırpmadan temizleyebilirlerdi. Vazgeçersem, Hannah, Megan ve ben de ölürdüm.

İçeriye doğru yürümeye başladım ama antrede durdum. Ön kapımın çerçevesi çatlamış, kapı ile eşik arasında o kadar büyük bir boşluk oluşmuştu ki eyaletin tüm örümcekleri buradan oturma odama girebilirlerdi. Hava kararmadan onu yeniden çerçevelemek için zamanım yoktu, o yüzden garajımdan kesilmemiş bir kontrplak kâğıdı alıp kapı çerçevesinin geri kalan kısmına çiviledim. Birileri evime girmeye karar-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lıysa onları bundan alıkoymazdı, ama hiç değilse sincapların oturma odama girmesini engellerdi.

İşimi bitirdikten sonra mutfak kapısından girip buzdolabından bir soda aldım. Alnımda yuvarladım soda şişesini. Azrael'in evvelki gece mesajımı aldığını ve hemen arkasından bana bir mesaj gönderdiğini söylemek mümkündü. O kavgaya hazır olabilirdi ama ben değildim. Yeni bir taktiğe ihtiyacım vardı. Sodayı yudumlayıp çöpe attım ve arabama doğru yürüdüm.

Arabamı çalıştırdım ama defterimi karıştırırken parkta bıraktım onu. Sunshine Blood Products'ın şirket bilgileri doğru olsaydı, Karen Rea'nın ev adresini öğrenmiş olurdum. Azrael ile o benim hakkımda çok şey biliyor gibiydi, benim de onlar hakkında bir şeyler öğrenmemin zamanı gelmişti. Notlarıma göre Karen, şehrin kuzeydoğusundaki zengin varoşlardan biri olan Fischers'te yaşıyordu. Arabamın GPS'ine girdim adresini. Yolculuğun yirmi beş dakikamı alacağını, saat iki buçuk gibi beni oraya bırakacağını söyledi.

Birçok insan işten eve gelmeden önce çok zamanım vardı. Arabamı vitese taktım ve yola çıktım. Karen'in mahallesi yaşadığı bölgenin tipik özelliklerine uygundu. Evler kabaca üç yüz dört yüz metre kareydi ve tüm avlular bir beysbol sahası genişliğindeydi.

Çok az şey gösterişli veya lükstü; burası üst sınıftan insanların çocuklarını şehrin yozlaştırıcı unsurlarından uzakta yetiştirmek için toplandıkları bir mahalleydi. Ne yazık ki kompleksin etrafı dökme demir çitle çevriliydi ve tek girişin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

önünde bir bekçi kulübesi vardı. Bu yüzden karışıyordu işler.

Arabayı bekçi kulübesinin yanına çekip camı açtım. Genç bir delikanlı çıktı dışarı. Otuzlu yaşların başında gibi görünüyordu. Kalın boynuna birkaç beden küçük gelen gri bir üniforma vardı üzerinde. Gördüğüm kadarıyla silahsızdı ama kemerinde bir telsiz takılıydı.

Yaslandı ve isim etiketi gözüme ilişti. John A. Yazıyordu etikette.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

Rozetimi almak için kalçamın üzerinde kıpırdandım. John sağ ayağını arkaya attı ve silahına davranıyormuş gibi elini kemerine götürdü.

Hareketleri muntazamdı, önceden denenmiş ve kasıtlıydı. Polis Akademisindeki öğrencilere ateşli silahlarını bu şekilde korumaları öğretilirdi.

"Sakin ol," dedim. "Kimliği çıkarıyorum,"

John kafa salladı ama sağ kalçasını arkada tutmaya devam etti. Rozetimi çıkarıp gösterdim ona. Bundan sonra daha rahat nefes alıp vermeye başladı. Kafa sallayıp arabama yaslandı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim Dedektif?"

"Sakinlerinizden biriyle görüşmeye geldim. Karen Rea. Oakwood'da yaşıyor,"

"Dr. Rea sizi bekliyor muydu?"

Doktor mu?

"Sanmam. Bu şekilde devam etmek istiyorum,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

John hayır anlamında kafa salladı.

"Arama izniniz olmadığı sürece, Dr. Rea'nın izni olmadan sizi içeri alamam," dedi. "Şirket politikamız böyle,"

"Politikanıza saygı duyarım, fakat benim oraya gitmem lazım. Dr. Rea bir haftadır mahkeme çağrılarımızdan kaçıyor.

Benim geldiğimi bilse, ben oraya varmadan gider. Ben bir hizmeti yerine getiriyorum, on dakika girip çıkacağım,"

"Neden mahkemeye çağrılıyor?"

"Bunu sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun. Bunu ona iletmem önemli. Ben sadece işimi yapıyorum,"

John'un yüzündeki sert ifade silinmedi, fakat parmakları açık bir şekilde sağ elini kaldırdı.

"IMPD'nin hatırına beş dakika. Beş dakika sonra Dr. Rea'yı arayacağım, o zaman ben aramadan oraya ulaşabilirsen iyi olur.

Oakwood sağ taraftaki üçüncü çıkmaz sokaktır,"

Beş dakika çok az bir süreydi ama başarabilirdim. Kafa salladım ve arabayı vitese taktım. John'un tarif ettiği gibi Karen Rea'nın sokağı sağdan üçüncü olandı. Civardaki tüm evler gibi garaj yolu pürüzlü çakıllardan oluşuyordu; çimler ise muntazam ve yeşildi, bir sıcaklık dalgasının ortasında şaşırtıcı bir lükstü bu.

Arabamdan çıkıp boş bir sokağa girdim. Karen'in tek katlı evinde, iki arabalık bir garaj ve ön tarafta da üstü kapalı bir teras vardı. Garaj yolundan ön kapısına doğru yürüdüm. Pencerelerden bakarken beyaz tül perdeler içeriyi görmemi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

engelliyordu. Hiç mobilya göremedim. Evde kimsenin olup olmadığını görmek için kapıyı sertçe tıkladım. Hiçbir kıpırtı olmadı. Pencerelerden tekrar baktım ve ön kapının yanındaki briketin üzerinde yazılı siyah ev numarasına bakmak için bir adım geri gittim. Doğru yerdeydim.

Belki de taşınıyordur.

Sokağın yukarısına aşağısına baktım ama hiç kimseyi göremedim. Biraz daha zamanım olduğunu düşünüp arka bahçeye koştum.

Karen'in mekânı o kadar genişti ki komşu evlerin pencerelerinden bakan herhangi birinin yüzümü seçebilmek için dürbünle bakması gerekirdi. Şahitler gittiği sürece güvende olduğunu düşündüm. Çit çizgisi boyunca tohum serpme makineleri vardı, fakat çalılıklar ağaç dalları gibi görünüyordu ve her tarafta yabani otlar bitmişti.

Evin arkasında adımlarken çürük tahta gibi çıtırdadı ayaklarımın altında ve yeşil gölge birden kayboldu. Eğilip yeşil çimlerden bazılarını parmaklarımın arasında sıkıştırınca gazetelerin üstündeki baskı gibi rengi çıktı elime. Boyaydı bu.

Varoşlardan nefret ederim.

Avluyu araştırmayı bırakıp doğrudan Karen'in beton terasına gittim. Bir çift Fransız penceresi oturma odasına açılıyordu. Pencereden baktım. Beklendiği gibi bir tane bile eşya göremedim. Evin gizli bir yer olduğunu düşünmeye başladım. Narkotik ekibimiz bu tür yerleri, o alanda gizli görev yapan gizli muhbirleriyle ve memurlarıyla görüşmek için kullanırlardı. Bir daire kiralarız, oraya bir posta göndeririz,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görevdeki memurumuz da bizimle görüşmek zorunda kalmadan o postayı alır. Hoş bir sistemdir.

Bizim için faydalı olsa da organize suçluların daha çok işine yarar. Toptan uyuşturucu satan biri bir ev ya da daire kiralayıp uyuşturucularını burada saklayabilir ve satıcılar gelip onları alana kadar yolunu yarılamış olur. Zulayı satın aldıkları adamı bile görmemiş olan sokak satıcılarına ateş etmek nadir rastlanan bir durum değildi.

Saatime baktım. Dört dakika kalmıştı. Derin bir nefes aldım ve Fransız kapılarının birinin eğri, metal tokmağına yüklendim, bir yandan da kalçamla çerçeveyi ittirdim. Kilidin içindeki mandallar kaydı ve kapı açıldı.

İçeri girince serin hava bana doğru geldi. Karen'in oturma odası mutfağa açılıyordu. Evin tavanları tonozluydu, zeminleri koyu sert kerestedendi ve arka bahçeye bakan o kadar çok penceresi vardı ki ev sahibinin gün boyunca ışıkları yakmasına gerek yoktu. Birkaç adım attım, yürüdükçe ayak seslerim yankı yapıyordu.

Usta evi yaparken malzemeden kısmamıştı. Pencerelerin ve kapı çerçevelerinin yanındaki harç kalın maundu ve ev tiyatrosu için tavana yerleştirilmiş hoparlörler vardı. Mutfak da bir o kadar güzeldi. Dolaplar maundan yapılmışa benziyordu, tezgâhlar beş santim kalınlığında gümüşle karışık gri granittendi. Bir model eve benziyordu. Sert kereste zeminde ayak sürtme izlerinden eser yoktu, paslanmak çelik buzdolabının üstünde ne bir magnet ne de bir fotoğraf vardı, ocağa ise el değmemişti. Mutfakta eğreti duran şeylerden biri buz-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dolabının yanındaki esmer pirinç pişiricisi diğeri de ocağın üstündeki çaydanlıktı.

Kafamın arkasını ovdum. Gördüğüm tüm gizli yerler çöplük gibi olurdu. Orada kimse kalmadığı için yerin görünümüne kimse önem vermezdi. Aslında yerin biraz dağınık olması daha iyiydi. Darmadağınık bir alanda bir şey saklamak temiz bir alana göre daha kolay olurdu. Karen'in evinde bir yanlışlık vardı.

Buzdolabını açtım. Bir sürahi su, bir şişe soya sosu ve üzeri Asya harfleriyle yazılı yeşil bir kavanoz vardı. Muhtemelen Japon hardalıydı bu. Buzdolabının kapısını kapattım ve etraftaki mutfak dolaplarından birkaç tanesini açtım. Bir tanesinde bir saklama kabı, diğerinde birkaç tabak ve bardak buldum, başka bir şey yoktu.

Mutfaktan çıktım ve oturma odasının yanındaki T şekilli koridordan geçtim. Koridorun sol kanadı garaja ve çamaşır odasına gidiyordu, ancak çamaşır odasındaki kışkırtıcı siyah iç çamaşırları haricinde ikisinde de heyecan veren bir şeye rastlamadım. Koridorun diğer kanadında yatak odaları ve her birinin bitişiğinde banyosu vardı. İlk iki yatak odası boştu, muhtemelen en büyük olan üçüncüsünde ise süit bir banyonun yanı sıra küçük bir yatak, bir kitaplık, bir de bilgisayar masası vardı. En azından bir şeyler vardı.

Banyoya koştum. Kapının karşısında bir jakuzi kabini ile camla çevrili bir duş vardı. Solumda ikili bir lavabo vardı, tuvalet ayrı bir odadaydı, böylece birden çok insanın banyoyu aynı anda kullanması mümkündü. Lavabonun altındaki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çekmecelerden birini açtım, Tylenol mide hapı ile Karen Rea adına yazılmış jenerik bir Xanax buldum. Xanax'ı satabileceğim birkaç kişi tanıyordum, ama çekmecede bıraktım onu. Eve her ne kadar izinsiz girmiş olsam da hâlâ bir dedektiftim. Günde bir ya da iki suç bana yeterdi.

Sonra yatak odasına geçtim. Oda o kadar büyüktü ki sahip olduğum tüm eşyaları rahatlıkla buraya sığdırabilirdim. Önce Karen'in masasını kontrol ettim. İndirim mağazalarında parçalar halinde satılıp sonradan birleştirilen lamine bir suntaydı, aylan anahtarıyla monte edilmişti.

Masanın sandalyesini kenara çektim ve hemen yanındaki bel yüksekliğindeki kitaplığa geçtim. En üst rafta Latince – İngilizce bir sözlük, Drakula'nın bir kopyası ve Orta Avrupa hakkında birkaç tarih kitabı vardı. fangporium.com sitesindeki paylaşımları için kullandığı kaynak materyallerdi bunlar muhtemelen. Diğer iki rafta kalın yeşil ciltli kitaplar vardı. Bir tanesini çekip çıkardım ve Avustralya Mikrobiyologlar Derneği'nin bir akademik dergisiydi bu. Tekrar yerine koydum ve rastgele bir tane daha çektim. Benzer bir akademik dergiydi, bu defa viroloji ile ilgiliydi.

Raftaki yerine koydum ve dilimi damağıma vurdum. Öyleyse Karen Rea bir mikrobiyologdu. Tuhaftı bu, ileri seviyede eğitim görmüş çok fazla uyuşturucu satıcısına rastlamamıştım.

Fazla vaktim olmadığı için, bilgisayarı es geçtim ve masaya baktım. Bilgisayar monitörünün yanında duran bir kahve kupasını kaldırdım ve içini kokladım. Yeşil çaydı bu. Yerine

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

koydum ve masada geriye kalan tek şeyi inceledim. Bir fotoğraf çerçevesini. Daha iyi görebilmek için yukarı kaldırdım onu.

Fotoğraf solmuştu ve kenarlarından sararmaya başlamıştı, ancak genç bir Asyalı aile vardı fotoğrafta. Yetişkinler yirmi beşten fazla olamazlardı. Fotoğraftaki tek erkek beyaz gömlekliydi ve kalın siyah gözlükleri vardı; kadının ise kucağında bir bebek vardı. Kişisel bir anıydı bu, gizli bir yerde bulmayı umduğum en son şeylerden biriydi. Bu evde bir tuhaflık vardı.

Çerçeveyi yerine koymak için elimi uzattığımda zaman yavaşlamış gibi görünüyordu. Masaya monteli dâhili bir mikrofonu olan fıçı şeklindeki HD İnternet kamerasını fark ettim. Yeşil kayıt ışığı yanıyordu.

Kahretsin.

İleriye doğru atıldım, masayı öyle şiddetli sarstım ki az kalsın monitörü kaidesinden çıkaracaktım. Avucumla kameranın merceğini kapattım.

Hareketle etkinleştiriliyor olmalıydı. Bunu yapınca mutfaktaki telefon çalmaya başladı, evdeki beş dakikamın dolduğuna işaretti bu. Çabucak etrafa bakındım, kameranın bilgisayara giden kablosunu takip ettim. Neyse ki video İnternet üzerinde bir yerden kaydediliyordu, ama nereden olduğunu bulmak için zamanım yoktu.

Masadan hızla ayrıldım ve çay kupasını aldım elime. Zayıf bir ihtimalle videolar yerel olarak depolanıyordu, bilgisayarı öne eğip arkadaki bağlantı yerlerini ve hava çıkış delik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

lerini açıkta bıraktım. Çayı içine döktüm. Bilgisayarın sıcak parçalarına değince cızırdadı ve plastik kokulu bir buhar bulutu oluşturdu. Bilgisayarın fanları çalışmayı durdurdu, ama sabit disk sürücüsü hâlâ vınlıyordu, demek ki bilgisayar hâlâ çalışıyordu. Umarım kısa devre olur ve aşırı ısınırdı.

Evden dışarı koştum ve Fransız kapılarını arkamdan çekip kapattım. Avlu girdiğim zamanki gibi hayattan kopuk bir haldeydi, o zaman eve girdiğimi gören bir şahit yoktu ortada. Ceketimi düzeltip omuzlarımı çevirdim.

Karen'i tutuklatmak için bir şey bulamamıştım belki, ama en azından yeni bir şey öğrenmiştim. O bir mikrobiyologdu. Bundan nasıl bir sonuç çıkacağını bilmiyordum ama ilginç bir bilgiydi.

Binanın etrafında yürüdüm. Arabam bıraktığım gibi duruyordu cadde üzerindeydi, ancak arkasında kapısında yıldız boyalı bir pikap kamyonu vardı. Kapıcı kulübesinin bekçisi John arabama yaslanmıştı ve kolları göğsünün etrafında bana dikmişti gözlerini. Başımla selamladım, ancak teşekkür falan etmedim.

"Dr. Rea'nın arka bahçesinde mahkemeye çağrı mı yapıyordunuz?"

Sokağın ortasında durdum.

"Ön kapıya cevap vermedi,"

John kafa salladı ve kaşlarını kaldırdı.

"Çok uzun süredir orada kaldınız Dedektif,"

Çenemi ovdum ve sokağın yukarısına aşağısına baktım,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ellerimi kalçalarımın üzerine koydum, ceketimin önünü açıp silahımı gösterdim.

"Evet, kaldım. Söylemek istediğin bir şey mi var, John? Söyle ama dikkatli ol. Geri alamayacağın bir şey söylersen hiç memnun olmam,"

Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum ama uğursuz bir şeymiş gibi geldi bana. John bir an gözlerini bana dikti, ne yapması gerektiğini düşünüyor gibiydi. Sonunda duruşu yumuşadı, omuzları rahatladı.

"Üzgünüm, Dr. Rea evde yok," dedi pikabına geri dönerek. Kapısını açtı ve durakladı. "Dilerseniz, eve geldiğinde ofisinizi aramasını söyleyebilirim,"

"Buna gerek yok," dedim arabama doğru yürürken.

"Ona kartımı bıraktım,"

Arabama binip yola koyuldum. Birçok polis ve eski polis gerçekten çetin cevizdirler, işini yapan korkutucu bir adam onların canını sıkmazdı. Bu yüzden biraz suçlu hissettim kendimi, ama rahatımı düşünecek vaktim yoktu. Bilgisayarla yaşadığım olaydan sonra Karen benim sadece Azrael'in peşinde olmadığımı anlayacaktı. Doğrudan onunla muhatap olmamıştım, o yüzden tepkisinin nasıl olacağından emin değildim. Yine de bir misilleme ve kızışma olacağını tahmin ediyordum, muhtemelen evim eskisi kadar güvenli olmayacaktı.

En azından ailem uzaktaydı, bu da bir şeydi.

Dışarısı o kadar sıcaktı ki arabamın yüzüme üflediği hava

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile ılıktı. Hâlâ bir işim olduğunu varsayarak arabayı IMPD'nin araç servisine götürüp havalandırmaya baktırmalıydım. Gözlerime düşmesini engellemek için kaşlarımdaki teri sildim. Şerit tipi bir alışveriş merkezi buluncaya kadar bir ya da iki mil sürdüm. Park alanında bir ginkgo ağacının altına park ettim arabayı. Saat öğleden sonra üçe geliyordu, Mack telefonun yanında olurdu bu saatlerde. Onun laboratuvar numarasını bulana kadar cep telefonumun son aramalarına baktım ve aradım.

Kimse açmadı, ben de beni aramasını isteyen hızlı bir mesaj bıraktım ona. Ardından arabamın eskimiş koltuğuna çöküp önümdeki seçenekleri düşündüm. Her şeyden önce hâlâ fırsat varken gidip evden birkaç kıyafet almam gerekiyordu. Eve vardığımda, Hannah'ı da yakın zamanda eve gelmemesi konusunda uyarmalıydım.

Mack aradığında arabamı vitese takıp oradan ayrılmak üzereydim.

"Gelen aramaları seçerek falan mı açıyorsun?" diye sordum.

"Evet. Aleksandra başımı belaya soktu, beni kandırmak için sürekli arayıp duruyor. Ona harçlık bağladım, çünkü geçen ay ayakkabılara ve şapkalara üç bin dolar harcadı. Söylesene, Hannah'ın kaç çift ayakkabısı var?"

Küçük odadaki yığını gözümün önüne getirdim ve omuz silktim.

"On ya da on iki çift,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Lanet olası A.

On çiftmiş. Aleksandra geçen ay bundan daha fazlasını aldı. Sen şanslısın,"

"Teşekkür ederim, Mack. Bir dakikalığına senden fikir alabilir miyim diye sormak için aradım,"

"Evet, bir dakikam var. Sor,"

"Bu sabah konuştuğumuz maddenin peşindeydim ve bazı yeni bilgilere ulaştım. Bir mikrobiyologun kokain laboratuvarındaki rolü nedir?"

Mack bir süre sessiz kaldı. Boğazının arkasından alçak sesli homurdandığını duydum sanki.

"Bir rolü olduğunu sanmıyorum. Kokain çıkarmanın mikrobiyoloji ile ilgisi yoktur ve bu işi yapanların yalnızca talimatlara uyması gerekir. Bir şeyin neden çalıştığını bilmelerine gerek yoktur. Neden soruyorsun?"

"Şüphelilerimden birinin evinde mikrobiyoloji dergileri var. Bunun bir anlamı olacağını düşünmüştüm,"

"Şöyle söyleyeyim. Sorun kolaymış, o yüzden sana yardım edeceğim. Şüpheli bir mikrobiyolog ise, iddiaya girerim ki onun özgeçmişini hastanelerden birinin veritabanından alabilirim. Mikrobiyolojide doktorasını yapmış bir stajyeri işe aldık geçenlerde. Seksi bir kadın, istersen tanıştırayım sizi,"

"Tanıştırmana gerek yok, teşekkür ederim yine de," dedim gaz israfı yapmamak için arabamı durdururken.

"Şüphelinin adı Karen Rea. Rea, R-E-A diye yazılıyor,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mack'in bir dakika sonra klavyede tuşladığını duydum.

"Buldun mu bir şey?" diye sordum.

"Evet. Bir sürü şey. Bekle, ortak. Şuna bir bakayım,"

Mack'in boğazından gelen homurtuları duydum yine. Anladığım kadarıyla düşünürken yapıyordu bunu.

"Bu kadının bir uyuşturucu satıcısı olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?" dedi bir süre sonra.

"İlgisi var ama henüz nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum,"

"Akademik iş piyasası oldukça sert bir darbe almış olmalı. Harvard'da bir moleküler genetik doktorası yapmış, Stanford'dan da doktora sonrası araştırma bursu almış. Özgeçmişinde doğru yazıyorsa Stanford'dan sonra Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'nde beş yıl eğitim vermiş. Yanımda hesap makinesi yok ama görünüşe göre bu enstitüden aldığı araştırma ödüllerinden aşağı yukarı on milyon dolar toplamış. Çocukları olması kötü olmuş. Onlar olmasaydı, tanışabileceğim birine benziyordu,"

"Şüphelinin çocukları olduğundan emin değilim," dedim alışveriş yapanların etrafımdaki arabalara gidişlerini seyrederken. "Doğru Karen Rea olmayabilir o,"

Mack yine homurdandı.

"Veritabanındaki tek Karen Rea bu. Çocukları olduğunu da kendim tahmin ediyorum. Özgeçmişinden büyük bir araştırma projesinin ortasında bir süre ara verdiği anlaşılıyor. Bir kadın hamile olduğunda görülen bir durumdur genelde bu,"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve evdeki herhangi bir şeyin yüzeysel bile olsa çocuklarla ilgisi olup olmadığını hatırlamaya çalıştım. Aklıma gelen tek şey masasının üstündeki fotoğraftı, ama en az yirmi beş yıllıktı o. Çocukları olsaydı, başka şeyler de olması gerekirdi mutlaka.

"Neden ayrıldığı yazıyor mu orada?"

Mack'in bir saniye mırıldandığını duydum.

"Hayır, ama beş yıllığına gitmiş ve her ne yaptıysa işleri berbat etmiş. MİT'te İmtiyazlı Araştırma Profesörü iken verdiği aradan sonra Podunk Üniversitesi'nde Öğretim Üyesi olmuş. Ayrıcı aradan sonraki kariyeri de pek uzun sürmemiş. Yaklaşık bir yıl. Bundan sonra ortadan kaybolmuş,"

Kafa sallayıp duyduklarımı anlam vermeye çalıştım. Mack haklı olabilirdi. Arka bahçenizde bir ya da iki ceset gömülü değilse, parlayan akademik bir yıldız isimsiz bir öğretim üyesine, sonra da uyuşturucu satan bir vampire dönüşemezdiniz.

"Onun hakkında elinde ne varsa bana gönderebilir misin?"

"Evet. Sana e-posta ile gönderebilirim,"

"Memnun olurum,"

Mack'e e-posta adresimi verip telefonu kapattım. Telefonumla hafifçe avucumun içine vurdum.

Kimsin sen Dr. Rea?

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 14

Eve gittiğimde ön kapım hâlâ çiviyle kapatılmıştı, öyleyse evi yerel vahşi yaşamla veya komşuların çocukları ile paylaşmayacaktım. İyi oldu bu. Öğleden sonraydı, bir süre güvende olacağımı düşündüm. Karen ve Azrael gün boyunca hiçbir girişimde bulunmayacaklardı. Çok sayıda olası şahit vardı ve onların geldiğini görmek çok kolay olacaktı. Mutfağıma giden yan kapının kilidini açtım ve guruldayan, boş midemi bile rahatsız eden bir dağınıklığın içine girdim. Yerdeki bir avuç dolusu gümüş çatal bıçak takımını ve tabakları toplayıp bulaşık makinesine attım. Mutfak bundan sonra daha kullanışlı hale geldi. En azından odadan geçerken bir çatalın üstüne basacağım endişesi taşımama gerek yoktu.

Öğle yemeği yemediğim için kendime bir hindi sandviçi hazırladım ve ofisime gitmeden önce buzdolabındaki bir kutu patates salatasını bitirdim. Bilgisayarım hâlâ çalışıyordu, o yüzden e-postamı kontrol edip Mack'in bana gönderdiği

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

belgenin çıktısını almak birkaç dakikamı aldı sadece. Karen Rea'nın özgeçmişi telefonda duyduğumdan daha etkileyiciydi. Mack araştırma ödüllerinden bahsetmişti ama yayınlanan eserlerinden veya mesleki sunumlarından bahsetmemişti. Bu liste iki sayfa boyunca devam ediyordu.

Sandviçimi yerken listeyi taradım. Karen'in araştırmasıyla ilgili ilk şeyi anlamamış olabilirdim ama bir şey keşfetmiştim. Dr. Doug Wexler adında biriyle ortaklaşa üç makale yazmıştı. Stanford'da doktora sonrası bir araştırma dönemi boyunca onun danışmanlığını yapmıştı. Ayrıca, bu makalelerden ikisi akademik hayata verdiği aradan önce üçüncü olan ise daha sonra yazılmıştı.

İkisi sürekli irtibat halinde olmuşlardı ve muhtemelen onun nerede olduğunu biliyordu.

Bu yardımcı olabilirdi.

Sandviçimin geri kalan kısmını da yiyip bitirdim ve ellerimi pantolonuma sildim ve açılan ilk sayfa Stanford Üniversitesi'nde bir akademik kadro listesiydi. Wexler'in CV'si Karen'inki kadar uzun değildi ama onun gibi genetik alanında doktorası ve düzinelerce yayınlanmış eseri vardı. Ofisinin telefon numarasını bulana kadar okudum. Ofisinde olup olmadığından emin olamadım ama denemeye değerdi.

Cep telefonumdan aradım numarayı ve birinin cevap vermesi için bekledim, ikinci çalışında açtı birisi.

"Mikrobiyoloji, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Sekreteri olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evet, merhaba Adım Mike Bowers, Indiana'da Indianapolis'teki West Labs'tan arıyorum.

Dr. Wexler ile eski bir meslektaşı olan Dr. Karen Rea hakkında konuşmak istiyordum."

"Ah, Karen. Ondan bir süredir haber almıyoruz. Nasıl durumu?"

Öne eğildim.

"İyi olduğunu tahmin ediyorum. Benim departmanımda bir iş için başvurdu ve Dr. Wexler'i referans olarak gösterdi. Onu tanıyor muydunuz?"

Bilgisayarımda bir kelime işlemci açtım.

"Pek tanımazdım ama çok iyi bir kadındı. Yüzünde hep bir tebessüm ve insanlara söyleyecek güzel sözleri vardı hep. Dr. Wexler aramaları genelde kabul etmez ama sizinle konuşmak isteyecektir diye düşünüyorum. Onun laboratuvarına bağlıyorum sizi."

Cevap vermeden önce hat bağlanırken araya müzik girdi, bu sayede birkaç not almak için vakit buldum. Sekreterin söyledikleri dikkate alınırsa, Karen iş arkadaşları tarafından çok sevilen biriydi. Hafta sonları bir vampir olup hoplayıp zıpladığını bilselerdi yine aynı şekilde mi düşünürlerdi emin değilim.

Telefondaki müziğin bitmesi için yaklaşık beş dakika bekledim.

"Merhaba, ben Doug Wexler. Susan beni Karen ile ilgili olarak aradığınızı söyledi. Sizin için ne yapabilirim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Tanıştığımıza sevindim, Dr. Wexler. Muhtemelen size söylendiği gibi adım Mike Bowers ve West Labs adına arıyorum. Dr. Karen Rea'yı işe almayı düşünüyoruz ve sizi referans olarak gösterdi. Kendisi hakkında yazdığı güzel şeylerin gerçekten doğru olup olmadığını anlamak için arıyorum sizi."

Dr. Wexler kıkır kıkır güldü. İyi oldu bu. Neyse ki keyfi yerindeydi.

"Tanıdığım en yetkin bilim insanlarından biridir, o yüzden duyduğunuz muhteşem şeylerin hepsinin doğruluğundan eminim. West Labs'tan aradığınızı söylediniz. Hiç tanıdık gelmedi bana."

"Plainfield, Indiana'da gelecek vaat eden bir biyoteknoloji firmasıyız," dedim hızlı düşünerek. "Henüz küçüğüz ama yarın ne olacağını bilemeyiz."

"Öyle değil mi?" dedi Wexler. "Başlangıçlar heyecanlıdır ve Karen'i düşünüyor olmanıza sevindim. Rea dosyası okumayalı çok zaman olmuştu. Ne tür bir biyoteknoloji ile uğraşıyorsunuz?"

Hızlı düşünerek öksürdüm.

"En büyük sözleşmemiz Kamu Güvenlik Teşkilatı ile olduğu için işlerimiz hakkında net bir şey söyleyemem."

Dr. Wexler durakladı. Yeniden konuşmaya başladığında çıkmaza girdiğimi düşünüp az kalsın kapatıyordum telefonu.

"Peki, Karen'i işe alabiliyor musunuz?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Almamamızı gerektiren bir sebep mi var?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, ama onun çalışma geçmişi biraz alışılmışın dışındadır.

Bu durumun onun önkoşul olan güvenlik belgesini almasını engelleyeceğini sanmıştım."

"Ben güvenlik memuru değilim, o yüzden bu konuda yorum yapamam. Bana yardımcı olacağınızı düşündüğüm bazı genel sorularım var onun hakkında. Notlarımda Standford'da doktora sonrası araştırma görevlisi olduğu dönemde ona danışmanlık yaptığınız yazıyor. Onunla herhangi bir sorun yaşadınız mı hiç?"

Bu soruyu özellikle ilgilendiğim için değil de işveren adayının sorabileceği türden bir soru olduğunu düşündüğüm için sormuştum. Dr. Wexler bana Karen'in dakik, nazik ve profesyonel biri olduğunu, akademik kadro ve personelle iyi geçindiğini ve verdiği derslere çeşitli disiplinlerden akademisyenlerin ve mezun öğrencilerin katıldığını anlattı. Üzerinde fazla düşünmedim, ama Karen ile Wexler'in arasındaki ilişkinin sınıfın dışına taştığı hissine kapıldım.

Güzel bir beyne ve analitik düşünme yeteneğine sahip olduğunu söyledi. Onun başka yönlerini de cazip bulup bulmadığını sormadım ama sormak geldi içimden. Konu birkaç dakika sonra onun çalışma geçmişine geldi.

"Dr. Rea'nın alışılmışın dışında bir çalışma geçmişi olduğunu söylemiştiniz," dedim. "Bununla neyi kastettiğinizi biraz açmanızı rica edeceğim."

"Tabii ki," dedi. "Güney Afrikalı Medikal Hizmetlerle geçirdiği dönemi kastediyordum. Umarım onların yaptığı araş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tırmaya bakarak Karen'i yargılamazsınız. Anlamanız gerekir, o bir bilim insanı olarak gitti oraya. Ona siyasi ve ticari konularla ilgili herhangi bir kısıtlama olmaksızın sadece araştırma yapma fırsatı verildi. Onun gibi keskin zekâlı ve meraklı bir insana karşı konulamazdı. Yaptığı şeyden dolayı kendini affedip affetmediğini bilmiyorum."

"Ne yaptı ki?"

Wexler bir an durup boğazını temizledi.

"Affedersiniz, bildiğinizi zannetmiştim. Ayrıntılara girmemeyi tercih ederim."

"Karen sizden bu konu hakkında konuşmamanızı mı istedi, yoksa…"

Sesimin kısılmasına izin verdim. İkimiz de bir süre konuşmadık. Nefesini duyabiliyordum, o yüzden hâlâ orada olduğunu biliyordum. Bir dakika sonra tuşlama sesleri duydum.

"Nerede çalıştığınızı söylemiştiniz?" West Labs diye arattım ama hiçbir şey bulamadım. Bunu tasvip etmiyorum."

Sözünü bitirmeden telefonu kapattım, zihnimde yeni sorular oluşmaya başlamıştı çoktan. Güney Afrika'da bir iş akademik itibarsızlığa, uyuşturucu satıcılarıyla bağdaştırılmaya, boş bir eve ve kişisel mülkü olmamasına bakıldığında onun için daha boş bir hayata yol açmıştı. Sandalyemde arkama yaslanıp bilgilerimi işleme aldım. Karen'in örgütünün uyuşturucularını nerede depoladığı bilmiyor olabilirdim ama onun daha iyi bir resmini çizmeye başlamıştım. Gördüğüm şeyi beğenmiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

***

Sunshine Blood Products şirketinin adresini bulana kadar defterimi karıştırdım. Soruşturmamın merkez noktası bu şirketti; şüphelilerle başrol oyuncularının bir araya geldiği yerdi burası. Araştırılması gereken birkaç noktadan birisi de burasıydı, Karen'in bir yerde saklı uyuşturucusu varsa, muhtemelen burada olurdu. Bir bavula birkaç gün giyebileceğim kadar kıyafet koyup arabama atladım. Adresi arabamın GPS'ine girdim ve Plainfield'in on mil dışında endüstriyel bir mağaza kompleksi olan Hadley Business Park'a varıncaya kadar yaklaşık kırk dakika sürdüm. Komplekste savaşa giden askerler gibi dizilmiş oluklu sac kaplama depolar, bunların arasında da şeritler halinde sararıp solmuş çimler vardı.

Her ne kadar adı park olsa da burada parka mahsus tek şey ana kapının dışındaki fıskiye idi. Belki de ben fıskiye olduğunu sanmıştım, etrafındaki hazne kurumuştu ve görünen o ki yönetim onu yeniden doldurmaya değmeyeceğine karar vermişti. Çürüyen bir sebze gibi kokuyordu. Sunshine binasını bulana kadar yedi sıra mağazanın önünden geçtim. Numara on üçteydi bina, isabet olmuş diye düşündüm. Mesafelerden çok iyi anlayan biri değilimdir ama binanın bir tarafı yaklaşık yüz fit gibi görünüyordu. Penceresi yoktu ve tek girişi üzerinde kırmızı kumaştan tentesi olan cam çelik karışımı sanayi girişini andıran bir kapıydı. Davetkâr bir bina değildi ama Karen ve Azrael sözleşmeyi imzaladıkları zaman gittikleri yerin burası olup olmadığı konusunda şüphe ettim.

Binanın önüne park ettim. Park alanındaki tek araba olan

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hurdası çıkmış Honda Accord'un yanında benim kullandığım polis arabası lüks bir araba gibi görünüyordu. Azrael geceleri bir BMW gündüzleri de bir külüstür kullanmıyorsa, bir yerlerde başka bir park alanı olmalıydı. Arabadan dışarı çıkar çıkmaz rüzgâr kapımı kuvvetle çekti.

Ağaç veya başka türlü bir aralık olmadan, uzun bina sıralarından oluşan komplekste hava devasa bir rüzgâr tünelinden geçer gibi süzülüyordu. Tahminime göre tasarımcılar bu planı benim mezun olduğum Purdue Üniversitesi'nden çalmışlardı. Ne tarafa dönerseniz dönün rüzgârın yüzünüze vurduğu yeryüzünde bildiğim tek yerdi.

Etrafıma bakıp gözetleme için uygun bir yer ve çıkış aradım. Batıda bir soya fasulyesi tarlası ile kuzeyde, güneyde ve doğuda depolar gördüm. Plainfield'e giden otoban batıya çeyrek mil uzaklıktaydı, ama kolay bir ulaşım imkânı yoktu. Komplekse giriş çıkış öndeki kapıdan yapılıyordu sadece.

Hemen dışarı çıkmam gerekirse önümde bir engel olacaktı bu durum ama hızlı olursam sorun olmazdı.

Bunu başarabileceğimi düşündüm.

Kompleks o kadar izole bir yerdi ki gece yarısı yoldan geçen pek fazla araba olmazdı. Daha da önemlisi IMPD'nin yetki alanının dışındaydık. En yakın polisler Hendricks ilçe şerifinin teşkilatından olurdu.

Plainfield'den gelecek olsalar, buraya ulaşmaları en az on dakika sürerdi. On beş dakika daha arabamın yanında bekledim ama herhangi bir işçi ya da güvenlik görevlisi geçmediği gibi yakınlardaki binalardan hiç kimse sigara molasına

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkmadı. Kompleks öğleden sonra bile bu kadar ölüyse, gece daha ölü olacaktı.

Arabaya binip Plainfield'de eyaletler arası yolun kenarındaki bir motele gittim. Ucuz bir yerdi ama odası temizdi. Bir yatak, bir banyo ve bir televizyon vardı. İçeri girer girmez yatağa oturdum ve oda telefonunu kullanarak karımın cep telefonunu aradım. Cevap vermedi, ben de bir mesaj bırakıp evin güvenli olmadığını söyleyip uyardım onu. Yakın zamanda oraya gitmeyi planladığını sanmıyordum, yine de ona söylemem gerektiğini düşündüm. Telefonu kapatıp anahtarlarımı ve silahımı yatağın yanındaki bir sehpaya koydum. Kaslarım ağır ve zayıftı, yorgunluğun da ötesinde durgun bir bitkinlik kaplamıştı bedenimi. Banyoda yüzümü yıkadım ve ikindi namazını kılıp yatağa uzandım.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 15

Ne kadar uyudum bilmiyorum ama odanın dışındaki koridordan gelen düzensiz ayak sesleriyle açtım gözlerimi. Bir an Megan'ın geldiğini düşündüm.

Ne zaman koşsa, kâh düşüyor kâh atağa kalkıyor gibi duyulurdu ayak sesleri. Çocukların neden böyle koştuğunu açıklayan tıbbi bir sebep vardır mutlaka ama bunun şirin bir hareket olduğunu düşünüyorum yine de. Gözlerimi ovalayıp ayağa kalktım. Ben uyurken kimse içeri girmemişti. Hayatta yapılmaya değer olan küçük şeylerden biriydi.

Sistemimde kalan uykuyu dağıtmak için kafamı salladım ve pencereye doğru yürüdüm. Alacakaranlıktan hemen önceydi ve iki çocuk vardı dışarıda, ikisi de daha yeni yürümeye başlamış iki çocuk motelin havuzunun sığ kenarında suyla oynuyordu. Anneleri plastik bir sandalyeden onları seyrediyordu. Onları gördüğüme sevindim, onlar dışarıda oldukları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sürece hiç kimsenin kapımı kırmaya çalışmayacağını düşündüm.

Avucumu yüzümün etrafında gezdirdim. Birkaç gündür tıraş olmamıştım, kurt adam gibi hissetmeye başlamıştım kendimi. Karen ve vampir arkadaşlarının bunu önemseyeceğini sanmıyordum ama görünüşümle küçük çocukları korkutmak istemiyordum. Çantamdan daha önce paketlediğim tıraş takımlarımı çıkarıp lavaboya gittim, sonra dönüp arkadan ses gelsin diye televizyonu açtım. Spikerin ana haberleri bildirdiğini duyunca tıraş bıçağımı bıraktım ve yatağın üstüne oturdum.

Muhabir tanıdık bir benekli kahverengi küpün önündeki bir park alanında duruyordu. Binanın dar dikdörtgen pencereleri vardı; ön kapının üzerinde okula yeni gelen öğrenciler ve ebeveynleri için bir hoş geldiniz afişi asılmıştı. Kameranın objektifi ön girişten neredeyse boş olan park alanına geçti, uzaktaki basketbol fileleri ile beysbol sahası da görünüyordu.

Bu park alanına en son Olivia ile Rachel'in arkadaşlarından bazıları ile yaptığımız görüşme öncesinde Müdür Eikmeier ile buluşmak için gelmiştim. Orada değildi artık. Onun yerine tenis sahalarının yanına bir perimetre diken üniformalı polis memurları vardı. Kameranın objektifi yeniden girişe yöneldi ve Kristen Tanaka adında alımlı bir kadın muhabire yaklaştı. O bölgede emniyetle ilgili konularda araştırmalar yapan biriydi bu kadın; emniyetin bilmediği bir konuda ona bir haber öyküsü verecek herkesle yatabilirdi.

"Buradaki sahne hâlâ karmakarışık ve gelinen noktada

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ayrıntılar eksik. Bildiğimiz, muhtemelen öğrencilere ait iki cesedin okulun hizmetli personeli tarafından tenis sahalarının yakınlarında bulunmasıdır.

Şimdiye kadar polis konuyla ilgili resmi olarak ayrıntılı bilgi vermedi, fakat soruşturmaya yakın bir kaynak, cesetlerin küçük yuvarlak bir cisimle tekrar tekrar yakılmış gibi göründüğünü anlattı. Hâlâ olayın sebebine ilişkin bir açıklama bekliyoruz."

Kristen konuşmaya devam ederken görüntü ayarlarını düzelttim. Çok sayıda yuvarlak yanık. Polisler bu haberi duyacakları için şanslıydılar.

Yatağa uzanıp düşünmeye başladım. Çok sayıda yanık, kasıtlı bir eylemin belki de işkencenin göstergesiydi. Bir çocuğa yapabilmesi için özel bir kişi olması gerekirdi failin. Birkaç defa derin nefes aldım. Tesadüfler olurdu ama hiç kimse aynı okuldan dört çocuğun ölmesinin tesadüf olduğunu düşünecek kadar kalın kafalı değildi. Bir şeyler oluyor ve oyun değişiyordu. Robbie Cutting öldürülmüştü ama onun ölümü hızlı, temiz ve özeldi. Biri bu çocuklarla zamanını harcamış ve onları umuma açık bir yere atmıştı.

Bunlar bir mesajdı ama muhtemelen Karen'den bana gönderilen bir mesaj değildi. Şimdiye kadar onun mesajları belirsiz ve hedefe yönelik olmuştu. Bu öyle bir mesaj değildi. Yeni oyuncularımız vardı.

Haber yayını reklama girer girmez, lavaboya gittim ve tıraşımı bitirdim. Yeni oyuncular olsun ya da olmasın, Sunshine Blood Products bu gece bir misafir kabul ediyordu ve be-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

nim de hazır olmam gerekiyordu. Kaslarım sıkıştı ve beynim sahip olduğumu bile hatırlamadığım silindirleri ateşlemeye başladı. Gergin enerjiydi bu. Suçlu tutuklama emirlerinde görev yapmadan önce alırdım onu. Yeniden enerji kazanmak güzel bir histi. Yatağımın yanında akşam namazımı kıldım ama dikkatimi vermekte güçlük çektim. Umarım Tanrı bana bir kıyak geçerdi.

O gün pek yemediğim için motelime yürüme mesafesindeki bir Quiznos'ta durdum ve bir sandviç kaptım. Kimse takip etmiyordu beni, bu iyi haberdi. Neyse ki Sunshine'a yapacağım ziyaret bir sürpriz olacaktı. Akşam yemeğinden sonra Rachel ile Robbie'nin eski okulundaki cesetlerle ilgili yeni haberler almak ümidiyle birkaç yerel haber seyrettim odamda. Maalesef muhabirler de benim kadar bilgisiz gibiydiler. Olivia bir şeyler duymuş olabilirdi ama onun paylaşma modunda olup olmayacağından emin değildim.

Cesetleri unutup o akşamki görevime odaklanmak için zorladım kendimi. Bir alarm varsa bile herhangi biri ortaya çıkmadan önce Sunshine'ın içinde en az on dakika kalabileceğimi düşündüm Kayda değer bir şey bulmak için fazlasıyla yeterli bir zamandı bu. Tam istediğim gibi "Dünyayı ele geçirmek için gizli planlar" adında bir belge bulabilirdim ama ona güvenmezdim Ama bir şeyle olacaktı. Bundan emindim.

Odamın kısa uzunluğunu adımladım. Silahımın omza takılan kılıfındaki ağırlığını hissediyordum. Bir yanım onu arkamda bırakmak istiyordu. Bir yere zorla girmek bir suçtu ama nispeten küçük bir suçtu. Polis beni yakalarsa daha az

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir cezaya mahkûm edilirdim ve gözaltına alınırdım. Hırsızlık yaparken yanımda ölümcül bir silah taşırsam bu tamamen farklı bir suçtu. Yakalanırsam hapse giderdim. Diğer yandan Sunshine'ın bir güvenliği varsa muhtemelen beni gördüğüne sevinmeyecekti. İçeride düşman biriyle karşılaşırım diye bir silaha ihtiyacım vardı.

Bir süre sonra planım hakkında düşünmekten o kadar çok yoruldum ki okuldaki çocuklar hakkında son dakika haberlerini almak ümidiyle televizyonu açtım. Kanalların üzerinden iki kez geçtiğim halde komedi dizilerinden ve realite şovlarından başka bir şey bulamadım. Saatime baktım. Sekizi beş geçiyordu, güneş batıyordu nihayet. Alaca karanlığın çökmesi için bir saat kadar bekleyecektim.

Kendimi daha fazla beklemeye zorlayamayacağıma karar verdim ve uzun kollu siyah bir gömlekle koyu renk bir kot pantolon giyip arabama gittim. Ayrılmadan önce lateks eldivenlerimi aldığımdan emin olmak için delik toplama çantamı karıştırdım. Otuz altı eldivenden oluşan açılmamış bir kutu vardı. Ucuz ve inceydiler ama onları ameliyat için kullanmayı düşünmüyordum. İşimi görürlerdi.

Plainfield'in sokak lambalarıyla şerit halindeki ağaçlık yollarından ayrıldığımda tam kararmamıştı hava. Rüzgâr, ayı ve yıldızları kapatan koyu bulutlar getiriyor, gölgesiz bir dünyada bırakıyordu beni. Arabam şiddetli boralarda sallanıyor sürmemi güçleştiriyordu. Moteldeki odamdan ayrıldıktan yarım saat sonra karanlık araziler, ambarlar ve depolarla çevriliydi etrafım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Business Park'tan yaklaşık bir çeyrek mil uzaklıktaki yol kenarına çektim arabamı. Soya fasulyeleri rüzgârın etkisiyle etrafımda dans ediyorlardı. Ürperdim. Sokak lambaları olmayınca ortalık o kadar karanlıktı ki üç istikamette de hiçbir şey göremiyordum. Parmaklarımla direksiyona vurdum. Çevredeki tarlaların aksine Business Parkı gün gibi parlaktı. Esintiyle savrulan bitkiler dışında hiçbir şey kıpırdamadı.

Her şey sorunsuz devam ederse bir hafta boyunca bu binayı inceleyebilirdim. Çalışanların dosyalarını hazırlardım, ortalama giriş çıkış saatlerini takip ederdim ve kimin hangi aracı sürdüğüne dair notlar alırdım muhtemelen. Kompleksin bir güvenliği olsaydı tesisin etrafında takip ederdim onu. Eyalet polisinin ne zaman buradan geçtiğine dair bir çizelge de çıkarırdım muhtemelen. Kısacası iyi hazırlanırdım.

İyi hazırlanmış bir suçluyu yakalamak zordur. Maalesef bunların hiçbiri için zamanım yoktu. Başka bir çocuk daha ölmeden bitmesi gerekiyordu bunun.

Yirmi dakika daha baktım ama kompleks hareketsizdi. Tek bir arabanın bile girip çıktığını görmedim. Bir gün önce aldığım viski şişesini çıkarmak için torpido gözüne uzattım elimi. Kapağını çıkarıp içtim kana kana. Bu içki gergin enerjimin bir kısmını yakıyor ve rahatlamamı sağlıyordu. İyi olacaktım.

Ana girişe doğru bir çeyrek mil sürdüm ve araba farlarımı içeri girmeden söndürdüm. Dizlerim tutulmuştu, göğsüm de sıkışıyordu. Bununla yaşayabilirdim. Sunshine binasının önüne park ettim ve arabamdan çıktım. Rüzgâr kompleksin

BELONGS TO KAKTUS TEAM

içinde uğulduyordu ve soğuk hava yüzüme çarpıyordu. "On dakika içeri girip çıkacağım." Bu kolay olmalıydı.

Sunshine'ın çelik çerçeve ile kaplı ön kapısı camdandı. Dayanıksız görünüyordu ama yıllarca edindiğim dedektiflik tecrübesine istinaden onun muhtemelen öyle olmadığını biliyordum. Birkaç yıl önce bir şüphelinin benzer bir kapıya taş attığını ve taşın sekip kafasına vurduğunu gösteren güvenlik kamerası görüntülerini izlemiştim. Seken taş alnında derin bir yara açtı; neredeyse öldürecekti onu.

Bu yüzden taştan daha belirsiz bir şey kullanmayı planlıyordum.

Bagajımı açtım ve Maglite bir el feneri buluncaya kadar delil toplama çantamı karıştırdım.

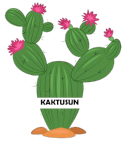
Cebime koydum onu ve yirmi dört onsluk tırnaklı bir çekici almak için kutunun içine tekrar uzattım elimi.

Çekici delil toplamak için kullanmamıştım hiç ama yine de tahtaları ya da başka şeyleri kaldırmak için gerekli olur diye çantamda bulunduruyordum.Camı kırmazsa, ne yapacağımı bilmiyordum.

Bagajdayken lateks eldiven kutusunu da açtım ve bir çiftini alıp giydim ellerime.

Saatime baktım. On dakika vardı.

Ya şimdi ya da asla.

Kapıya doğru koştum ve çekiçle vurdum kapıya. Çıkan ses kulaklarımı ağrıtacak kadar şiddetliydi ama cam kırılmadı. Bir daha vurdum, çatlaklar oluştu. Belki de balyoz getir-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

meliydim. Üçüncü darbede kırdım camı ve bundan sonra bir tarafım kesilmeden içeriye girebilmem için yeterince büyük bir delik açmak çok kolaydı. Çekici kapının yanına bıraktım, bir elinde silahım diğer elimde el fenerimle içeri girdim.

Lobi o kadar uzun ve karanlıktı ki öbür ucunu göremiyordum. Maglite fenerimin düğmesine bastım ve geniş bir ışık yayması için ayarladım. Tam karşımdaki koridorun önünde bir resepsiyonist masası vardı, hemen sağımda da oturulacak yerler vardı.

Eski haber dergilerinin ya da randevu defterlerinin davama pek bir faydası dokunacağını düşünmüyordum, ikisini de es geçip koridora doğru koştum. Koridor T şeklindeydi, kolları soluma, sağıma ve tam karşıma doğru derinlemesine uzanıyordu.

Dümdüz gittim ve önüme gelen ilk kapıyı açmayı denedim. İşçilerin dinlenme odasını açmıştım. İşime yarayacak bir şey yoktu. Kapıyı kapatıp diğerine geçtim. Rüzgâr vurdukça bina gıcırdıyordu. Ürperdim. Mekân tüyler ürperticiydi, bunun tek sebebi sahiplerinin kendilerini vampir olarak görmeleri değildi. Her tarafta karanlık köşeler ve kapılar vardı; bunların arkasında bekleyen birileri olabilirdi. Bu durumdan hoşlanmıyordum.

Önüme gelen ikinci kapıyı da açtım ve silahımı önümde kalkan gibi tutup içeri girdim. Bir şey görmeden önce bir koku geldi burnuma. Keklik üzümüydü bu. En azından doğru yerdeydim. Rüzgâr binaya her vurduğunda adrenalin seviyem yükseldi. Işığı odanın etrafına tuttum hemen. Uzaktaki

BELONGS TO KAKTUS TEAM

duvar boyunca uzanan katlanabilir masaları görebiliyordum ama oda farklıydı.

Saatimin ışığını açtım. Sekiz dakika kalmıştı. Koridora geri koşmadan önce kendimi sakinleştirmek için derin nefes aldım. Tam karşımdaki bir kapıdan içeri girdim hemen ama daha önce kontrol ettiğim oda gibi burası da boştu. Manikür pedikür salonu gibi kokuyordu içerisi. Aseton kokuyordu. Mack kokainle ilgili hikâyesinde bununla ilgili bir şeyden bahsetmişti. Henüz uyuşturucu bulamamış olabilirdim ama Sunshine'a karşı davam gittikçe büyüyordu.

Ana koridorun aşağısına doğru yürüdüm ve sola döndüm.

Başka bir boş oda buldum. Burası da aseton kokuyordu. Karen bu yeri sadece kokain işlemek için kullanıyorsa, büyük bir işletmesi vardı.

Mack bir masada beş gram kokain işlemişti; Karen ise böyle bir binaya ihtiyaç duyuyorsa tek seferde kilolarca işliyor olmalıydı. Neler yaptığını öğrenememiş olabilirdim fakat binada onu narkotik ticaretinden dolayı yakalamak için gereğinden fazla delil vardı.

Birkaç dakikam kalmıştı; binadaki son odayı da kontrol ettim. Tabelaya göre Genel Müdür Dr. Karen Rea'nın ofisiydi burası. Kapı kilitliydi, geriye doğru bir adım atıp kapı tokmağının altından bir tekme savurdum. Darbenin etkisiyle geriye doğru sarsıldım, dişlerim titredi ama kapı olduğu yerde duruyordu. Bir daha ittirdim, bu defa sarsıntıya hazırlıklıydım. Çerçeve yerinde duruyordu ama yarılan tahtanın çatırtısını duydum. Üçüncü kez ittirdim ve kapı açıldı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Oda sade bir şekilde döşenmişti, ortada bir masa, duvarlar boyunca dosya dolapları vardı. Kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Dosya dolaplarını atlayıp çekmecenin birini açtım.

Faturalar, makbuzlar, ABD gümrüğünden alınmış denetim sertifikaları. Görünüşe göre Karen Güney Amerika'dan deposuna her hafta iki kargo kabı dolusu kan ürünleri getirtiyordu. Hepsi agua rica ise tonlarca kokain demekti bu.

Çekmeceyi kapattım ve diğer ikisini açmayı denedim, her ikisinde de benzer bilgilere rastladım. Karen'in şirketi birçok muhasebe firmasından daha iyi kayıtlar tutuyordu. Bu faturaların uyuşturucularla ilgili olduğunu kanıtlayabilirsek, onu ömrü boyunca hapiste tutmaya yetecek kadar bilgiye ulaşırdık. Aynı zamanda bunun sorun olacağını düşünmüyordum. Birçok satıcı şifreli yazıyordu, bununla ilgili Kanun ve Düzen bölümleri bile vardı.

Binanın her tarafında kokainle ilgili elementler olduğunu kanıtlarsak, en inatçı hâkimin bile bunların neler olduğunu görmesi için belgeleri görmesi gerekirdi.

Bir an durup düşündüm. İdeal bir durum değildi ama ne kadar çok malzemem olursa, narkotikten Dedektif Lee'yi ikna edebilirdim. Daha güvenilir olan gizli muhbirlerinden birinin bize bina hakkında ipucu vermesini talep edebilirdik.

Sadece biraz ücret öderdik, bizim için çok pahalıya mal olmazdı. Bunu yaptıktan sonra, bir arama izni için başvurabilirdik.

Böylece Karen ile Azrael'in işi bitmiş olurdu. Yeterince büyük bir operasyon yaparsak, Lee terfi bile alabilirdi bu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sayede. Uzun süredir kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Taşlar yerine oturuyordu.

Dosya dolaplarına bakma zahmetinde bile bulunmadım. Onun yerine Karen'in masasındaki çekmeceleri çekip açmaya başladım.

Soldaki en alt çekmeceye gelene kadar ilginç bir şey göremedim. Kıpırdamadı. Fenerimi tuttum ve çekmecenin kulpunun yanında bir anahtar deliği buldum. Kilitli bir binada kilitli bir ofiste kilitli bir çekmece. Şansıma burada sakladığı bir şeyler olabilirdi.

Lobiye koştum ve yanımda getirdiğim tırnaklı çekici aldım elime. Karen'in güvenlik önlemlerine rağmen çekmeceyi açmak uzun sürmedi. Çekmecede iki buçuk santim kalınlığında manila bir klasör vardı.

Klasörü açtım, midemin burkulduğunu hissettim. İçişlerindeki polis ceketimdi bu. İrtibat bilgilerim, bana yapılan şikâyetlerin kopyaları ve merkez psikiyatristinin psikolojik yorumları bile vardı içinde.

Benim vurulduktan sonra orta şiddette travma sonrası stres rahatsızlığım olduğunu; orta şiddette depresyon, sinirle ilgili sorunlar, otorite ile ilgili ciddi sorunlarım olduğunu iddia etmişti. Adam öldürmeden dolayı işten atılmamın nedeni muhtemelen bu rapordu. Ben bile görmemiştim bunu.

Yavaşça sayfaları çevirirken, olayın iç yüzünü anlamaya başladım. Karen'in maaşlı bir polisi vardı, bu kişi her kimse rütbeli ve kayıtlı bir memur değildi.

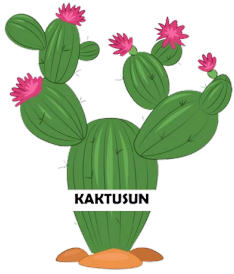

Kişisel dosyalara erişebilen bir elemandı. Şef ya da daha yüksek seviyede birisi demekti bu, kendi maaşımın çok üzerinde bir şeyin üstüne basmıştım. Tam o anda bir şey duydum.

Cam çıtırtısı.

Sunshine'a yeni misafirler gelmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 16

Saatime göre on iki dakikadır içerideydim. Birileri polisi aradıysa çok çabuk cevap vermişlerdi. Mekânda neler olup bittiğini bilsem de meslektaşlarımla karşılaşmak üzere olduğumdan emin değildim. Maglite fenerimi söndürüp silahımı kavradım, ensemden ve sırtımdan ter damlıyordu. Fener olmadan binanın içi dolaşılmayacak kadar karanlıktı. Duvarların kenarlarını görebiliyordum ama hepsi bundan ibaretti. Ayak seslerimin göründüğü kadar gürültülü olmadığını umarak koridora gittim sürüne sürüne. Yeni gelenlerden hiç kimse bir şey söylemedi ama ayaklarının daha öncekinden daha yumuşak bir ses çıkardığını duydum. İnce saydam bir duvar ayırıyordu bizi. On beş santim kalınlığında bir izolasyon, kuru duvar ve inşaat çivileri.

Çok korumalı değildi.

Kaslarım sıkıştı, ateş saçarak ileri atılmamak için kendi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mi zor tutuyordum. Duvarın karşısında durakladım, nefesim daralıyordu. Burada beklerken tiz bir vızıltı duydum, sonra klima açıldı benzin kokulu hafif bir esinti yayıldı ortalığa. Klima ayak seslerimi maskeliyordu; böylece koridorun karşısına sürünüp köşeye kadar çıktım. Lobide iki adam vardı, birini tam göremiyordum ama diğerinin elinde kompakt bir makineli tüfek vardı. Göz ucuyla baktım ama bir MP5'e benziyordu. SWAT elemanlarımız onları göreve giderken alırlardı. Hızlıydı, hassastı ve kesinlikle şu anda görmek istediğim şey değildi. Daha iyi bir kamuflaj için resepsiyonist tezgâhının arkasına geçip geçemeyeceğimi anlamak için ileriye doğru süründüm. Benim varlığımı sezmiş gibi makineli tüfeği olan adam etrafına bakındı. Gözlerimiz kesişti ama ilk hamleyi yapan bendim. Otomatik silah sesleri lobide çınladı. Dalıp Maglite fenerimin üzerine uzandım. Mermiler etrafımdaki kuru duvarı kâğıt gibi deldikçe ağrı kaburgama sıçradı. Resepsiyonist tezgâhına vurup, dökülen parçaların yüzüme çarpmasına neden oldular. Düşünmeyi bıraktım. Dünyada sadece üç şey vardı şu anda. Ben ve iki nişancı.

Nişancılar birbirlerine bağırdılar, İngilizce değildi konuştukları dil. Kamuflaj için tekrar sürünüp Karen'in ofisine gittim ve lobiye üç kez ateş ettim. Cam kırıldı ve mermi metal bir şeye vurup sekti. Hiçbir şeyi vuramayacağımı biliyordum ama nefes alacak bir yere ihtiyacım vardı. Benim silahsız olduğumu düşünselerdi köşeye hücum ederlerdi; otomatik tabancalı adamlarla kıran kırana mücadeleden galip çıkmam imkânsızdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Nişancılardan biri ateşe kontrollü, üçlü atım darbesiyle karşılık verdi. Mermiler kafamın üzerinden alçı panelin içerisinden geçip gözlerimin ter ve tozdan yanmasına neden oldu. Daha önce duyduğum benzin kokusu daha da güçlendi; neredeyse bayıltıcı bir hal aldı. O zaman bir şey fark ettim. Beni vurmalarına gerek yoktu, mekânı yakmak için beni oyalamaları gerekiyordu.

Net görebilmek için çok karanlıktı, fakat kenardan şekilleri görebiliyordum. Daha önce fark etmemiş olduğum bir pencere ya da acil çıkış kapısı olduğunu umut ederek gözlerimi koridora diktim. Fakat öyle bir şansım yoktu. Vücudumda bir karıncalanma hissettim, bu onun bir dakika sonra hareket etmeye hazır olduğunu gösteriyordu. Adamların bulundukları noktaları anlayabilmek için köşeden daldırdım kafamı.

Fenerim birkaç yıldır işimi görüyordu ama hayatımı kaybetmektense onu kaybetmeyi tercih ederdim. Çömelip lobiye fırlattım onu. Ağır Maglite karşı duvara vurunca tıngırdadı. Elinde MP5 olan adam döndü ve gürültünün geldiği yere doğru ateş etti. Namlusundan çıkan ışığa doğru beş el ateş ettim. Bir filmde parmağı tetiğe sıkışıyor ve rastgele ateş ederek arkaya doğru düşüyordu. Gerçekte böyle olmadı. Yere düştü küt diye. Köşeyi döndüm; silahım önümde, ikinci adamı arıyordum.

Dünya imkânsız bir hızla hareket etti bir an. Hava benzin kokusuyla ağırlaşmıştı. İkinci nişancı çıkışa doğru koşarken bir karaltı gördüm. Ona uzanamadan durdu, Zippo çakmağını yakıp odanın uzak köşesindeki oturma alanına fırlattı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gaz kokusu kayboldu ve bir ateş topu kanepeyi, iki kişilik koltuğu ve kapının yanındaki halıyı tamamen içine çekene kadar hava ciğerlerimi parçaladı.

Tenimin üst tabakası bir ızgaranın altındaymış gibi hissettim. Nefes almam için yeterli oksijen kalmamıştı artık. Harekete geçmek zorundaydım."

Odanın karşı tarafına geçince vurduğum adamın resepsiyonun önünde uzandığını fark ettim.

Dudakları oynadı ama sesi çıkmadı. Cinayete teşebbüs olsa da olmasa da onun burada yanarak ölmesine izin veremezdim.

Doğru olmazdı bu. Dizlerimi büktüm ve omzuma doğru kaldırdım onu. Ağırdı ama adrenalinden ağırlığını neredeyse hiç hissetmedim. Fenerin üzerine düşünce kaburgalarım zonkladı. Öksürdüm, siyah dumandan neredeyse boğuluyordum.

Lobiye doğru sıçradım, akciğerlerim ve boğazım yanıyordu. Oda eskiden bu kadar uzun görünmüyordu, fakat iki yüz libre net ağırlık ve yangın algıları değiştirebiliyordu. İkinci nişancı kapıya ulaşana kadar bir Ford Mustang'ın içinde patinaj çekiyordu.

Etrafımdaki alçı panel ve diğer inşaat malzemeleri yangınla tutuşuyor ve etrafımda siyah duman tütüyordu. Dışarı çıkıp havayı çektim içime. Bacaklarım titriyordu ama onlar pes etmeden yeni arkadaşımı arabamın bagajına attım.

Aşağılık herif arabamı çizecekti muhtemelen. Öteki çi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ziklerin arasında kaynar giderdi en azından. İnledi ama anlaşılır bir şey söylemedi.

Tabancamı kılıfına koydum ve o kadar sert bir şekilde öksürdüm ki akciğerlerim içine giren siyah madde her neyse onu çıkarmaya çalışırken az kalsın kusacaktım. Derin bir nefes alıp nefesimi tutmaya çalıştım ve kaportaya yaslandım. Her nefes verişimde bir ağrı kaplıyordu vücudumu. Maraton koşmuş gibi hissettim kendimi.

Soluyarak ayakta beklerken binanın içerisinde ardı ardına hızlı patlamalar oldu. Sıçradım. Yanımda bir ağrı peyda oldu yeniden. Nişancının elleri boştu. Silahını içeride bırakmış olmalıydık ve yanlış hatırlamıyorsam attığı mermiler kendiliğinden ateş almıştı. Neyse ki bizim üstümüze gelmemişti bir şey.

Birkaç dakika öylece bekledik. Sıcaklık o kadar şiddetliydi ki yetmiş beş santim öteden mantar bile kızartabilirdim. Alevler Sunshine'ın ön kapısındaki alüminyum kaplamayı yalayıp geçti.

Çatıyı da alevler kaplayacaktı yakında ve bu gerçekleştiğinde yangın kilometrelerce öteden fark edilebilir olacaktı.

Buradan hemen çıkmazsam, misafirler gelecekti.

Yarı bilinçli adamı kaportadan çekip arka koltuğuma oturttum. Soludu, ben de ilk defa baktım yüzüne. Muhtemelen otuz yaşındaydı, avurtları çökmüş ve boynunda bir yıldız dövmesi vardı.

Kolundan ve omzundan vurmuştum onu, hayati tehlike

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

taşımıyordu yaraları. Yardım alabilirse, en büyük korkusu enfeksiyon olurdu. Benim de aynı şekilde elbette. Gözleri bana odaklanıncaya kadar tokatladım onu.

"Arayabileceğin biri var mı?"

Kafa salladı, ona cep telefonumu attım ve sürücü mahalline geçtim. Yolcum hakkında pek bir bilgim yoktu ama Karen Rea'nın bordrolu çalışanlarından biri olmasından şüphelendim. Uyuşturucu tacirleri her zaman kendi tesislerini yakmazlar. Büyük ihtimalle rakip bir firma hesabına çalışıyordu. Onu görebilmek için dikiz aynamı hafifçe oynattım. Göğsü kalkıp iniyordu, başka bir hareketi olmasa da hayatta olduğunu biliyordum böylece.

Tesislerden çıktım ve bastım gaza. Yol o kadar karanlıktı ki sağımda ve solumda yirmi beş otuz santim ötesini göremiyordum, kendimi bir tünelde gibi hissettim. Her ne kadar ondan uzaklaşsam da dikiz aynamdaki turuncu ışık gittikçe parlıyor ve büyüyordu. Durdurduğumda motorum doksan km hızla gidiyordu. Ben beş altı kilometre dışarıdayken yangın haberleri polis telsizime ulaşmıştı. Eyalet Polisinden çok sayıda birim bir dakika sonra yola çıkacaklarını bildirdi telsizle. Hiç kimse silah ateşinden ya da kaçan şüphelilerden bahsetmedi, şimdilik güvende sayılırdım öyleyse.

Işıkları parlayan ve sireni inleyen ilk polis arabası beş dakika sonra göründü. Hemen ardından bir çift itfaiye arabası geldi, geriye ittikleri hava akımıyla arabam sarsıldı. Ambulans gelmedi ardından, iyi ki de gelmedi. Sunshine'da birileri sıkışıp kaldıysa, çoktan yanıp kül olmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Evler yerini soya tarlalarına bırakınca yavaşladım. Şehre yaklaştıkça avlular küçülüyor, evler küçük mahalleler oluşturmak için kümeleniyordu. Plainfield sınırları içerisinde olduğumu gösteren bir işarete ulaşıncaya kadar, yol iki şeritten dört şeride çıktı ve sodyum lambalar asfaltı aydınlattı. Bir zamanlar yeşilliklerin olduğu yerlerde araba bayilikleri, alışveriş merkezleri ve restoranlar türemişti, etrafım göz alabildiğine betonla çevrilmişti.

Yolcum nihayet tuşlayınca telefonumdan bip sesi geldi. Bir şeyler fısıldadı ama işi bitince bağırarak bilmediğim bir barın adını söyledi ve bayıldı. Geri dönüp kıvrılmış parmaklarının arasından aldım telefonumu. Bir elim direksiyonda bir gözüm yolda, telefonumun hafızasında en son aranmış olan numarayı bulmaya çalıştım. Tekrar aradım ve karşı taraftaki telefonu açar açmaz konuşmaya başladım.

"Kimsiniz siz?" diye sordum.

"Kiminle görüşüyorum?"

Konuşan kişinin sesi alçaktı, Slav aksanıyla konuşuyordu. Daha önce birkaç defa telefon dinlemelerinde bu sesi duymuştum. Genel olarak konuşmak gerekirse, Indianapolis'te Chicago ya da New York'taki gibi büyük suç örgütleri yoktu. Bizde suçlular daha çok örgütleşmemiş, gevşek ilişkiler içinde olan çetelerden ibaretti. Yine de zorla içeri girmeye çalışan organize kişiliklere ait söylentiler de vardı. Bu söylentilerin çoğunun asılsız ya da abartılı olduğu ortaya çıkmıştı fakat söylentilerden biri ortadan kaybolmaya karşı direniyordu. Konstantin Bukoholov. Görünüşe göre şehirdeki barlara ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kulüplere ilgi duyan zengin, saygın bir işadamıydı. Söylentiler doğruysa, iş imparatorluğunun yasadışı yönü fuhuştan kiralık katilliğe kadar uzanıyordu. Mazlum suçlu sınıfımızın değişmez kahramanıydı ve şehirdeki avukatlar için sevilen bir rol modeldi.

"Arka koltuğunda arkadaşının oturduğu adam benim. Vurmaya çalıştığı adam."

Bukoholov bir an sessiz kaldı. Plainfield'in ana şeridi gecenin bu vaktinde boştu ama trafik lambaları her zamanki gibi parlak ve sayısızdı. Işıklarda biri kırmızı yanınca durdurdum arabayı.

"Ne istiyorsun?"

Burnumdan derin bir nefes aldım ve dişlerimi gıcırdattım yine. Diş doktorum bunun için beni asla affetmeyecekti.

"Sadece bir yol tarifi."

***

sweet witch

Bukoholov kim olduğunu hiç onaylamadı ama şehrin nadiren uğradığım bir bölgesine giden bir yolu tarif etti. Elli yıl önce gelişen bir sanayi merkezi olmalıydı burası. Şimdilerde bir çöplüktü. Binaların çoğu eski depoydu, pencereleri kırılmış, kapılarının üstüne tahta çakılarak kapatılmıştı.

Eyaletler arası yoldan çıkar çıkmaz kapılarımı kilitledim ve alanı daha iyi görebilmek için uzun farlarımı yaktım. İki evsiz adama rastladım, bir tanesi uyuyordu görünüşe göre, öteki ise bölgedeki fahişelerden birinin dikkatini çekmişti. Parasını içkiye harcamıyordu en azından.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Arka koltuğumdaki adama baktım dikiz aynamdan. Teni çok solgundu ve sığ nefes alıp veriyordu. Neyse ki daha ölmemişti. Onu bir köşeye atıp patronunu aramak istedim ama aklıma daha iyi bir fikir geldi. Bu mahalledeki insanlar bir cesedi bir arabadan daha çabuk soyup soğana çevirilerdi muhtemelen. Açıkta bırakırsam patronu ona ulaşamadan ölürdü adam.

Telefondaki adamın bana verdiği adresi çıkardım ve binaların yanı sıra park ettim. Kaldırımın kenar taşları sarı boyalıydı ama bir polis gelirse park bileti endişeleneceğim en son şey diye düşündüm. Emniyet kemerimi çözdüm. Arkamdaki adam inledi, aynadan ona baktım. Gözleri kıpırdadı.

"Bir yere gidemezsin," dedim kapımı açarak. Yine inledi, fakat onu duymazdan gelip arabamdan çıktım. Cadde kükürt ve egzoz kokuyordu. Arabamı kilitleyip kapısını kapattım ve kaldırıma çıktım. Bukoholov, Lucky Bastard Salon diye bir barı tarif etmişti bana. Daha önce duymamıştım bu barı, IMPD'nin düzenli denetimi altında olmayan bir yerdi demek ki.

Barın sahibi hakkında neler yaptığımı bildiğim için IMPD'nin onun eylemleriyle ilgilenen tek emniyet teşkilatı olduğundan şüphelendim.

Başımı öne eğip bara doğru yürüdüm. Ön kapının metal bir çerçevesi ve siyah boyalı cam paneli vardı. Kapının alt tarafındaki mermi deliğini ve güneş ışığı gibi parlayan kırık cam parçalarını fark ettim. Kapıyı çekip açtım ve mekânı havalandırmak için açık tuttum kapıyı. İçerideki alkol, ter ve sigara kokusu dışarıya süzüldü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ana odanın yarısı doluydu. Aşağı yukarı on masa, duvarlar boyunca birkaç tezgâh, kapının tam karşısında ise uzun ahşap bir bar vardı. Işıltılı ve pahalı içki şişeleri ya da düz ekran televizyonlar yoktu. Lucky Bastard müdavimlerin işten sonra iki tek atmak için gittikleri bir yer değildi. Sarhoş olmak için gittiğiniz türden bir bardı, müdavimlerinin çoğu da onaylıyordu bu durumu.

Bara doğru yürüdüm. Önünden geçtiğim adamların çoğunun vücutlarının neredeyse her tarafı dövmeyle kaplıydı, elleri kaba ve nasırlıydı. Şehri gürültüye boğan adamlardı bunlar; bakışlarından gelişimden hoşnut olmadıkları anlaşılıyordu.

Dişlerimi gıcırdattım, onları görmezlikten gelip bara doğru yürüdüm. Barmenin omuzları o kadar genişti ki kapıdan geçmek için yan dönüyor olmalıydı muhtemelen; her iki bileğinde de solmuş siyah dövmeler vardı. Biri süslü bir yıldızdı, öbürü ise eti parçalayan bir bıçağa benziyordu. Bu dövmeleri bir Amerikalının üzerinde görsem, cezaevi dövmeleri olduğunu düşünürdüm bunların. Ama içimden bir ses bu adamın buranın yerlisi olmadığını söylüyordu. Pis pis baktı bana. Üst ön dişleri kırıktı, burnu belirgin bir şekilde kırılmış ve hiç onarılmamıştı.

"Burası özel bir kulüp. Buraya giremezsiniz."

Adamın aksanı Bukoholov'unki kadar kalındı, ama sesi yüksekti, burnundan çıkıyordu neredeyse. Ceketimin önünü yelpaze gibi açıp tabancamı gösterdim, barmen kaşını bile kaldırmadı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Bana bir içki ver ve patronuna gidip misafirinin geldiğini söyle."

Barmen, topuklarının üzerinde arkasına yaslandı ve bana dikti gözlerini bir an. Sonunda homurdanarak kafa salladı ve barın altına uzattı elini. Tekrar doğrulduğunda, boş bir kadeh ve yarısı dolu bir Rus votka şişesi çıkardı. Barın üstüne koydu ikisini de.

"Burada bekle."

Barın arkasındaki küçük, karanlık bir koridora yürüdü. Kadehimi doldurup bir yudumda mideye indirdim. Benzin gibiydi. Boğazımı yakıp yemek borumdan geçtiğini, oradan mideme indiğini hissedebiliyordum. Adi bir içkiydi ama bir şeyleri köreltiyordu en azından.

Bir tane daha doldurdum ve derin nefes aldım. Bu defa bir dikişte bitirmektense yudumlayarak içtim ve arkamı döndüm. Yirmi çift aç göz bana bakıyordu. Onlara dönüp ceketimi açtım ve tabancamı gösterdim.

"Bir şey mi istiyorsunuz arkadaşlar?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp dirseklerimi arkamdaki bara yaslayarak. Birkaçı gözlerini bana dikti ama çoğu bakışlarını başka yöne çevirdi. Bana bakanlara çevirdim bakışlarımı. Bir süre sonra onlar da içkilerine verdiler dikkatlerini. Barın müşterileri benden hoşlanmamış olabilirdi ama Bukoholov'un izniyle burada olduğumu biliyorlardı. Odayı soldan sağa taradım. Adamlardan hiçbirinin gözü üzerimde değildi, arkamı döndüm yeniden, kadehimde kalan içkiyi içmek üzereydim ki barmen barın arkasındaki çıktı ortaya Arkasında daha yaşlı bir adam du-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ruyordu. Siyah bir Oxford gömlekle siyah pantolon giymişti. Omuzları elbise askısı kadar inceydi, boynundaki deri gevşek ve kırışıktı. Gözleri gri ve donuktu.

"Bay Bukoholov," dedim kafa sallayarak. Yaşlı adam kafasını bana doğru eğdi hafifçe.

"Efendim," dedi. Avuçlarını ahşap bara koyup öne eğildi. Tokalaşma girişiminde bulunmadı. Barmen bir masadan ötekine gidip ortalığı temizlerken ben de bir bar taburesi çekip oturdum. Patronlar gönüllü bir şekilde gittiler. Ast-üst düzenindeki yerlerini biliyorlardı. Yalnız kaldığımızda Bukoholov yeniden konuştu.

"Yeğenimi buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Burada bir tesis işletiyoruz. Onu buraya alacağız. Sonrasında konuşmamız lazım."

Taburemi geriye doğru çekip ayağa kalktım.

"Sanmam. Ben buraya işimi yapmaya geldim. Senin şimdi ne yaptığın beni ilgilendirmez."

Bukoholov gözlerini omuzlarıma dikti ve bir ağırlığın beni barın içine doğru ittiğini hissettim.

Etrafımı daha iyi kollamam gerekirdi.

"Sana güzelce soruyorum," dedi. "Lütfen dediğim gibi yap."

"Kabul etmezsem ne olur?" diye sordum.

"Israr ederim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 17

Ön kapıdan çıkıp bardan ayrıldık ve Bukoholov ile fedaisi Hulk, arabalarını arka taraftan çıkarana kadar hemen arabama geçtim.

Arabadaki adam hâlâ yaşıyordu, arka koltuktaydı ve şuuru yerindeydi. Kapıyı açtığımda beni gördüğüne memnun olmuş gibi görünüyordu. İstendiğini bilmek güzeldi. Bukoholov birkaç dakika sonra limon yeşili bir Toyota Prius'uyla yaklaştı yanıma. Siyah Lincoln Towncar tarzı bir araba onun için fazla klişeydi. Hulk sürücü koltuğunda, Bukoholov ise arkadaydı. Bukoholov bana bakmadı, ama Hulk penceresini aşağı indirdi ve etli kollarını dışarı çıkarıp eliyle işaret ederek takip etmemi söyledi.

Prius'u birkaç blok boyunca takip ettim. Lucky Bastard'ın etrafındaki mahalleler gittikçe nezihleşiyordu, bardan uzaklaştıkça daha az grafiti görüyordum. Sonunda terk edilmiş,

BELONGS TO KAKTUS TEAM

harap depolar yerini aralarına eski Viktoryan evlerin serpiştirildiği kireç taşlı ve tuğlalı ticari binalara bıraktı. Çok katlı bir ofis binasının yükleme alanına park ettik, işaretlerden anlaşıldığı üzere göre bir hayvan hastanesine dönüştürülmüştü. Umarım Bukoholov'un büyükbaş hayvan veterineri yerine gerçek bir doktoru vardı.

Binanın arkasındaki garaj kapısı birden yukarıya doğru yuvarlanıp açıldı. Görebildiğim kadarıyla içerisi parlak ve temizdi. Ameliyat önlüklü üç adam bir atı kaldırabilecek kadar geniş bir tekerlekli sandalyeyi arabama doğru sürdüler. Kimse tek kelime bir şey söylemedi bana. Yolcumu aldılar ve çekip gittiler; görünüşe göre Bukoholov'un çok iyi bir sağlık sigortası vardı. Yolcum gidince arka koltuğu kontrol ettim. Vinilin üstünde iki parlak kırmızı leke kalmıştı. Biraz ağartıcıyla sorunsuz temizleyebilirdim bunları.

Direksiyonu kavradım ve gözlerim kapalı bir şekilde arkama yaslandım, bu akşam yaşadıklarımı düşündüm. Hayatımın en kötü gecelerinden birini yaşadığımı söylemek doğru olurdu. Yüklü bir silahla Sunshine'a zorla girerek büyük bir suç işlemekle kalmamış, çok güçlü bir gangsterin yeğenini vurmuştum ve paçamı kurtaracak kanıtları sadece seyretmekle kalmıştım. Bazı sabahlar gerçekten yatakta kalmam gerekiyordu.

Penceremdeki sert darbeyle düşüncelerimden sıyrıldım. Hulk dışarıda dikilmiş dışarı çıkmamı işaret ediyordu. Onu yere sermeyi aklımdan geçirdim ama sonra karar değiştirdim. Konstantin Bukoholov benimle konuşmak istiyorsa, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayvan kliniğinin geniş park alanında olsam da, evimde veya işimde olsam da gelip konuşurdu benimle. Böylece herkesi beladan korumuş olurum ve ne istediğini anlarım diye düşündüm.

Arabamdan çıktım ama Bukoholov'un Toyota'sına bir adım bile atamadan Hulk gömleğimden tutup arabama doğru ittirdi beni.

"Arkanı dön."

"Sakin ol," dedim dönüp avuçlarımı düz bir şekilde arabamın üstüne koyarak.

Bir dakika sonra Hulk'un elleri omuzlarımdaydı. Silahımı, anahtarlarımı ve cüzdanımı aldı. Bacağımın üst kısmına doğru ellerini götürünce kımıldandım. "Eline sahip ol."

"Kes sesini," dedi. Ellerini kaldırınca önümü döndüm. Yaklaşık otuz santim vardı onunla aramızda. Bana dikti gözlerini.

"Bitti mi işin?" diye sordum.

"Şimdilik."

Ceketimi ve pantolonumu düzelttim. Silahımın ağırlığının göğsümden alınması bir bakıma iyi oldu ama bir parça koruma için bu küçük rahatsızlığa katlanabilirdim. Silah pek işime yaramıyordu yine de. Hulk bir buçuk tonu itebilecek kadar güçlüydü. Ona birkaç el ateş etsem bile bana mısın demez, gelmeye devam ederdi muhtemelen. Onu yere sermeyi başarsam dahi Bukoholov'un mekânındaydık.

Onun yancıları bitmeden benim mermilerim biterdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukoholov'un Prius'una doğru yürüdüm. İhtiyar gangster ben yaklaşınca arka yolcu camını indirdi.

"Konuşmamız lazım. İçeri gir."

"Hayır. Ben sana bir iyilik yaptım ve şimdi eve gidiyorum."

Bukoholov' donuk gözleri küçüldü.

"Sen benim yeğenimi vurdun. Eniştem seni öldürmeden gir arabaya."

Sağıma baktım. Hulk bana dikmişti gözlerini. Yüzü kızarmıştı ve bir damar atıyordu alnında. Oğlunu vurmakla düşmanlık etmiştim ona. Büyük adamı daha fazla kızdırmadan, Prius'a atlayıp Bukoholov'un yanına oturdum.

Arabada fabrikadan yeni çıkmış plastik ve yapışkanların kokusu vardı hâlâ ama hafif bir marihuana kokusu da geldi burnuma sanki.

Ön konsoldaki küllüğü kontrol etmek için öne yaslandım ama Bukoholov ile o kadar sıkışık oturuyorduk ki öne bakmaya çalışırken ona çarpabilirdim. Hulk sürücü mahalline oturdu, koltuğunu o kadar geriye doğru yatırdı ki sanki kucağımda oturuyordu.

Hiçbir şey söylemeden park alanından ayrıldık. Şehrin bu tarafını pek bilmediğim için geçtiğimiz caddelerin adını aklımda tuttum. Özellikle işe yarayan bir şey değildi bu ama hiçbir şey yapmamaktansa bunu yapabilirdim en azından.

Gittikçe binalar daha uzun ve lüks bir hal alıyordu. Sebebi her neyse Monument Circle Hulk'ın dikkatini çekmiş gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

görünüyordu. Benim için burası uygun. Bu bölgeyi biliyordum. Polisler yoğun bir şekilde devriye gezerdi burada.

"Nereye gidiyoruz, Bay Bukoholov?" diye sordum.

"Dolaşıyoruz. Kimin takip ettiğini hiç bilemezsin."

Kafa salladım. Onun konumunda biri için paranoya en faydalı karakter özelliklerinden biriydi büyük ihtimalle.

"Şehir turu yapmak için buraya geldiysek, şimdi arabadan inmek istiyorum."

Bukoholov omuz silkti.

"İstediğin zaman inebilirsin. Mahkûm gibi tutmuyorum seni burada."

"O zaman bir kenara çek arabayı."

"İstediğin zaman inmekte özgür olduğunu söyledim. Yavaşlıyoruz demedim."

Hulk'ın kıs kıs güldüğünü duydum. Yer olsaydı koltuğunun arkasına bir tekme atardım. Araba o kadar sıkışıktı ki zar zor hareket edebiliyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

Bukoholov omuz silkti yine. Bunu yapmak hoşuna gidiyor gibiydi.

"Bir dedektifin bir binaya zorla girerek ne yaptığını merak ediyorum."

"İş üstündeydim. Meslektaşlarım ne yaptığınızı duysalar, kıçınızı öyle bir parmaklarlar ki işe gitmek proktologun muayenehanesine gitmek gibi gelir size."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İğrenç bir benzetme oldu, ama şansımı deneyeceğim," dedi. "Dedektif de olsan, ikimiz de haddini aştığını biliyoruz."

"Beni kaçırmak yanınıza kar kalmayacaktır."

Bunu söyler söylemez sırıttım çünkü Scooby Doo'da Daphne'nin söyleyeceği türden bir şey gibi geliyordu kulağa. Bukoholov kıkır kıkır güldü yine büyük babamın yaptığı gibi dizime dokundu.

"Şaşırabilirsin."

Oturduğum yerde kıpırdanıp yutkundum.

"Benden ne istiyorsun?" Bu gece ikinci soruşumdu bu soruyu.

"Konuşmak istiyorum. Bilgi paylaşmak. Bu depoda neler olup bittiğini sen ve ben biliyoruz. Birbirimize yardımcı olabiliriz."

Bukoholov Sunshine'da neler yapıldığını biliyorsa, benden daha fazla şey biliyordu. Ama bunu söylemeyecektim.

"Peki. Karen Rea yeğenimi ve erkek arkadaşını öldürdü. Bir arkadaşımı da öldürdü. Bu yüzden buradayım."

Bukoholov kafa sallayıp gözlerini kısarak baktı bana.

"O zaman ailen senin için önemli. Hoşuma gitti bu. Birlikte çalışabiliriz."

Bunun ne anlama geldiğini soramadan Bukoholov Hulk'a Rusça bir şeyler söyledi bağıra bağıra ve o kadar keskin bir U dönüşü yaptık ki Pruius'un lastiklerinden ikisi yoldan çıkabilirdi gerçekten.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Üzerinde anlaşabileceğimiz bir konu olduğunu görmene ihtiyacım vardı," dedi.

"Her neyse."

On beş dakika daha gittik ve şehrin merkezinde eski masonlara ait bir tapınağın yerini işgal eden bir gece kulübünün yanında durduk. Dış cephe gri kireç taşından yapılmıştı ve ön tarafta kolonları vardı, bu haliyle eski bir mahkeme salonuna benziyordu Bloğun etrafında bir şerit uzanıyordu, deneyimlerimden bildiğim kadarıyla bu demek oluyordu ki bağırsam sesimi duyabilecek bir polis vardı ortalıkta. Kaçma gibi bir seçeneğim vardı ama aynı zamanda müttefiklerimi işimi tam halletmemiştim şu anda. Bukoholov yardım etmek istiyorsa, onu geri çevirecek bir konumda değildim.

Arabanın önüne geçip kaldırımda Bukoholov ile buluştum. Hulk yoluna devam etti. Çelimsiz Rus adam elini önünde kaldırdı ve içeriye girmem için eliyle işaret etti.

"Önden buyur, arkadaşım."

Arkadaş ilişkisi içinde olduğumuzu bilmiyordum ama kafa salladım. Bukoholov görünüşe göre bar fedaisini tanıyordu, çünkü para falan sormadan içeri aldı bizi. Kuyrukta bekleyen insanlar öfkeyle karşıladılar bu durumu. Ama onları görmezden gelmek kolaydı.

Kulübün içi o kadar büyüktü ki hemen hemen herkes için bir etkinlik vardı. Bir duvar boyunca cilalı beton bir bar ve yanında video oyunları ve elektronik nişan tahtası vardı.

Tam göremiyordum ama oradaki insanların ortasında bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bilardo masası olduğunu anladım. Patronların canı dans etmek istiyorsa, odanın ortasında yükseltilmiş bir platform vardı ve yerden otuz kırk santim yukarıda kafesler sarkıyordu. Müzik o kadar gürültülüydü ki Bukoholov bana doğru eğilip neredeyse kulağımın içine doğru bağırsa bile anlayamıyordum söylediklerini. Sırtıma dokundu ve beni barın önünden arkadaki bir koridora götürdü.

Önce beni lavaboya götürdüğünü düşündüm, bu tuhaf olurdu ama onların önünden geçip bir köşeyi döndük. O kadar karanlıktı ki önümde duran adamı ya da adamın önünde durduğu kapıyı bile zor görebiliyordum.

Duvarlar müziği susturmaya yetiyordu, konuşabilirdik artık.

"Lavabolar arka tarafta. Bu tarafta da ofisten başka bir şey yok."

"Fark ettim," dedi Bukoholov. "Aç kapıyı."

"Kusura bakmayın, Bay Bukoholov," dedi fedai arkasındaki kapıyı tıklarken. Gizlice içki satılan yerlerde olduğu gibi bir gözetleme deliği açıldı ve fedai diğer taraftaki kişiyle hızlı bir konuşma yaptı. Bir dakika sonra kapı açıldı ve Bukoholov ile beni içeri kabul ettiler. Arka oda uzun süredir unutulmuş bir tatil mekânında erkeklerin oturduğu bir lobiyi andırıyordu. Duvara yaslanmış arkası yüksek deri koltuklar vardı; puro kokuyordu içerisi. Kollarımdaki tüyler diken diken olunca tenimde bir karıncalanma hissettim. Altı adam ortadaki kumar masasının etrafında toplanmışlardı. Şaşırtıcı bir şekilde adamlardan bir tanesini tanıdım. Jack Whittler.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bukoholov içeri girdi ve masadaki adamları selamları ve bana eliyle gel işareti yapıp bir arkadaşı olarak tanıttı beni. Whittler benden hiç ayırmadı gözlerini, ben de diğer oyuncuları selamlamak için ayırdım sadece ondan gözlerimi. İlçedeki en yüksek rütbeli emniyet teşkilatı görevlisi olan Jack'in yanı sıra Indiana Temsilciler Meclisinden iki temsilciye, bir gezici mahkeme hâkimine, belediye başkanının yardımcısına ve merkezi şehirde yer alan bölgesel bir bankanın genel müdürüne de rastladım. Tamamen dışındaydım ekibin.

Neyse ki Bukoholov masanın etrafında fazla oyalanmadı ve birkaç dakika sonra onun asıl ofisine geçtik. Kumar oynanan odanın aksine ofis çok sade döşenmişti. Odanın ortasında Bukoholov'un antika görünümlü bir masası, birkaç sandalye ve küçük bir kanepe vardı. Ne bir penceresi ne de küçük süs eşyaları vardı. Tamamen sessizdi.

"Kokain hakkında neler biliyorsun, Bay Rashid?" diye sordu Bukoholov, masasının arkasından bir koltuk çekerek. Oturmam için bir ipucu olarak algıladım bunu.

"Hiç denemedim onu."

"Denemelisin. Seni gevşetebilir," dedi eğilip masasının çekmecelerinden birine uzanarak. İki sandviç torbası çıkardı ve masasını kaplayan yeşil keçe kâğıdın üstüne attı onları. İki torbada da beyaz bir toz vardı fakat birisi kar gibi parıldıyordu, diğerinde ise donuk sarı renkler vardı.

"Bu benimki," dedi içinde sarı bir tozun olduğu torbayı tutarak. Sonra içinde parıltılı beyaz toz olan torbayı kaldırdı. "Bayan Rea'nın bu. Benim malım iyidir. Yüzde yetmiş saf ve

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

içinde zararlı katkı maddeleri yok. Bayan Rea'nın maddeleri çok iyidir. Yüzde doksan beş ya da yüzde doksan yedi saftır. Müşteriler her zaman kullandıkları miktarda ve yüksek dozda alırlar. Kimseye zarar vermez bunlar."

Kafa salladım. Bukoholov hakkında yeni bir şey öğrenmiştim böylece. Onun uyuşturucu işleriyle ilgilendiğini duymamıştım. Cinayet ve fuhuşu duydum ama uyuşturucuyu hiç duymadım.

"Bu beni neden ilgilendirsin?" diye sordum kollarımı göğsümün önünde kavuştururken.

"Çünkü beni ilgilendiriyor. Benim on beş yıldır geliştirmeye çalıştığım bir pazarı yıkmaya çalışıyor bu fahişe. Canının yaktığı tek kişi ben değilim. Chicago, St. Louis, Cincinnati, Louisville. Her yerde aynı terane. Rakiplerimi biliyorum. Konuşup fiyatları birlikte belirleriz. Bu hepimizi güvende tutar. Bu çılgın fahişe kimseyle konuşmaz. Ucuz mallarıyla pazara girer ve fiyatlar yerlerde sürünür. Para ve pazar payını kaybediyoruz."

Bukoholov öne eğildi ve torbalardan birini kaldırdı. Atmadan önce ışığa doğru tuttu.

"Satış yaptığı kahrolası insanlar da çocuklar," dedi. "İğrenç bir durum bu. Birkaç hafta önce yakaladık birini. On beş yaşında bir kızdı. Bana katil dedi, neyi kastettiyse. Karen Rea'nın hiç prensibi yoktur. Çocuklarla çalışılmaz ki. Yanlış yapıyor."

Ama onlara kokain satabilirsin.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Düşüncemi kendime sakladım. Bukoholov doğruyu söylüyorsa, bu önemli bir şeyi de açıklıyordu bana.

"Bu gecenin haberlerini seyrettin mi?" diye sordum.

Bukoholov iç çekti ve haç işareti yaptı.

"Lisedeki iki çocuğu kastediyorsan, duydum," dedi.

"Rakiplerimden bazılarında benim sahip olduğum ahlaki kısıtlamalar yoktur. Bayan Rea'nın ağını bozarak onu işin dışında bırakabileceklerine inanırlar. Bunu yapmak istemem, o yüzden senin yardımına ihtiyacım var. Benim yerime sen durduracaksın onu."

"Ben bir katil değilim ve adamların depoyu yaktıklarında onun aleyhinde topladığım tüm delilleri yok ettiler."

Bukoholov gülümsedi. Beni sakinleştireceğine, ürpertti beni. Masasına uzandı ve içinde kahverengi sarı karışımı bir sıvı olan bir serum torbası çıkardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Sunum mu yapıyorsun?

Hayır anlamında kafa salladım.

"Kan plazması bu," dedi. "Yeğenim bir gün Bayan Rea'nın işçilerinden birini takip etmiş işe giderken ve bir soğutucu dolusu verdi bunlardan."

Bukoholov torbayı bana uzattı, içindeki sandığımdan daha yoğundu. Kaşlarımı kaldırıp yukarı baktım.

"Öyleyse Sunshine yasal bir işletme mi?"

"Hem evet hem hayır. O adam bize Güney Amerika'daki

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fakir insanlardan çok miktarda plazma ve kan getirdiklerini anlattı. Bundan başka maddeler de getiriyorlar. "Agua rica diye bir şey duydun mu hiç?"

"Kokain sülfat içeren sülfürik asit solüsyonu. Kokain bazının üretiminin bir aşaması."

Teşekkürler Mack.

Bukoholov bana bakıp gülümsedi. Torbayı ona verdim.

"Gümrükten bu şekilde geçiriyorlar mallarını. Plazmaya benziyor, onu plazma gibi donduruyorlar, içine sevkiyatı yasal olan mallar da karıştırıyorlar hatta. Depoda işliyorlar bunu. Biz bunların icabına baktık. Senin işin geriye kalanların icabına bakmak. Bunu yaparsan intikamını almış olacaksın, ben de işime devam edebileceğim. İkimiz de kazanacağız."

"İntikam peşinde değilim ben."

Bukoholov'un gözleri donuk bakıyordu.

"Saçmalık. Siz buna adalet diyorsunuz ama biz biliyoruz ne olduğunu. Canını acıttı o senin, sen de onun canını acıtmak istiyorsun. İntikam budur. Bunu ne kadar erken fark edersen, o kadar erken anlarsın içinde yaşadığın dünyayı."

Söylediklerine katılıyormuşum gibi kafa salladım. Hukuk fakültesindeki insanlar aynı tartışmayı müebbet hapis için yaparlardı. Adaletin cezalandırıcı teorisi olarak adlandırırlardı bunu, göze göz sözünün fiyakalı söylenişiydi bu. Dünyayı kör eden eski atasözü. Aslında dünyayı acı ve boş bir hale sokar. Bunu yaparsam, onu durdurursam, senden bir daha haber almak istemem."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bukoholov ayağa kalktı. Benden kısaydı, ama kale gibi görünüyordu üzerimde

"Bağırsakla ilgili sebatını takdir ederim ama benim yeğenimi vurdun sen. Benim iznimle yaşıyorsun. Eşyalarını dışarıda Nicolai'den al ve barmene sana bir taksi çağırmasını söyle."

Orada kalıp bunun iyi bir fikir olduğunu tartışmayı düşünmedim, o yüzden ayağa kalkıp ayrılmadan önce odaya son bir bakış attım. Bukoholov görünüşe göre beş yüz metre ilerdeki eyalet savcısını unutarak kokain torbalarını masasına koymuştu.

Kendimi kirli, korkmuş ve biraz kafası karışmış hissediyordum. İstesem de istemesem de onun istediğini yapacaktım.

Her ne kadar amacım bu olmasa da şehrimdeki bir uyuşturucu satıcısının konumunu güçlendirmesine yardımcı olacaktım.

Bukoholov'un rakipleri birbirini ardına giderken, o bir kenarda oturacaktı bitene kadar. Ben Sunshine'ı ve onu işletenleri ortadan kaldırırken, o hayatta kalan zayıf düşen rakiplerini kurşuna dizecekti Savaş sanatının tamamen dışında bir plandı.

Arka odada fazla kalmadım ama Jack Whittler ile Indiana Meclisi temsilcilerinden birinin gitmiş olduklarını fark ettim.

Gecenin geç saatlerinde fahişelerle randevuları vardı muhtemelen. Hulk mekâna uğramış olmalıydı, çünkü taban-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

cam, kimliğim ve cüzdanım arka kapıyı kollayan fedaideydi. Her şeyi yerine koydum ve kulübün önünden bir taksi çağırdım. Arabayı park ettiğim hayvan hastanesinin adresini verdim ona. Cadde isimlerini ezberlemek o gün yaptığım tek iyi şeydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 18

Motelime geri döndüğümde, yatağa attım kendimi ve üzerimdekileri bile çıkarmadan uykuya daldım. Yatağın rahat olup olmaması önemli değildi. Beton bir döşemede bile uyuyabilirdim. Öğlene doğru binaya hızla çarpıp eşyaları sarsan ve beni sıçratan bir gök gürültüsüyle uyandım.

Kendime geldiğimde yeniden yumdum gözlerimi ve derin bir nefes aldım. Şehrin geçen birkaç ayda gördüğü ilk iyi gök gürültüsü gibiydi bu. Şehrimizdeki çoğu insan aylardır süren kuraklıktan sonra biraz olsun rahatladıkları için memnundu muhtemelen, fakat ben yağmuru bir saat daha uykuya değişebilirdim. Gözlerimi kapatıp yeniden dalmayı denedim ancak gözlerim kapanır kapanmaz ikinci bir gürültü koptu odada. Görünüşe göre Tanrı kalkmamı istiyordu.

Sessizce küfrettim ve bacaklarımı yatağın dışına çıkardım. Başım zonkluyordu ve ağrı omurgamdan aşağıya indik-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çe irkildim. Elimi vücudumda gezdirdim. Kaburgalarım dün gece fenerin üstüne uzandığım için hassastı ama kırık yoktu hiçbir yerimde. Bir süre daha yaşardım. Lavaboya gittim tökezleyerek, odadaki tek servis demliğinde bir fincan siyah kahve yaptım. Karımın zift gibi siyah kahveleri gibi olmasa da beni uyandıracağını ümit ediyordum. Kahve demlenirken temizlendim ve sabah namazımı kıldım. Kendimi daha dingin hissettim sonra. Namaz bitince, dizlerimi büküp yatağımda oturdum. Üniversitede yaz tatillerinde yaptığım işler haricinde hep polislik yaptım. Yirmi iki yaşında polis akademisine gittim ve bir daha dönüp bakmadım arkama. Robbie ile Rachel hakkında yaptığım soruşturma kamu sektörü dışındaki ilk girişimimdi. Daha şimdiden bir binayı yakmış, bir adamı vurmuş, uyuşturucu satışı yapan Rus bir gangstere borçlu kalmış ve bir vampir kültü ile bağlantısı olan bir uyuşturucu ticareti halkasını deşifre etmiştim. Bunları yapmadığımı kimse söyleyemezdi en azından.

Kafamı ovdum ve televizyonda yerel kanallardan birinin öğlen haberlerini açtım. Muhabirler belediye başkanının şehir yollarından bazılarını "tamir ettirerek" benim sabahları işe giderken kullandığım yolun içine etmek için yaptığı en son öneri hakkında konuşurlarken kahvemi aldım.

Kahvem daha koyulaşmamıştı ama kaynamak üzereydi, içersem kötü bir hastalığa yakalanmayacağımdan emindim.

Moteldeki bir kahve makinesinden daha fazlasını bekleyemezdim zaten.

Haber bülteni başladıktan yaklaşık on dakika sonra muha-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir politika ile ilgili haberleri bıraktı ve Hadley İş parkındaki yangından bahsetti. Asıl hikâyede fazla detaya yer verilmemişti fakat eşlik eden video öğrenmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Sunshine'ın deposu gitmişti. Muhabir iş parkındaki su şebekesinin düzgün bir şekilde döşenmemiş olduğunu, bu yüzden itfaiye erlerinin bina içi yangın musluklarını kullanmak yerine dışarıdan su taşımak zorunda kaldıklarını bildiriyordu. Kimse mermi kovanlarından veya silahlarla ateş açılmasından bahsetmiyordu ama kundakçılık soruşturmacıları külleri derinlemesine inceledikleri zaman anlaşılacaktı bu. Neyse ki hâlâ birkaç günüm vardı. Tam televizyonu kapatmak üzereyken stüdyo spikeri geri gelip sabahın son gelişmelerini aktarmaya başladı. Polis Şefi önceki gün Rachel ile Robbie'nin okulunun yakınına atılan cesetlerin kimlere ait olduğunu açıklamıştı.

Alicia Weinstein ve erkek arkadaşı Mark Patterson. Şef ikisinin de tekrar tekrar yakıldığını onaylamıştı. Bu iki kişi nasıl bir olaya karışırlarsa karışsınlar ölümüne işkence edilmeyi hak etmemiştiler. Bukoholov'un rakiplerini saf dışı bırakmasına yardımcı olmak alçakça bir eylem olmayacaktı belki de.

Televizyonu kapattım ve küçük odamda adımladım. Olivia hoşlanmayacaktı bu durumdan ancak Sunshine'da keşfettiğim şeyleri onun da duyması gerekiyordu. Her işe gittiğinde iş arkadaşlarının ellerine bırakıyordu hayatını. Bu iş arkadaşlarından biri bendeki istihbaratı uyuşturucu satıcılarına sat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak isterse, hiç tereddüt etmeden ona da yaparlardı aynısını. Umarım beni tutuklatmak için bir devriye arabası göndermeden önce, konuşmamı bitirmeme izin verirdi.

Kahvemi yudumladım ve Olivia'nın ofis numarasını yazdım cep telefonuma. İkinci çalışta açtı telefonu.

"Olivia, ben Ash. Konuşmamız lazım."

"Mutlaka konuşacağız ama şimdi değil."

"Sadece bir dakikanı alacağım. Bunu duyman lazım. Senin departmanından biri -"

"Dur," dedi sözümü keserek. "Zamanı değil şimdi. İşle ilgili konuşmak istiyorsan yarım saat içerisinde o Park'ta buluşalım."

"Ciddi misin?" O Park mı?"

"Tabi ki ciddiyim," dedi Olivia. "O Park'ı çok severim ben. Bana söylemen gereken bir şey varsa, orada buluşalım."

"Bir saat sonra buluşsak olur mu?"

Olivia kabul etti ve konuşma biter bitmez kapattı hemen telefonu. Dilimi dişlerimin önünde gezdirdim. Indianapolis'te çok sayıda park vardı, ancak sadece biri Olivia ve benim için önemliydi. Bizim park şehrin kuzey tarafında çimlerden ve çamurdan oluşan bir arazi parçasıydı. Birkaç yıl önce, ikimizin de canını sıkan bir cinayet vakası yaşanmıştı orada. Kurbanlar dört yetişkin erkek çocuktu. Hepsi kısırlaştırılmış ve kurşun yağmuruna tutulmuştu. Hiçbirinin üzerinde kimlik yoktu ve hiçbiri için kayıp bildirimi yapılmamıştı. John gibi gömdük onları. Bildiğim kadarıyla hâlâ devam ediyordu

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

davaları. Olivia beni Park'a davet ediyorsa çok iyi bir sebebi olmalıydı. Kahvemden bir yudum içtim ve durum değerlendirmesi yaptım. Belime kadar pisliğe bulaşmıştım zaten, nereden estiyse eski ortağım kanalizasyonun içine girmemi istiyordu benden.

***

Dışarı çıkmadan önce bir duş aldım ve dişlerimi fırçaladım, Olivia takdir edecekti ikisini de.

Birkaç yıldır Park'a gitmemiş olsam da zor olmadı nerede olduğunu bulmak. Şehirdeki en kötü mahalleye gittim ve sirenleri takip ettim. Yaklaşık yirmi dakika gittikten sonra, bar kapılarında patronların korumalarını dışarıda bırakmalarını rica eden ilanlar görmeye başladım. Yaklaştığımı bildiğim andı bu. Bundan birkaç dakika sonra Three Little Pigs Ammo ve Supply'dan sola döndüm ve Olivia'nın arabasını yarım blok yukarıda park halinde gördüm.

Arkasına park ettim ve dışarı çıktım. Ortalık lağım gibi kokuyordu, arabamın yakınlarında açık bir rögar kapağı vardı muhtemelen.

Şehrin birçok kesiminde bu birilerinin yer altında çalışıyor olduğunu gösterirdi. Fakat parkın yanında böyle bir şey varsa, birileri rögar kapağını çalmış ve hurda olarak satmış demekti. Adi bir girişimcilik örneğiydi bu.

Arabamdan çıkar çıkmaz etrafıma bakındım. Polis teşkilatı bu alana çok sık uğramazdı ve uğradıklarında bile güç kullanarak girerlerdi. Ensemdeki tüyler ayağa kalktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bu mahallenin üzücü tarafı sakinlerinin çoğunun iyi insanlar olmasıydı. Hepsin işi gücü vardı, tahsilli insanlardı, çocuklarını da ellerinden geldiğince iyi yetiştirmişlerdi. Fakirleşmişler ve uyuşturucu satıcılarıyla çetelerin istila ettiği bir mahallede yaşamak zorunda kalmışlardı. Talihsiz bir durumdu, ancak hiç kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

İleriye doğru gittiğimde, yanımda bir şeylerin hareket ettiğini fark ettim ve ceketimin içindeki silahıma götürdüm elimi. İri yapılı bir adam çalılıkların arasından kaldırıma çıktı ve pantolonunu çekti. Silahımı görünce elleri havada donakaldı. Ardından bir kadın çıktı. File çorapları yırtılmıştı, saçı başı dağınıktı, bakışları donuk ve boştu.

"Def olun, gidin," dedim başımı sokağa doğru eğerek. Adam kaçıp gitti ama birlikte olduğu fahişe kıpırdamadı. Yukarı baktı, İngilizce'yi anlayıp anlamadığından şüphelendim o an. Onun için yapabileceğim pek bir şey yoktu. Onu görmezden gelip on on beş metre ötedeki paslı salıncağın yanında duran piknik masalarına doğru yürüdüm. Yeniden buraya gelmek ürkütücüydü. Son ziyaretimden sonra, bu kadar kötüleşeceğini düşünmemiştim. Görünüşe göre bu düşüncemde yanılmışım. Fahişeler akşam yemeği vaktine kadar ortaya çıkmazdı eskiden.

Olivia masalardan birinde oturuyordu. Üzerinde turuncu kolsuz bir gömlek ve koyu renk kot pantolon vardı. Omzundan sarkan çantası açıktı. Onu tanımasam bile bir polis olduğunu anlardım. Etrafını gözetlerken durmadan hareket

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ediyordu kafası, eli de çantasından uzaklaştırmıyordu, tahminimce silahını çantasında saklıyordu. Onu şaşırtmamak için adıyla seslenip ona doğru yürüdüm.

"Cep telefonun dinleniyor," dedi burnunu çekerek. "Yanmış plastik kokuyorsun bu arada."

Üstümdeki cekete baktım. Önceki gece Sunshine'a giderken giydiğim ceketti.

"Uzun hikâye. Başka zaman anlatırım sana.

Telefonumu dinleyen Bowers mı?"

Olivia kafa salladı.

"Ne arıyor?"

"Elimde bir ipucu yok," dedi kafa sallayarak. "Liseye atılan cesetlerin davasına bakıyor, bu yüzden eyalette ne kadar politikacı varsa ona zanlıyı bulması için baskı yapıyor. Tahminimce seni uygun gördü unun için."

"Sevilmek güzel şey," dedim sinüs boşluklarımı başparmaklarımla ovarken. Doğruldum. "Bu konuda daha sonra endişeleneceğim. Bu arada, senin departmanından biri karşı tarafa geçmiş. Bilmen gerekir diye düşündüm."

Olivia'nın sırtı doğruldu, derin bir nefes aldığını duydum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Polis ceketimi Plainfield yakınlarında bir depoda buldum. Teşkilatın psikiyatristinden alınan psikolojik değerlendirmeler, hakkımda yapılan resmi şikâyetlerin kopyaları, hatta ikimizin gözetim sırasında çekilmiş bir fotoğrafı bile vardı. Dosyamın tamamıydı bu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an bana dikti gözlerini, bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sonunda kafa salladı. Bakışlarını uzağa çevirdi.

"Yanında mı peki?"

Hayır anlamında kafa salladım.

"Gitti. Dün gece yandı."

İç çekti.

"Dosyanın kendisi olmadan yapabileceğimiz pek bir şey yok. Kayıtlara bakıp, senin hakkında kimin araştırma yaptığını öğrenebilirim ancak resmi kanalları kullanmıyor olabilirler bunun için. Asıl dosya elinde olsaydı, en azından tozunu silip üstündeki izlere bakardık."

"Yapabileceğimiz pek bir şey olmadığını biliyorum. Sadece bilmen gerektiğini düşündüm," dedim ayağa kalkarak. Bizi izleyen biriler olup olmadığını görmek için etrafıma baktım. "Arkanı kolla."

Kafa salladı.

"Bunları şimdilik kimseye anlatma," dedi. "Anlatırsan, arı yuvasına çöp dürtmüş gibi olursun. Bu ikimizi aşan bir konu, o yüzden bir şeyler bulacağım. Bana ulaşmak istersen, Wal-Mart'tan tek kullanımlık bir cep telefonu al. Şimdi nerede kalıyorsun? Evinde olmadığını biliyorum."

"Plainfield'de ucuz bir motelde."

Kafa salladı.

"Kredi kartıyla mı ödeme yapıyorsun?"

"Nakit."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Oda kendi adına mı?"

Kafa salladım.

"Görevli ehliyetimin fotokopisini çekti, başka seçeneğim yoktu."

"Pekâlâ. Hâlâ iyi durumda olman gerekir," dedi kafa sallayarak. "Yer senin adına olsa bile orada seni bulmaları zor olacaktır, kal orada. Ailen yanında mı?"

Hayır anlamında kafa salladım.

"Eşimin kız kardeşinin evindeler."

Olivia kafa salladı.

"Orada durumları iyidir," dedi. "Doğruyu söylüyorsan kimseye güvenemezsin bu konuda. Gerisini bana bırak, kendi adıma elimden geleni yapacağım.

"Yapacağım bunu."

"Kovboyculuk oynamak çok önemli," dedi. "İşi berbat edersen, birinin canı yanar. Benimle misin?"

Kafa salladım.

"Tamam," dedi ayağa kalkarak. "Tek kullanımlık bir telefon edin kendine."

Olivia etrafına son bir bakış attı ve arabasına doğru adımladı. Onunla yaptığım en hızlı görüşmelerden biriydi bu ama iyi, hatta enerji dolu hissediyordum kendimi. Uzun süredir ilk kez güvenebileceğim bir müttefikim olduğunu hissediyordum.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 19

Olivia'nın aksi yöndeki sözlerine rağmen, onun yardımı olmadan yüzde elli hayatta kalma şansım olduğunu düşünüyordum. Kolesterolümü unutup hâlâ fırsat elimdeyken günümü gün edebileceğimi düşündüm. Motele gitmektense karımın gitmemi hiç istemeyeceği küçük ve ucuz restoranlardan birine uğradım ve kızarmış yumurta, patates kızartması ve ortalama bir insanın bir yılda yiyeceğinden daha fazla hindi yedim. Kahvaltıdan sonra şansımı deneyip eve gitmeye karar verdim.

Evden ayrılırken yanıma pek fazla kıyafet almamıştım ve Sunshine'daki yangından sonra üzerinde yanık kokusu olmayan kıyafetim kalmamıştı neredeyse. Dahası mahallenin çocuklarının ön kapıyı kırıp kırmadıklarına bakmak iyi olacaktı.

Güvende olmak için yaklaşık yirmi dakika boyunca evimin etrafındaki yan sokaklarda dolaştım ve etrafta gözetim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ekibi olup olmadığına baktım. Sıra dışı bir şey görmedim. Garaj yoluna park ettim arabamı. O sabah erkenden yağan yağmur yavaş yavaş diniyordu ve yaz sonu sıcaklığına bırakıyordu yerini, Amazon'da gibi hissediyordu insan kendini. Evin etrafında yürüyüp kırık bir pencere veya herhangi bir hasar var mı diye baktım, neyse ki her şey bıraktığım gibiydi. Üstüne tahta çakılmış bir ön kapıyla ve ışıklar olmadan terk edilmiş bir yere benziyordu, karım ve kızım olmayınca da durum çok farklı değildi durum. İçeri girip buzdolabından bir soda aldım ve yatak odasına doğru yürüdüm. Ortalık darmadağınıktı ama beklemem gerekiyordu. Dolaptan bir çanta aldım ve içini gömleklerle ve pantolonlarla doldurdum. Çanta dolunca, plastik kokan ceketimi karyola direğine astım ve dolaptan eski kahverengi bir ceket aldım. Kahverengi ceketimi en son giydiğimden bu yana kilo vermiştim, kollarıyla omuzları hatırladığımdan daha bol gelmişti. Yine üstüme oturuyor sayılırdı. Çantamı ofisime götürdüm ve kapı çerçevesine yaslandım. Mike Bowers'ı başımdan def etmek istiyorsam, ona bakacağı başka birini vermem gerekiyordu. Gündüz vaktiydi, Karen ile Azrael'in peşimden geleceklerinden şüphelendim. Hâlâ zamanım vardı. Masamın sandalyesine oturdum ve son zamanlarda çıktısını aldığım bazı notları ve belgeleri karıştırdım. Karen Rea'nın CV'sini görünce durdum. Eski iş arkadaşı Dr. Wexler, onun Güney Afrika Tıbbi Hizmetlerinde zaman geçirdiğini ve yaptıklarından dolayı suçluluk duyduğunu anlatmıştı. Üstelik her ne yaptıysa kariyerini alt üst etmişti. Bu fazla bir şey değildi ama bir başlangıçtı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bilgisayarımı açtım ve bilgisayar yükleme yaparken düşünmek için sandalyemde döndüm. Üniversite profesörleri tuhaf görüşleri olan meslektaşlarına karşı nispeten hoşgörülü olurlar. Bildiğim kadarıyla, meslektaşları tarafından kıyasıya eleştirilen tek profesör işkencenin haklı yasal gerekçeleri olduğunu savunan Kaliforniyalı bir hukuk profesörüydü. Karen'in de birilerine işkence yaptığından emin değildi ama düşündürüyordu bu konu beni. Bilgisayar yüklemeyi bitirince, Google'a "Güney Afrika Tıbbi Hizmetler, biyolojik silahlar" diye yazıp arama yaptım. Yüz binlerce sonuç çıktı karşıma, bunların çoğu Güney Afrika saldırıya uğrasa neler olacağını tartışıyordu. Aramayı değiştirdim ve Karen'in seyahat tarihlerini ekledim. Sonuç sayısı arttı ve çoğunda ortak bir konu vardı, Project Coast diye bir şey. Brookings Enstitüsünün akademik makalelerinden birine giden bir bağlantıya tıkladım ve özet kısmını okudum.

"Seni pis fahişe."

Okuduklarımdan Project Coast'ın Karen'i hapse atmayacağını ancak ona pek fazla arkadaş da kazandırmayacağını anladım. Proje uzun süredir kapalıydı fakat seksenli yıllarda ve doksanların başında ayrımcı Güney Afrika'nın Afrika'da artan Sovyet varlığına cevabı niteliğindeydi. Ülke'nin ileri gelenleri Sovyetler Birliği'nin nükleer teknolojisi ve geleneksel silahlarıyla başa çıkamayacaklarını kabul etmişler ve meşru müdafaa için gizli bir kimyasal ve biyolojik silah programı oluşturmuşlardı. Makaleye göre zulalar dolusu Ebola, Rift Valley ve Marburg virüsü vardı ellerinde. Gördüğüm

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

açıklamalar doğruysa, hıyarcıklı vebayı eğlenceli bir şekilde anlatmışlardı.

Ancak projenin odağında sadece Sovyetler Birliği yoktu. Yurtiçinde de bir bileşeni vardı. Makale'de detaylar tam olarak verilmemişti, fakat gelecekteki beyaz üstünlüğünü sağlamak için hastalık bulaştırılarak ülkenin yerli Afrikalı nüfustan arındırılması için bir virüs geliştirecek projeyi açıklıyordu. Çirkin bir projeydi bu. Makale'de öncü bilim adamının adının baş harfleriyle başlayan K.R.'ye atıfta bulunulmasaydı, bunun ırkçı bir fanteziden ibaret olduğunu düşünebilirdim. Bir an okumayı bırakıp düşüncelere daldım.

Karen Rea'nın neden hâlâ üniversitede öğretim üyeliği yapmadığını açıklıyordu bu durum. Masamda geriye yaslandım. Belki de paranoyak davranıyordum fakat birkaç gün önce çıktısını aldığım bir sayfaya rastlayana kadar belgelerimi karıştırdım. Karen Robbie ile Rachel'in katiller tarafından öldürüldüğünü iddia etmişti. Azrael intikam almak için bir planları olduğunu iddia etmişti. İlk okuduğumda makalede bir tuhaflık sezmiştim fakat tehdit içeren bir yanı yoktu aslında. Artık o kadar emin değildim. Geriye yaslanıp bilgisayarıma baktım. Neler yapabileceğini öğrenmem gerekiyordu. Neyse ki bana yardım edebilecek birini tanıyordum. Ondan yardım almadan önce onun için bir şeyleri halletmem gerekiyordu. E-posta programımı açtım ve Jack Whittler'in istediği gibi sekreterine kişisel konuları anlatan jenerik bir istifa mektubu gönderdim. İki küçük not da ekledim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

NOT: Dr. Mack Monroe ofisten en son danışmanlık ücretinin ödenmesini talep eder. Ayrıca kendi adına kayıtlı Mercedes için kesilen park cezalarının iptal edilmesini talep eder.

NOT: Poker oyununda sizi gördüğüme sevindim.

Jack birkaç ay içerisinde savcı olarak ikinci bir dönem için zorlu bir seçimle karşı karşıya kalacaktı, Kasımın önemli meydan okuyanlarından biri. Bölgenin en büyük suçlularından birine karışmış olması yönündeki iddialar, ölmüş bir fahişeden kokain çekerken bir fotoğrafçının objektifine yakalanmasından daha çabuk bir şekilde düşürecekti kampanyasını. Whittler siyasi geleceğine önem veriyorsa, Mack'in faturası kesilecekti ve kız arkadaşının arabasının cezası hemen kaldırılacaktı. Umarım bu kadarı yeterli olacaktı. Mack'i cep telefonundan aradım fakat hemen sesli mesaja geçti. Park cezalarının yakında halledileceğini söyledim ve ilk fırsatta beni aramasını istedim. Beni geri aramasını beklerken, silahımı garajdaki tezgâhıma götürdüm. Savcılık birini vurduktan sonra silahlarını atamayacak kadar ucuz insanlar oldukları için çok sayıda katili mahkûm etmişti, balistik eşleşmeleri de kolaylaştırmıştı böylece. Onları bir açıdan suçlayamayacağımı düşünüyordum. Güvenilir bir silah pahalı olurdu. Tabancamın bedeli beş yüz dolardan daha fazlaydı, elden çıkarmak istemiyordum onu. Yakaladığımız çoğu insanın aksine modern bir adli tıbbın nasıl çalıştığını ve her ne kadar silah ustası olmasam da silahımın namlusunu ve ateşleme pimini nasıl değiştireceğimi biliyordum. Hiçbir şey yapamasam

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bile kundakçılık bölüğünün Sunshine'da mermi kovanlarını bulma ihtimaline karşı silahımla eşleştirme yapmalarını zorlaştırabilirdim.

Garajda yirmi dakika geçirdikten sonra tabancamdaki eski ateşleme pimini ve namlusunu çöp tenekesine attım, çöp tenekesini de daha sonra atmak üzere arabamın arka koltuğuna koydum. Bunu yaparken, sokağın aşağısında bir araba sesi duyduğumu sandım ancak evimin önünden geçmedi araba. Bir komşuya gitmiş olmalıydı. Mutfak kapımı açınca Mack aradı. Olivia, Bowers'ın telefonlarımı dinlediği konusunda uyarmıştı beni ama umurumda değildi. Mack'e güveniyordum ancak ona suçlayıcı bir şey söyleme niyetinde değildim. Sesli mesaja geçmeden önce cevap verdim telefona.

"Otopark görevlisinin elinden zor kurtardım telefonu," dedi. "Aleksandra'nın hız limiti artık temiz. Şimdiye kadar paçayı kurtarabileceğini sanmıyordum. Sevindim."

Kahvaltı masasının altından bir sandalye çektim ve oturdum.

"Başsavcılıktan da yakında bir çek alacağını hissediyorum."

"Lanet olası A, Rashid. Sana daha fazla iyilik yapmam gerekiyor."

"Bunu duyduğuma sevindim, çünkü sana sormak istediğim bir şey var. En son seninle konuştuğumuzda, mikrobiyoloji alanında doktora yapmış birini işe aldığını söylemiştin. Onunla görüşebilir miyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kiminle istersen tanıştırırım seni. Bir saniye bekle."

Mack bekletmeye almadı beni, bunun yerine yeni işe aldığı elemanın ofisine götürüyordu sanki telefonu. Oraya ulaşması sadece beş dakika sürdü fakat bu zaman zarfında bir kadından harika poposunu öne çıkaran dar pantolon giymesini istediğini, başka bir kadının da muhtemelen vücudunun bir yerini sıkıştırdığı için cıyakladığını duydum. Megan rüştünü ispat edince Mack'e asla yaklaştırmamak gerektiğini not ettim zihnime. Nihayet gelen tıkırtılardan telefonu bir yere koyduğunu hissettim.

"Ash, hoparlöre aldım telefonu. Dr. Michelle Weiss burada, haydi devam et ve konuş."

Hoparlörde konuşmak niyetinde değildim ancak bunun çok da önemli olmadığını düşündüm.

"Selam, Dr. Weiss. Adım Ash Rashid, IMPD'de dedektifim. Size birkaç soru sormayı umuyorum."

Önce tereddüt etti ve konuşmadan önce derin bir nefes aldığını duydum sanki.

"Üzgünüm ama bu adamla konuşmayı reddediyorum," dedi muhtemelen Mack'e doğru. "Senin onunla konuşmandan tiksindim."

Öksürdüm. "Kaçırdığım bir şeyler var sanırım," dedim.

"Vay canına, çok garip," dedi Mack kıkır kıkır gülerek. "Birkaç gün önce beni dolandıracağını düşünüp liseli kızları götürdüğünü anlattım insanlara. Aptalca bir şeydi ama tepem atmıştı. Şimdi geri alıyorum her şeyi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bravo Mack," dedim.

Bundan sonra bir süre kimse konuşmadı. Dr. Weiss boğazını temizledi.

"Söylediklerimden dolayı üzgünüm," dedi. "Bir çocuk tacizcisi olmadığınıza göre sorularınızı memnuniyetle cevaplarım."

"Teşekkür ederim," dedim not defterimde boş bir sayfa açıp kafamı sallarken. Nefes aldım.

"Sorularım biraz tuhaf gelebilir, fakat son zamanlarda yaptığım bir soruşturmanın sonucunda ortaya çıktılar. İzin verirseniz hemen sormaya başlıyorum. Project Coast hakkında bilginiz var mı?"

"Hatırladığım kadarıyla yok," dedi Dr. Weiss, önceki kadar tiz değildi sesi. "Siz biliyor musunuz bununla ilgili bir şey, Dr. Monroe?"

Mack'in homurdandığını duydum. Düşünceli bir hayır olarak yorumladım bunu.

"Belirli ırk gruplarını hedef alan biyolojik silah hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Genetik olarak duyarlılığı olan tedaviler şu anda tartışmaların çok olduğu bir alan fakat ırka duyarlı silahı hiç duymamıştım."

Kafa salladım ve not ettim bunu.

"Böyle bir silah geliştirmek mümkün mü?"

"Olabilir ama emin değilim," dedi. "Uzmanlık alanımın dışında bir konu, ancak ırk genetik bir kategoriden ziyade

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sosyal bir gelenektir. Bizim ırk olarak adlandırdığımız şey aslında genlerle coğrafyanın gevşek bir şekilde birleşimidir. Açık konuşmak gerekirse, insanoğlu o kadar melez bir hale geldi ki bir ırk yerine diğerini hedef almak neredeyse mümkün olmayacak diye düşünüyorum."

Sandalyemde arkama yaslanıp çenemi kaşıdım.

"Böyle bir şey mümkün olmadığı halde birileri bir ırkı hedef aldığını düşündükleri bir silah geliştirirse ne olur?

"Fos çıkabilir ya da gezegendeki herkese bulaşabilir. Söylenebilecek çok sayıda değişken var."

Kafa salladım yine.

"Benden bir tane oluşturmamı isteseydiniz, bunun için neler gerekirdi?"

Dr. Weiss sessiz kaldı bir süre, ben de sandalyemde arkama yaslanıp ondan gelecek cevabı bekledim.

"Yeni bir hobi mi edinmek istiyorsun?" diye sordu Mack.

"Tam olarak öyle değil. Bunun mümkün olup olmadığını bilmem gerekiyor."

"Büyük bir şirket için olabilir belki," dedi Michelle. "En azından III kademesinde bir biyolojik muhafaza tesisine, ticari düzeyde peptit sentezleyicilere ve devletten alınacak ruhsatlara ihtiyacın olacaktır. Bunlara sahip olsan bile buna başlayabilecek bilgiye sahip sadece birkaç düzine insan vardır."

Bir şey söylemedim ama benim şüphelendiğim kişinin sadece bilgisi değil, deneyimi de vardı. Daha kötüsü, uyum-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

suz arkadaşlarıyla birlikte onların kökünü kurutmak için can atan dini bir emir altında eziyet çektiklerine inandırmıştı gerçekten kendini. Azrael ile genetik yapılarını hedef alarak bu grubun kökünü kazıyabileceklerini bilselerdi, bunu yapacaklarından hiç şüphem yoktu. Kan ürünlerine büyük ölçüde yatırım yapan bir biyoteknolojisi şirketinin oldukça iyi bir kılıfı da vardı bunun için.

"Gerekli lisansları alabildiğimizi varsayarsak, bunun gibi bir laboratuar kurmak ne kadara mal olur?"

"Yirmi ya da otuz milyon doları bulabilir. Hiç bilmiyorum geçekten," dedi Dr. Weiss. "Paranız olsa bile üzerinde çalışacağınız örnek virüslere ihtiyaç duyarsınız. Bunları bedeli ne olursa olsun alamazsınız."

Dr. Weiss paranın neleri satın alabileceğine şaşırabilirdi muhtemelen. Masamdan geriye çekildim ve tavana baktım, duyduklarımı büyüyen yapbozuma yerleştirmeye çalıştım. Indianapolis devasa bir şehir değildi fakat birkaç milyonluk nüfusu vardı. Yerel kokain piyasasının bedelinin ne kadar olduğunu bilmiyordum ama küçük bir parçasının bile yeterli olduğunu varsaymak zorundaydım. Karen sahip olduğu her şeyi laboratuarına götürüyorsa, evinin neden boş olduğunu açıklıyordu bu durum. Elimi yüzümde gezdirdim ve tahminlerimin Olivia'yı aramaya değer olup olmadığını düşündüm, tam bu sırada sert ve ağır bir şey ön kapıma vuruldu. Kaslarım gerildi.

"İyi misin dostum?" diye sordu Mack. "Televizyonu falan düşürdün galiba."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bir çatırtı daha oldu, sonrasında parçalanan tahtanın çıtırtısı duyuldu. Kalbim küt küt atıyordu, yerimden sıçrayınca sandalyem devrildi.

"Biri evime zorla giriyor," diye bağırdım silahımı kılıfından çıkarırken. "Benim için polis çağır."

Mack'in cevap vermesini beklemeden, telefonumu atıp koridora koştum. Ön kapımdaki destek tahtası büküldü ve bundan sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki düşünmeye zamanım kalmadı. Ön koridorum adamların istilasına uğradı. İlk ikisinin elinde bir çeşit siyah şahmerdan vardı, arkadakilerde de önceki gece Sunshine'da gördüğüm otomatik silahlardan vardı. Bir kere bile ateş etmemiştim, silahımı bile kaldırmamıştım. Yeni misafirlerime tepki gösteremeden, keskin ve sıcak bir şey gömleğimi ve göğsümü yırtıp geçti. Bundan sonra vücudumdaki tüm kaslar bir anda patladı ve yıllardır çektiğim acıdan daha fazla acı hissettim.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Bölüm 20

Şok tabancasıyla vurmuşlardı beni, bu bir yönden iyi bir yönden kötüydü. Bir taraftan, bu tabancayla vurulmak vuran kişinin senin ölmeni istemediği anlamına gelirdi.

Öyle olması daima iyiydi. Ancak diğer taraftan otuz saniye boyunca vücudundaki tüm kasların tüm şiddetiyle yanması bir Meksika hapishanesinde bir gece geçirmek kadar kötü bir durumdu.

Kendime geldiğimde dört adam bana bakıyordu. Vampir suikastçıların serseri grupları Kevlar yelekler giyip otomatik silah taşımaya başlamadıysa teşkilatımdaki Özel Silahlar ve Taktikler ekibinin üyeleriydi bunlar. Uyuşturucu satıcılarına ve şiddetli suçlulara karşı yüksek risk taşıyan ağır cezalar uygularken kullanırdık onları.

"Normalde girmeden önce kapıyı çalarsınız," dedim oturmaya çalışarak.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Olduğun yerde kal."

Tanımadığım genç bir adam botunu koydu göğsüme. Neyse ki şok tabancasıyla vurmamıştı yine bana. Ellerimi başıma götürdüm. Birisi silahımı almış olmalıydı çünkü nerede olduğunu bilmiyordum.

"Sakin ol. Ben sizin tarafınızdayım. Dedektifim ben."

En azından dedektiftim bir zamanlar. Ani kariyer değişikliğimi herkese açıklamak için doğru zamanın o an olmadığını düşündüm.

"Olduğun yerde kal, Ash. Evi kontrol ediyoruz."

Bu defa tanıdım sesi. Normal koşullarda konuşan kişi çete istihbarat birimimizde çalışan Jim Price adında sivil giyimli bir dedektifti. İyi bir adamdı ve yerel çetelerin hangi delikte saklandıklarını sokaktaki herkesten iyi bilirdi. Başsavcılık onun verdiği ipuçlarına dayanarak son birkaç ayda en az dört çete üyesini tutuklamıştı. Üzerime eğildi. Alnı ve burnu terliydi.

"Bu konuda bana güven," dedi. "Ne diyorsam onu yap ki başını belaya sokmadan kurtarayım seni."

Kafa salladım ve yere koydum kafamı. Price ve adamları oda oda dolaştılar, muhtemelen dolapları veya birilerinin saklanabileceği kadar büyük bir yer arıyorlardı. Birkaç dakika sonra, SWAT adamlarından biri karnımın üstünde beni yuvarlayıp ellerimi kablo bağıyla arkamda bağladı. Bundan sonra oturup duvara yaslanmama izin verdiler. Dedektif Price bir dakika sonra yanıma kaydı ve kemerinden bir sigara paketi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

çıkardı. Ona karımdan ve evin içinde sigara içmediğimizden bahsetmeyi düşündüm ancak şimdilik bunun bir zararı olmayacağını düşündüm. Dumanı içeride tutacak sağlam kapı da kalmamıştı zaten. Sigarasını yaktı, bir fırt çekti ve bana uzattı. Hayır anlamında kafa salladım.

"Nihayet eve gelebilmene sevindim," dedim. Seni daha erken bekliyordum fakat okul ve işler beni çok meşgul ediyordu. Karını da getirmeliydin. Arka bahçede bir tavuk ızgara falan yapardık."

Price sessizce güldü, parmak uçlarından sarkan sigaraya dikti bakışlarını. Bana bakmadı. Bir an durup düşündüm.

"Dışarıda durumlar kötü mü?" diye sordum.

"Kötü."

"Medya?"

Kafa salladı ve sigarasından bir fırt çekti.

"Kanal Yedi'deki Asyalı çıtır," dedi. "Bizden önce o gelmiş buraya."

"Arkadan sessizce kaçıp beni görmemişsiniz gibi davranmama izin vermezdin diye tahmin ediyorum."

Price kıkır kıkır güldü ve hayır anlamında kafa salladı.

"Ben tehlike geçti işaretini verince, Bowers ve adamları gelip seni tutuklayacaklar. Soluklanman için sana bir dakika vermek istedim."

"Teşekkür ederim."

"Ne demek. Her zaman. Benden sana bir tavsiye. Teşkilatta hâlâ güvenebileceğin insanlar var ama çok değil. Bowers

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hakkında konuşmalarına dikkat et. Söylentiye göre aynı takımda oynamıyoruz."

Kafa salladım. Bu düşüncede olan tek kişinin ben olmadığını duyduğuma sevindim. Price son bir fırt çekti sigarasından ve öne doğru eğilip ayağa kalktı.

"Söylediklerimi unutma. Arkanı kolla."

Price ayrılırken, duvara yaslandım yine ve ellerimi büküp bileklerimde bağlı olan kabloyu gevşetmeye çalıştım. Keskin plastik gerildikçe tenimi acıttı. İzi kalacaktı ama kabloları gevşetirsem bir parça hareket edebilirdim. Omuzlarımı döndürdüm, bu sırada Price da oturma odama gitmiş, dışarıdaki görevlilere tehlike geçti işareti veriyordu telsizden.

Mike Bowers ön kapımın kalıntılarından içeri giren ilk adam oldu. Onu en son gördüğümde gerçekten sersem gibiydi. O zamandan bu yana yaşlanmıştı.

Yüzü solgundu, tıraş olması gerekiyordu ve üstündeki takım elbisenin kırışık haline bakılırsa üstünü başını değiştirmesi gerekiyordu. Üzerime eğildi ve narenciye kokulu tıraş sonrası krem kokusu geldi burnuma.

Duş almak yerine krem sürmüştü muhtemelen, iyi bir seçim olmamıştı bu.

Eliyle ayağa kalkmamı işaret etti.

"Ben aşağıdayken beni tekmelemen için bulunmaz bir fırsat," dedim. "Fırsatın varken al intikamını."

"Kalk ayağa, Rashid. Bütün gün uğraşamam seninle."

Bir an kalkmaya çalıştım ancak birkaç üniformalı polis

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dirseklerimin kıvrım yerlerinden tutup çekince fazla hareket etmeme gerek kalmadı. Bowers gözlerini ovaladı ve iç çekti.

"Bu evin bir arka kapısı var mı?"

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kameralara poz vermek istemiyor musun yoksa?"

"Hayır, lanet olası kameralara poz vermek istemiyorum."

Derin bir nefes aldım ve düşüncelere dalmış gibi kafamı arkaya yasladım.

"O zaman yok. Arka kapımız yok bizim."

Bowers duyulmayan bir şeyler mırıldandı, dirseğimden tuttu beni ve koridorun aşağısına götürdü.

Ön kapımı kapatmak için çaktığım kontrplak ikiye ayrılmıştı ancak çerçevede fazla hasar yoktu. En azından bu kadarı sağlam kalmıştı. Verandaya çıkınca gözlerimi kıstım. Dışarıda hava kapalıydı ama hâlâ sıcak ve bunaltıcıydı. Evin önüne park etmiş iki haber karavanı vardı. Bunu Hannah'a açıklamak zor olacaktı.

Bowers tek kelime bile söylemeden dosdoğru işaretsiz polis arabasına götürdü beni. Onun durumundaki çoğu polis ellerinden geldiğince spot ışıklarının tadını çıkarmak için can atardı, ancak Bowers kariyerinin önemli bir kısmını gizli polis olarak geçirmişti ve yüzünün eyalet çapındaki bir televizyon kanalında yayınlanmasını istemiyordu. Ailesi suçlular tarafından hedef alınmış biri olarak buna saygı gösterebilirdim. Dikkatleri üzerimize çekmemek için fazla hareket etmedim ve polis abrasının arkasına atladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Emniyet kemerimi takmama izin vermeyecek misin?" diye sordum Bowers önümdeki koltuğu oturunca. "Hareket halinde olmayan bir araçta yapılan bir ihlal bu. Sana ceza kesebilirler, güvenlikle ilgili konuları hiç saymıyorum bile."

"Dua et ki kaza yapmayalım."

Koltuğa yaslandım ve rahatlamaya çalıştım, ellerim arkamda bağlı iken zor işti bu. Bir devriye aracının aksine Mike'ın polis arabasında ön ve arka yolcu bölümleri arasında bilgisayar veya tel örgü yoktu.

Her şeyden çok taksiye benziyordu ve Bowers da taksi kullanır gibi kullanıyordu arabayı. İki kırmızı ışık geçtik ve polis merkezine varana kadar az kalsın bir yaya grubuna çarpıyorduk.

Binanın altındaki bir garaja park etti, beni dışarı çıkardı, ceplerimdeki her şeyi aldı ve bir sorgulama odasına götürdü beni. Odanın orta yerinde zemine cıvata ile tutturulmuş cilalı bir metal masa ile masanın önüne cıvatalanmış bir metal sandalye vardı.

Çoğu şüpheli bilmez ama sandalyenin ayakları kasıtlı olarak kısa kesilmiştir, bu sayede şüpheli kafasını yukarı kaldırıp sorgulayan kişiye bakmak zorundadır, masa ise ortalama bir insanın yaslanıp rahatlayamayacağı kadar ulaşılamaz bir uzaklıkta durur.

Bowers bileklerimdeki bağı kesti ve odanın ortasına doğru gitmemi işaret etti.

"Otur. Hemen geleceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir adım atıp masaya yaslandım, plastiğin tenimi acıttığı bileklerimi ovdum.

"Sanırım ayakta kalacağım, teşekkür ederim yine de."

Mike kafa salladı.

"Nasıl biliyorsan öyle yap."

Odanın paslanmaz çelik kapısından çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Kapının yerinden oynamayacağını biliyordum, o yüzden açmaya çalışmak için zahmet etmedim.

Sade ve basit, iyi bir sorgulama için güçlü olmak gerekir.

Mike beni rahatlama bölgesinden çıkarmak için elinden geleni yapacaktı ve beni zayıf düşürecekti. Büyük ihtimalle havalandırmanın ayarını en düşük seviyeye getirecek ve yarım saat boyunca kıvranmamı seyredecekti. Bundan sonra içeri girecek ve gecikme ve sıcaklık için özür dileyecek ve kendisi kâğıt işlerini hallederken bana da bir kahve ikram edecekti.

Bu hoş bir ikram gibi görünebilirdi ancak sonunda lavaboyu kullanmak zorunda kalacaktım, bu sayede onu oyalayabilirdim. Masaya üzerine çektim kendimi ve bacaklarımı masanın kenarına uzattım.

Sorgulama esnasında bir şüphelinin yapabileceği en zekice şey oturmak, susmak ve bir avukat istemektir. Benim böyle bir seçeneğim olmadığı için uyuyacakmış gibi gözlerimi yumdum.

Mike yaklaşık yirmi dakika sonra bir elinde kahvesi diğer elinde Manila klasörüyle içeri girdi. Kahve kupasını yanım-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daki masaya koydu. Dik oturdum ve esnedim.

"Barış teklifi," dedi kupayı ağzına doğru yaklaştırırken. "Şimdilik. İşimi yapıyordum ben."

"Kapıma yeniden çerçeve takılması için ödeme yapacaksınız, şimdiden söylüyorum."

"Kapın için endişelenme," dedi birkaç adım geriye doğru giderek. "Sen kahveni iç, ben de şehrin zararı karşılaması için doldurman gereken gerekli formları getireyim."

"Kes şu saçmalığı. Gidersen, yarım saat dönmeyeceksin. Oyun yok. Şu işi halledip kurtulmak istiyorum. Benden ne istediğini söyle, ben de bunun neden bir saçmalık olduğunu anlatayım."

Bowers gülümsedi.

"Ukalasın, değil mi?"

"Masumum."

Kapının yanındaki duvara yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

"Bunu kaydeden bir kamera olduğunu biliyorsun, o yüzden hiçbir şey yapmaya kalkışma," dedi bakışlarını odanın arkamdaki köşesine çevirirken. "Caitlin Long hakkında dildiklerini anlat bana."

Masadan indim.

"Kızıl başlı olan mı?"

Bowers kafa salladı. Kımıldandım ve omuz silktim.

"Yeğenimin en iyi arkadaşıydı. O daha çocukken karşı-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

laşmış olabilirim onunla ama hatırlamıyorum. Beni araması gerekiyordu ama aramadı hiç."

Bowers kollarını açtı ve manila klasörü masanın üzerine attı.

"İlişkinizin boyutu bu mu?

Onunla telefonda konuşmadın mı hiç? Daha sonra hiç görüşmedin mi onunla?

Rahatsız bir şekilde kımıldandım yine ve odadaki tek sandalyeye oturdum. Bowers'ın istediği buydu muhtemelen, ama umurumda değildi.

"Hayır. Neden soruyorsun?"

Bowers ileriye doğru bir adım attı ve masaya dayandı. Bulunduğum açıdan onun bakışlarını yakalamak için boynumu uzatmak zorundaydım.

"Onunla hiç flört etmedin mi? Çıkma teklif etmedin mi ona?"

Hayır demek üzereydim ama hemen durdurdum kendimi.

Bowers bir şey duymamış olsaydı bu soruyu sormazdı. Avuç içimle gözlerimi ovuşturdum. Hukuki yönüm sus diye bağırırken çok daha gür bir ses kendimi ifade etmemi söylüyordu. Bowers bu ikinci sese güveniyordu, her dedektif güvenirdi ona. Öne doğru eğildim ve ellerimi düz bir şekilde masaya koydum.

"Rachel ile Robbie hakkında konuşmak için ondan bir randevu istedim. O kadar. Fakat onunla irtibat kuramadım hiç."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anlamış gibi kafa salladı Bowers.

"Genç kızlarla çok sayıda randevu mu ayarlamaya mı çalışıyorsun?"

Midem çırpınıyordu, gülmek için zorladım kendimi ve sandalyemde arkama yaslandım.

"Kapımı bunun için kırdıysan, sanırım çok yakında buradan çıkıp gideceğim. Çok komik bu."

"Öyle mi?" diye sordu Bowers masanın üzerine attığı manila klasörü bana doğru kaydırarak. "Şunu bir kontrol et ve bana ne kadar komik olduğunu anlat."

Midemin dibinde bir oyuk oluştu. Dosyalar iyi değildi. Tereddüt ettim ve bir şeyler söylemesi için Bowers'a baktım, ama gözünü bile kırpmadı. Yutkundum, klasörü açtım ve midemin sıkıştığını hissettim sanki.

Çok sayıda olay yeri fotoğrafı gördüm ama ölmüş genç insanları görmeye asla alışamazsınız. Yerde çam iğnelerinin ve kalın ağaç köklerinin olduğu dış mekânda çekilmiş bir fotoğraftı. Caitlin Long'un dudakları maviydi ve kırmızı saçı kafasının etrafına yayılmıştı. Boynunda çirkin bir bağ izi vardı.

"İyi mücadele etmiş," dedi. "Avuç içlerinde tırnaklarının altında yaralar vardı."

Topalladığını fark ettim, Rashid. Bunun bir açıklaması var mı?"

"Birkaç gün önce çitin üstünden atladım ve ayağımı burktum. Nerede çekildi bunlar?" diye sordum sayfaları çevirip

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

fotoğraflara bakarken. İkinci fotoğraf daha geniş bir açı ile çekilmişti. Kız yatak örtüsüne benzeyen bir şeye ya da geniş bir kumaş rulosuna sarılmıştı. Yukarı baktım.

"Eagle Creek Parkı," dedi. "Dün gece saat dokuz sularında neredeydin?"

Soruyu duymazlıktan geldim ve klasörün içeriğine göz atmaya devam ettim. Cesedin etrafında bulunan eşyaların çok sayıda fotoğrafı vardı, bunlar arasında bir kondom paketi de vardı.

"Tecavüze mi uğramış?" diye sordum.

"Gebermiş gitmiş işte. Ne düşünüyorsun?"

"Cinsel olarak mı?"

"Bu henüz tespit edilmedi, fakat çıplak bir halde ve bir yatak örtüsüne sarılmış olduğundan yola çıkarak öyle olduğunu tahmin ediyorum. Öyleyse tekrar soruyorum sana. Dün gece neredeydin ve Bayan Long ile aranızda ne tür bir ilişki vardı?"

Midem bulandı. Suç işlendiğinde başka yerde olduğuma dair elimde çok sağlam bir kanıt vardı, ancak Mike'a Rus bir gangster ile silahlı çatışmada olduğumu söylemenin durumumu büyük ölçüde geliştirip geliştiremeyeceğinden emin olamadım.

"Aramızda ilişki yok. Dün gece nerede olduğumu da hatırlamıyorum. İçiyordum."

Mike kafa salladı ve klasörü almak için masanın karşısına uzattı elini.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yanında kimse var mıydı?" diye sordu klasörün içindekilere bakarken.

"Hatırladığım kadarıyla yoktu."

"Sessiz bir gece olmuş öyleyse," dedi klasörün arkasından bir dosya kâğıdı çıkarıp bana doğru kaydırarak. "Bayan Long'un yaptığı son yüz aramanın dökümü bu. Dün öğleden sonra senin evini beş kere aramış. Belki de hatırlamayacak kadar sarhoştun."

Kahretsin.

Öne doğru eğildim ve Bowers'ın bana doğru uzattığı kâğıda baktım. Doğru söylüyordu. Hatta birisi aramaları uygun şekilde vurgulamıştı. Dört tanesi on saniyeden daha kısa sürmüştü ancak bir tanesi bir buçuk dakika sürmüştü. Bir süredir evde çok vakit geçirmediğim için, son birkaç gündür telesekreteri kontrol etmemiştim.

"Kartvizitimi kız kardeşime vermiştim Caitlin'e vermesi için. Numarama o şekilde ulaşmıştır."

"Öyleyse onunla konuştun mu?"

Hayır anlamında kafa salladım.

"Bir mesaj bırakmış olmalı."

Bowers kafa salladı, doğal karşılamış görünüyordu durumu.

"O zaman neden ona ev telefonu numaranı verdin? Neden ofis numaranı değil?"

"Kartvizitimi verdim ona. Acil durumlar için ev telefonum da yazıyordu kartta."

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bowers kafa salladı yine, fakat konuşmadan önce durakladı. Öne doğru eğildi.

"Karın senden ayrılmadan önce mi yoksa sonra mı verdin ona kartı?"

Klasörü kapattım, böylece cesedi bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

"Hannah benden ayrılmadı. Birkaç günlüğüne Megan'ı kız kardeşinin evine götürdü.

Gezmeye gittiler, bir nevi tatildeler."

"Tatil demek," dedi Bowers gülümseyerek. "Karım da öyle söylerdi. Senden ayrılmış ama asıl önemli olan konuya odaklanalım. Ortağın Dedektif Rhodes ile kokain ticareti yapıyordun. Biraz yeğenine verdin, o da erkek arkadaşına verdi. Senin verdiğin ürün yüzünden öldü. Olur böyle şeyler, değil mi? Robbie üzüldü ve canına kıydı. Karın bunu anladı ve seni terk etti. Bu sırada Caitlin senin verdiğin pislik yüzünden en iyi arkadaşı öldüğü için senden hiç hoşlanmıyordu, bu yüzden seni ele vermekle tehdit ediyordu Sarhoş oldun ve onun çenesini kapatmaya karar verdin, onu dün gece Eagle Creek Parkına götürdün, ona tecavüz ettin ve boğdun onu. Doğru değil mi bunlar?"

Hikâye bittikten sonra bir an hiçbir şey söylemedim.

"Deli saçması bu."

"Gerçekten mi? Rachel Haddad öldü. Robert Cutting öldü. Alicia Weinstein işkence gördü ve öldü. Alicia'nın erkek arkadaşı Mark Patterson işkence gördü ve öldü. Caitlin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Long tecavüze uğradı ve öldü. James Russo öldü.

Rolando Diaz öldü. Buradaki modeli algılıyor musun? Seninle görüşüyorlar ve sonra ölüyorlar." Yutkundum ve yukarı baktım. "Avukatımla konuşmak istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 21

Bowers ayağa kalktı, fotoğraflarla dolu olan klasörü aldı ve bunu söyler söylemez oradan ayrıldı. Kalbim o kadar sert atıyordu ki kulaklarıma fırlayan kanı duyabiliyordum. Öne doğru eğildim ve yüzümü ellerimin içinde dinlendirdim.

Lanet olsun.

Bowers'ın yerinde olsam, muhtemelen ben de aynı şeyi yapıyor olurdum.

Elimde önemli fiziksel kanıt olmadan bu kadar erken bir şekilde bir şüpheliyi tutuklamazdım, ama bu onun seçimi olabilirdi. Bu kadar çok genç insanın ölmesiyle birlikte tüm adalet sistemi erken ve hızlı bir karara varmak için can atıyor olmalıydı.

Gözlerimi kapadım. Caitlin'in ölümü zihnimdeki yapboza uymuyordu. Farklı bir okula gitmişti, farklı bir kalabalıkla takılmıştı. Bildiğim kadarıyla kimsenin etlisine sütlüsüne

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

karışmayan biriydi, ölümünün kimseye bir yararı olmazdı. Diğer taraftan beni elbette ki üzmüştü. Kusmak istiyordum.

"Dedektif Rashid," dedi derin gürleyen bir ses. Yukarıya baktım ve kapıdan giren adamı fark ettim. Kır saçlı, koyu kahverengi gözlü esmer uzun boylu biriydi. Danial Reddington. Dedektiflerin Şefiydi, polis teşkilatındaki en güçlü adamlardan biriydi. "İstersen çıkabilirsin şu anda.

Önümüzdeki birkaç gün buralarda ol mutlaka çünkü muhtemelen seninle bir daha konuşmak isteyeceğiz. Ön tarafta bir araba bekliyor seni. Şahsi eşyaların şoföre teslim edildi."

Bir an sandalyede kaldım. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Beni bu şekilde serbest bırakmamalıydılar ve eşyalarımı kim olursa olsun beni götürecek kişiye vermemeliydiler. Birisi ipleri çekiyor ve büyük bir ağırlığı ortaya atıyordu, bu da bana ödeyemeyeceğim bir borcun altına giriyormuşum gibi bir his uyandırıyordu. Bu konuyla ilgili seçme şansım olmasını isterdim.

Reddington'a kafa salladım ve ayağa kalktım. Hiçbir şey söylemeden polis merkezinin dışına kadar eşlik etti bana. Tuhaf hissediyordum kendimi. Sorgulama odaları merkezin derinliklerinde yer alıyordu.

Bu binada çalışan insanların yarısını tanırdım, bazılarını çok yakından tanırdım. Çoğu beni görmemiş gibi davrandı, benim de canıma minnetti zaten.

Gerçekten dışarıda benim için bekleyen bir araba vardı. Büyük, gri bir Mercedes'ti bu. Konstantin Bukoholov'un iki numaralı adamı, Hulk arabaya yaslanmış sigara içiyordu.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Reddington ile cam ön kapılardan çıkar çıkmaz kafa salladı bana.

" Buradan gidiyorsun Dedektif," dedi Reddington. "Ofisimiz irtibat halinde olacak."

"Teşekkür ederim," dedim. Reddington beni uğurlamak için beklemedi, hatta teşekkürlerime bile cevap vermedi.

Merkezin içerisinde kayboldu. Bu onun için muhtemelen akıllıca bir davranıştı, şüpheli bir suç örgütü liderinin katil zanlısına eşlik etmek onun için çok politik olmayabilirdi. İleriye doğru bir adım attım, ancak Hulk'la aramızdaki mesafe bir kol uzunluğunda bile değilken durdum. Kafa salladı bana, sigarasını yere atıp ayaklarının altında ezdi.

"Kostya sizi bekliyor. Arabaya binin, lütfen."

Nazik bir konuşma beklememiştim ondan, o yüzden aynı derecede nazik bir karşılık verebilmek bir dakikamı aldı.

"Oğlun iyi mi?" diye sordum.

"Bin şu lanet olası arabaya."

Bunun gibi bir şey bekliyordum işte. Arka yolcu kapısına doğru yürüdüm ve içeri girdim. Birkaç gün önce gördüğümde, Jack Whittler'in oldukça hoş bir Mercedes'i olduğunu düşünmüştüm. Ancak Bukoholov'un farklı bir arabası vardı. Ayak koyma yeri o kadar genişti ki karım burada doğum bile yapabilirdi, arkadaki iki koltuğun arasında bir konsol, gömme bir tütünlük ve radyo ve klima için kumandalar vardı.

"Bunu Saddam Hüseyin'den falan mı satın aldınız?" diye sordum arka pencereyi aşağı çekerken. Cam en az bir santim

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kalınlığındaydı. Zırhlıydı. Hulk sorumu önemsemedi ve arabanın etrafında dolaşıp sürücü koltuğuna oturdu. Arabaya biner binmez camım yukarı kaldırıldı ve düğmeye bastığımda açılmıyordu artık.

Aşağılık herif.

"Polisin benden aldığı eşyalar sende mi?"

Hulk kafasını bile çevirmeden bana doğru manila bir zarf attı. Zarf hafifti.

"Silahımı da geri verdiler mi sana?"

Hulk homurdandı, hayır demek oluyordu bu sanırım. Hayal kırıklığına uğramıştım ama beklenmeyen bir durum değildi bu. Zarfı açtım ve yanımdaki koltuğa attım. Saatimi taktım ve cüzdanımda eksik bir şey var mı diye kontrol ettim.

"Cüzdanımdaki parayı sana mı verdiler?"

Hulk'ın dikiz aynasından gülümsediğini gördüm ancak beni duyduğuna dair bir işaret yapmadı. Sessizce küfrettim. Yol beş dakika kadar sürdü. Hulk, Bukoholov'un önceki gece beni götürdüğü kulübün olduğu caddeye girdi. Binalar kirden ve isten kararmıştı, yol çukurlarla ve kırık betonla kaplıydı. Her tarafta çöpler vardı.

Yaklaşık yarım blok daha gittikten sonra, ne olduğu belirsiz siyah bir kapının yanına park etti.

"Kostya içeride seni bekliyor."

Arabadan çıkıp gömleğimi düzelttim. Sol tarafımda yaklaşık bir metre ötedeki bir çöp bidonundan bayıltıcı bir koku geliyordu, etrafında sinekler dolaşıyordu sürekli. Bir süre et-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rafıma bakındım, daha sonra hızlıca çıkmak zorunda kalabilirim diye etrafta neler olduğunu ezberledim. Bu sırada, Hulk gaza bastı ve yalnız bıraktı beni.

Şoförüm gidince, Bukoholov'un ne istediğini öğrenmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Hulk'ın beni önünde bıraktığı kapıya vurdum ve bekledim bir süre. Kapıyı sonunda açan adam otuz beş yaşlarında biriydi, saçları ordudan yeni çıkmış gibi kazınmıştı. Üzerinde kot pantolon, siyah gömlek ve vücudunun üst yarısını kapatan cepli bir önlük vardı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bukoholov beni çağırmış."

"İşte Bay Bukoholov," dedi bir adım geri gidip koluyla beni içeriye buyur ederek. Kulüp çok karışıktı. Birçok masada plastik bardaklar yığılmıştı, dans pistinin ortasında da simsiyah çöp torbaları vardı. İçerisi havasız ve bunaltıcıydı; görünüşe göre Bukoholov particiler olmadığı zamanlarda klimayı çalıştırmayı sevmiyordu.

"Nereye gideceğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu barmen.

Kafa salladım; o da bir çöp torbası aldı eline ve masaları temizleyip odayı yeniden düzene sokmaya devam etti. Nefes aldım ve arka koridora geçtim. Bu sefer fedai yoktu ortalıkta, yalnızca boş bir duvar vardı. Kapıyı çaldım, gözetleme deliği açıldı.

"Nihayet, lanet olasıca."

Kapı açılınca konuşan kişinin kim olduğu ortaya çıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Barmenin daha genç ve daha iyi giyimli bir versiyonu gibiydi. Siyah bir ipek gömlek ve siyah pantolon giymişti. Eliyle içeri girmemi işaret etti.

"Kostya Amca seni bekliyor," dedi ben içeri girerken. İçeri girmeden önce odayı inceledim. İçeride hava soğuktu ve taze kokuyordu. Görünüşe göre Bukoholov kendi kişisel mekânına binanın diğer kısımlardan farklı bir klima sistemi taktırmıştı. Geçen geceden farklı olarak bu defa kart oyunu yoktu, çocuk ve ben mekândaki tek insanlardık.

"Ofisinde mi?" diye sordum.

Fedai kafa salladı, odanın diğer kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı çaldım. Bukoholov içeri girmem için bağırdı. Önünde büyük bir defterle masasında oturuyordu. İnce, altın kaplamalı çift odaklı bir gözlük takmıştı, üzerinde de beyaz bir Oxford gömlekle beyaz ipek bir yelek vardı. Geçen geceden daha insancıl bir görünümü vardı, yaşlanan bir örgüt liderinden ziyade yaşlı bir muhasebeciye benziyordu. Yukarı baktı, gözleri ifadesiz ve soğuktu.

"İki saati aşkın süredir karakoldaydın. Ne anlattılar sana?"

"Seninle ilgili bir şey değil."

Mümkün olsaydı, Bukoholov'un gözleri çok daha soğuk bir hal alırdı. Dudaklarında ince bir tebessüm oluştu ve arkasına yaslandı. İsteksiz bir şekilde masadan uzaklaştım.

"Senden istediğim bu değildi. Polise ne anlattın?"

Ona güvenmiyordum, içgüdülerim susmam için çığlık atıyordu ancak ona olan biten her şeyi anlattım. Olivia ile

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sabah yaptığım toplantıdan tutun da Karen Rea'nın Güney Afrika'daki faaliyetlerine, Caitlin Long'un ölümüne ve tutuklanmama kadar her şeyi anlattım ona. Bukoholov arkasına yaslanmış dinliyordu, konulara açıklık getirmem için uygun yerlerde kesip sorular soruyordu.

Konuşmayı bitirdiğimde ikimiz de sessiz kaldık bir süre. Sonunda Bukoholov kafa salladı ve masa çekmecelerinden birini karıştırdı ve doğrulup bana bir kartvizit uzattı.

"Bir hukuk firmasıyla sözleşmem var. Bir daha seni tutuklarlarsa onları ara. Başka kimseye konuşma."

Almadan önce karta baktım. Jonathan L. Meyers ve Ortakları. Tek başına olsaydım, onu avukat olarak tutabilmek için evimi ipotek ettirmek zorunda kalırdım. Tereddüt ettim. Bir avukata ihtiyacım vardı ancak Bukoholov'un tenime bir kanca daha batırmasına izin vermek istediğimden emin değildim. Karta baktım, sonra Bukoholov'a baktım.

"Bu bir rica değil, Bay Rashid."

Kartı aldım ve yutkundum.

"Teşekkür ederim."

"Tabii ki ortaklarımla ilgileneceğim. Planın ne şimdi?"

Bunu sormaz diye ümit etmiştim, çünkü dürüst olmak gerekirse ben de bilmiyordum ne yapacağımı.

"Polis silahıma el koydu," dedim cevabımı erteleyerek. "Onsuz yapabileceğim pek bir şey yok."

"Silah halledilir. Ne yapacaksın?"

Yutkundum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir çocuğu daha öldürmelerine izin vermeyeceğim."

Bukoholov kafa salladı.

"Hedeflerinle ilgilenmiyorum," dedi sesi keskinleşmişti. "Ne yapacağını öğrenmek istiyorum."

Kafamı salladım.

"Henüz bilmiyorum."

Bukoholov kafa salladı yine ve arkasına yaslandı.

"Sizin departmandaki bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, bu öğleden sonradan itibaren iki dedektif sürekli peşinde olacak. Bu adamlar yerine bana silah çekmiş olsaydın ne olurdu?"

"Ortakların beni vurduktan sonra mı?"

Bukoholov'un dudakları ince bir tebessümle oluştu; mizah duygusundan tamamen yoksun değildi en azından.

"Evet ondan sonra."

"Polis muhtemelen kim olduğunu ve neden sana silah çektiğimi öğrenecektir. Etrafında neden bu kadar çok silahlı adam olduğunu da merak edeceklerdir muhtemelen," Yaşlı adam kafa salladı.

"Senin yapman gereken de bu. Bayan Rea ile herkesin içinde yüzleş; eski ortakların da bunun sebebini anlamaya çalışsınlar."

Bukoholov'un planı çok basitti ve geniş alan testi avantajına sahip değildi. Safariler var olduğu sürece büyük av hayvanlarını avlayanlar safari sırasında kullanmışlardı bu planı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Elbette ki tuzak için her zaman işe yaramazdı.

"Bir silaha ihtiyacım var," dedim yine cevabı erteleyerek.

"Anlaşıldı. Dışarı çıkarken, yeğenime sana Sig'i vermesini söyle."

Temizdir ve onun silaha ihtiyacı yok. Bir planın varsa gidebilirsin. Yapılacak işleri var benim.

İşte bu kadar. Yutkundum. Gerçekten bir çalışma planım olup olmadığını bilmiyordum ancak ofiste kalmanın imkânsız olduğu belliydi. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

"Bol şans Bay Rashid," dedi Bukoholov, gözlüklerini takarken.

"Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra kemerimdeki kılıfa sıkıştırılmış bir Sig Saur P226 ve ceplerimde kırk kalibreli Smith ve Wesson mühimmatıyla kulübün ön kapısından çıktım. Yüzeysel bir incelemenin dışında silahı kontrol etmemiştim fakat çalışır durumda gibi görünüyordu. Birçok polis Sig taşırdı yanında, o yüzden güvenilir bir silah olduğunu biliyordum. Silahın çerçevesine yapıştırılmış bir seri numarası olduğunu da biliyorum ama benimkinde yoktu.

Eve taksiyle döndüm. Üzerimde hiç nakit olmadığı için kredi kartıyla ödemek zorunda kaldım. Çimlerim darmadağınıktı. Swat ekibi çimlerin üstüne park etmişti, çimin üzerinde o kadar derin bir çamurlu tekerlek izi bırakmışlardı ki yeniden çim tohumu ekmem gerekecekti. Ön kapımda ikiye dört büyüklüğünde yeni bir kontrplak levha vardı. İyi görünüyor-

du en azından. Polisler bir kapıyı kırdıkları zaman kapatıp mühürlemeleri gerekirdi kanunen fakat her zaman işlerini iyi yapmazdı polisler. Görünüşe göre işini adam gibi yapacak kadar bana saygı gösteren birileri vardı hâlâ.

Taksi şoförü gidince mutfak kapımdan girdim içeri. Beni izledikleri iddia edilen dedektiflere ne kadar güvenmeliydim bilmiyorum ama bunu önemsemeyecek kadar yorgundum. Beni uykumda öldürürlerse, hiç değilse sessizce ölür giderdim. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa attım kendimi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 22

O günün akşamında saat yedide uyandım. Güneş battıkça ve alacakaranlık akşam turlarına başlayınca turuncular, kırmızılar ve morlar kaplamıştı gökyüzünü. Karnım guruldadı, öğleden sonra yediğim kızarmış yumurtalı orgimden beri hiçbir şey yemediğimi hatırlattı bana.

Yataktan çıkıp elimi yüzümü yıkamak için lavaboya gittim. Oturma odasında akşam namazımı kıldım ve namaz bittikten sonra uzun bir süre dizlerimin üstünde oturdum. Ailem hayatımdaki en önemli şeydi. Eğer başaramazsam, Tanrı'nın onları koruması için dua ettim. Duadan sonra, ayağa kalkıp mutfağa gittim. Hannah ailenin iç işlerinden sorumlu şefiydi, onun yokluğunda akşam yemeği seçeneklerim kısıtlıydı. İki kızarmış peynirli sandviç yaptım ve bir kutu domates çorbası kreması ısıttım. Çorbam yavaş yavaş kaynarken, ofisten telsiz telefonu aldım ve karımın cep telefonunu aradım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Megan'ı yatırması gerektiği için konuşmamız çabucak bitti ama hayatımda hâlâ birkaç iyi şeyin olduğunu hatırlamak içimi rahatlattı.

Çocuğumla da konuştum. Jack eniştesiyle Geist havzasında balık tutmaya gitmişti ve botlarını yutabilecek kadar büyük olduğunu iddia ettiği bir yayın balığı yakalamıştı. Hannah telefonu tekrar eline aldığında bunun bir golyan balığı olduğunu söyledi. Eğleniyorlardı ancak ikisi de yakında eve gelmek istiyordu. Bunun için elimden gelenin en iyisini yaptığımı söyledim ona ancak bunu yapmak için en iyi seçeneğimin beni muhtemelen hapse atacağından bahsetmedim ona. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyiydi.

Ertesi akşam arayacağına söz verdi.

Telefon görüşmemden sonra, çorbamı bir kâseye döktüm ve sandviçlerimle birlikte yemek için dışarıya götürdüm. Ortalık cuma gecesi için şaşırtıcı derecede sessizdi.

Hava iyi olduğunda, komşunun çocukları ön bahçedeki çimlerimi futbol sahası olarak kullanırlardı, genelde arka bahçeden duyardım onların sesini.

İyi çocuklardı ve hiçbir şeye zarar vermiyorlardı, o yüzden Hannah ile ben de bir şey demiyorduk oynamalarına. En son yaşanan tutuklama olayından sonra anne babaları benim evimin etrafında oynamalarına izin verme konusunda tereddüt etmiş olabilirlerdi.

Hızlı ve sessiz bir şekilde yemeğimi yedim. Anladığım kadarıyla aileme kavuşmak için iki gerçekçi seçeneğim vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Göstermem gereken her şeyi Mike Bowers'a göstermek ya da Karen Rea'nın suratına silahı dayamak. İkisi de iyi seçenekler değildi, yine de Karen'den ziyade Bowers'ı vurma ihtimalim daha düşüktü. Bowers'ın her şeyi yapabileceğinden şüpheleniyordum. Ona anlattıklarımı kendi varsayımlar süzgecinden geçirecekti ve daha fazla bilgi ararken beni de hapse atacaktı. Bu her ne haltla uğraşırsa uğraşsın Karen'i sokakta bırakırdı. Öte yandan Karen'i kışkırtırsam, Bowers araştırmaya devam ederken ikimizin de hapse girme ihtimali çok yüksekti. Hapis düşkünü biri değildim, ama gitmem gerekiyorsa Karen ile çanak yalayıcılarını da sokaktan çıkarıp onlarla birlikte giderdim.

Masayı topladım ve içeriye girdim, yaşananları değerlendirmeye çalışıyordum. Bukoholov'un bana verdiği plan IMPD'nin kasıtsız işbirliğine bağlıydı. Bowers'in bana olan düşmanlığı yüzünden, bu konuda endişelenmem gereken çok şey varmış gibi hissetmiyordum ama işleri garantiye almak her zaman işe yarar. Ofisime gittim. O gün öğleden önce tutuklandığımda cep telefonumu düşürmüştüm fakat hâlâ şarjı vardı. Olivia'nın ev numarasını tuşladım.

"Ash."

Hattın diğer ucunda dişlerini gıcırdatışını duyabiliyordum.

"Bu gece Karen Rea ile ilgileneceğim.

Manastır'da olacağını hissediyorum. Plainfield'de bir bar bu. Saat on gibi gideceğim ve başkalarının da canı yanmadan bitireceğim bu işi."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Olivia bir süre sessiz kaldı.

"Bu işi bitirmekle neyi kastediyorsun?'

"Hayal gücünü kullan," dedim.

"Sen şey mi yaptın…şey….," diye başladı Olivia. İç çektiğini duydum. "Bu konu hakkında yüz yüze konuşmalıyız. Bir yerde buluşalım seninle."

"Hayır. Teklif için teşekkürler, ama benim konuşmam bitti. Başkalarının da canı yanmadan bu işi bitirmem gerek."

"Peki," dedi Olivia son heceyi uzatarak, bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Orada buluşuruz seninle. Seninle gidersem bu konu hakkında konuşabiliriz. Birlikte yapabiliriz bunu."

"Hayır. Orası yeterince kalabalık olacaktır zaten. Ben sadece ne olur ne olmaz diye seni de durumdan haberdar etmek istedim."

"Düşün bunu. İyi bir fikir değil bu."

"Düşündüm ve başka seçeneğim yok. Bana bir şey olursa kendine iyi bak. Bu gece muhtemelen başım belaya girecek."

"Hiç bulaşmasan daha iyi olur bence."

"Başka seçeneğim yok. Kendine iyi bak, Olivia."

Cevap vermesini beklemeden kapattım telefonu. Olivia'nın dediği gibi Bowers ve adamları gerçekten telefonumu dinliyorlarsa, nerede olacağımı ve ne zaman evden çıkmayı planladığımı biliyorlardı artık. Bir de kaybolmasınlar diye onlara e-posta ile yol tarifini göndersem daha açık olacaktı her şey.

Arabamdaki viski şişemi aldım ve uzun süredir geçirdiğin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

son özgür gece olacağını düşündüğüm gecenin tadını çıkarmak için arkadaki terasıma götürdüm.

***

Evden ayrılmadan önce iki mektup yazdım, birisi karıma, diğeri de kızıma; sonra onları kahve masasına koydum. Daha önce hiç böyle mektuplar yazmamıştım ancak kelimeler kolayca döküldü kalemime. Karıma onu çok sevdiğimi, Megan'a ise onunla gurur duyduğumu söyledim. Umarım asla bunları okunmak zorunda kalmazlardı.

İşimi bitirince arabama atladım ve gaza bastım. Daha erkendi, dokuzu birkaç dakika geçiyordu, ama sabredemedim. Sokak karanlıktı ve nispeten az araba vardı, bu sayede beni takip eden birilerinin olup olmadığını daha kolay görebiliyordum. Arada sırada farlar köşeyi döndükleri zaman dikiz aynamda flaşlar görürdüm fakat yakınlarda kimse yoktu. Mahallemin dışına çıkmadan önce eski model bir Pontiac dikkatimi çekti. Birkaç arabanın gerisinde kaldım, ben yavaşlayınca o da yavaşladı, ben dönünce o da döndü.

Omuzlarım biraz gevşedi ve nefesim biraz daha kolay çıkmaya başladı. Fazla bir şeyim olmayabilirdi ama arkamda bir destek vardı en azından.

Plainfield'e gidişim Manastır'a varıncaya kadar otuz beş dakikalık bir monotonluktan ibaretti. Mekân tıka basa doluydu. Park edecek yer ararken çakıllı alanda daire çizen arabalar vardı, ancak dört tekerlekli araçlardakilerin çoğu mahalledeki boş alanlara park etmişlerdi. Eminim, çiftçiler çok severdi bunu yapmayı. Her tarafta insanlar vardı, bunların çoğu içeri

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

girmeden önce arabalarının yanında içiyorlardı. Kulüp yönetiminin durumdan haberi olsaydı buna bir son vereceğini düşündüm ancak fedailer kimlik kontrolüyle ve partiye katılanlarla oynaşmakla o kadar meşguldüler ki gördüklerinden bile emin değildim.

Binanın yanındaki küçük işveren alanına gelene kadar yavaşladım; çakıl arabamın tekerlerinin altında çatırdıyordu. Ön taraftaki gibi tüm park yerleri kaplanmıştı, ama umurumda değildi. Azrael'in gri BMW'sinin arkasına park ettim ve böylece çıkmasına engel oldum. Arabayı döndürmeden önce etrafıma baktım. Pontiac'ı göremedim, ama hâlâ buralarda olduğunu umuyordum.

Kalbim göğüs kemiğime doğru küt küt atmaya başladı, birkaç kere derin nefes alıp kontrol altına almaya çalıştım onu. Neden böyle olduğundan emin değildim ancak gerçekler o an kafama dank etmişti.

Etrafı destekçileri ile çevriliyken bir kokain satıcısının yüzüne silah dayayacaktım. Bu açıdan bakılınca, o kadar da parlak görünmüyordu, her ne kadar aklıma gelen en iyi plan olsa bile. Daha fazla nefes aldım, kapımı açarken kalbimi normal hızına devam etmeye zorladım.

Slim hâlâ ön kapıdaki fedailerden sorumluydu. Kuyruğa girmeden kimliği gösterdim ona.

İçimden geçenleri ölçüyormuş gibi tepeden tırnağa süzdü beni. Beni içeri alması için diğer fedailere kafa salladı. Bu defa nereye gideceğimi bildiğim için ön odayı atlayıp dosdoğru kulübün ana odasına gittim. Geçen seferkinden çok

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

daha fazla insan vardı ancak odayı hızlıca taradığım zaman hiçbiri dikkatimi çekmedi.

Kalabalıkları yarıp geçtim. Önceki ziyaretime nazaran kulüptekiler daha sarhoştu ve yol boyunca çoğu bana çarptı. Bazıları geveleyerek özür dilemeye çalışıyordu, bazılarıysa önemsemiyordu beni. Dantelli, beyaz büstiyerli bir kız yapay dişlerini göstererek dudaklarını yaladı, ben yaklaşınca ileriye doğru çekti beni. Yaşlı erkekler revaçtaydı görünüşe göre. Ellerimi kaldırdım ve hayır teşekkürler anlamında gülümsedim ve bar alanına doğru gittim. Ben tezgâha dayanırken Mick soğutucuya buz ve bira şişeleri koyuyordu. Beni fark etmedi.

"Selam."

Mick yukarı bakıp bana bir bira verene kadar müziğin sesini bastırıp sesimi duyurmak için bağırdım.

Şişenin kapağını çevirip açtım ve doğrulunca teşekkür etmek için kafamı salladım.

"Diğer müşterilerimden bazılarını azarlamak mı istiyorsun?"

"Bu gece değil."

Barmenin yardımcısı benim anlayamadığım bir şeyler fısıldadı ve Mick barın altına uzandı ve bir sürahi dolusu yoğun, kırmızı bir şurup ile tek atma kadehi bardak büyüklüğünde temiz plastik bardaklar çıkardı. Her bardağın yarısını kırmızı şurupla doldurdu ve votkalı içeceğini bitiren ortağına uzattı. Kırmızı başlı bir garson bunlarla dolu tepsiyi alıp ortadan kayboldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne istiyorsun?" diye sordu mola verip içecekler dağıtılırken bara dayanarak. "Yapılacak işlerim var benim."

"Kısa kes çünkü bu gece bir şeyler olacak. Burada kaç tane yangın çıkışı var?"

Mick kaşlarını çattı ve horozlandı.

"Yeterince var. Niye sordun?"

"Çünkü onların kilitli olmadığından emin olman gerekecek. Güven bana."

Mick kafasını sağa sola sallayıp çıkışı gösterdi eliyle.

"Kendi iyiliğin için aptalca bir şey yapmadan çık dışarı," dedi. "Hayatlarına karıştığın insanlar ciddi şekilde pisliğe bulaştılar, ben de onlardan biri olacağım." Kafamı salladım.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Park alanınızda ve içeride sivil giyimli dedektifler var.

Sana tavsiyem bir çıkış kapısının yanında durmandır."

"Aşağılık herifin tekisin, biliyorsun değil mi?"

Bunu kastetmediğinden eminim," dedim bardan bir adım uzaklaşıp omzumun üzerinden dans pistine nazır balkona bakarken. Kafamla balkonu gösterdim. "VIP odalarınız orada, değil mi?"

Mick'in bir süre cevap vereceğini sanmıyordum ama sonunda kafa salladı.

"Söylediklerimi unutma," dedim. "kendi iyiliğin için, tüm çıkışların açık olduğundan emin ol. Elindeyse, bir tanesinin yanında kalmaya çalış."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Mick başka bir şey mırıldandı ancak kulüpteki müziğin gürültüsünden duyamadım onu. Bu gece az bahşiş almış olabilirdi fakat uzun vadede ben çöpleri dışarı alırsam çok daha iyi olacaktı.

Biramı bara koydum ve kalabalığın arasından geriye doğru gittim. Bu sırada dans pistinde salına salına dans eden bir çift gözüme çarptı, kızın eteğinin olması gerekenden daha yukarı çekildiğini fark ettim. İkisi de birbirlerine ellemeye o kadar odaklanmışlardı ki benim geçtiğimi fark etmediler bile.

VIP odasına giden merdiven eski narteks kısmındaydı. Buradaki kalabalık daha sakindi, müzik daha hafifti. Departmanda çalıştığım günlerden tanıdık bir simayı görebilme umuduyla etrafıma baktım ama kimseyi göremedim. Burada olmaları gerekirdi. Telefonda net bir şekilde söylemediğim tek şey Karen Rea'yı öldüreceğimdi, onun dışında her şeyi söylemiştim, Bowers'ın harekete geçmiş olması gerekirdi bunun üzerine. Elimi arkama uzattım ve Bukoholov'un bana verdiği silahı yoklayıp yerinde olup olmadığına baktım. Kilitli ve doluydu. Ya şimdi ya da asla.

Odanın karşı tarafında, sağ taraftaki dar, döner merdivene doğru yürüdüm. Merdivenin başında balkonun kapalı olduğunu gösteren ipe asılmış bir işaret vardı. Onu görmezden gelip merdivenleri çıktım. Tahtanın ayaklarımın altında kaydığını hissettim fakat müzik o kadar gürültülüydü ki tahtanın gıcırtısını duyamadım.

Merdivenin başına ulaştığımda, VIP odasına girmeden önce hafif bir dönemeç vardı. Bir süre orada durdum ve kö-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

şeyi dönmeden ve Karen'in odasını görmeden önce soluklandım biraz.

Balkon eski tapınağın uzunluğu boyunca uzanıyordu. Bir zamanlar muhtemelen kırk ya da elli kişilik yer vardı burada. Şimdi ise ortada bir masa ve duvarlar boyunca şezlonglar vardı. Kulübün müdavimlerinin aksine VIP odasındakilerin flüt şampanya kadehi ve gerçek cam bardakları vardı. Bir masanın tamamı votka ve diğer içki şişeleriyle doluydu. Ben yukarıya doğru yürüyünce bakışların çoğu bana çevrildi, bunların içinde yanağından boynuna kadar uzanan Maori kabile sembolü olan bir Asyalı da vardı. Azrael yanında durduğu kadınla konuşmak için eğildi.

Kadın bana doğru kaldırdı kafasını ve Azrael fısıldarken kaşını kaldırdı. Hedefi tamamen ıskalamadıysam Karen Rea'ya bakıyordum. Asyalıydı ve üzerinde dantelli siyah bir bluz vardı, üzerine çok güzel oturmuştu. İçindeki çılgın bir insan olsa bile beğenebilirdim bunu. Kulübün ana odasına bakan açık bir noktadan balkonun karşısına geçtim ve onun bana doğru yürümesini bekledim Bulunduğum yerden dans pistinin tamamını görebiliyordum, Mike'ın adamları izliyorlarsa benim gördüklerimi onlar da görüyor olmalıydılar.

Karen bana bakıp gülümsedi. Dudakları dolgundu, gözlerinin köşelerinde kaz ayakları vardı. CV'sindeki tarihlere göre kırklı yaşların ortalarındaydı muhtemelen, fakat pistteki yirmilerinde olan kızlar kadar iyi görünüyordu. O kadar yakın duruyordu ki bana istese kafasını göğsüme yaslayabilirdi. Dove sabunu kokuyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Evime zorla girdin ve şimdi de arkadaşlarımla dışarıdayken beni takip ediyorsun. Dikkatli olsan iyi olur, güzel karın kıskanabilir."

"Yeğenimi öldürdün sen. Aile huzurum seni hiç ilgilendirmez, fahişe."

Yüzünde bir tebessüm oluştu ve bir adım geri gitti, balkondaki tüm gözler bizim üzerimizdeydi.

"İstediğin kadar konuş, umurumda değil Dedektif Rashid. Söyleyeceklerin bittiyse, git buradan lütfen."

Gözlerimi boşluğa diktim. Benden başka en az sekiz kişi vardı balkonda, şimdiye kadar yaklaşmamışlardı bize. Bir sahneye ihtiyacım vardı. Dudaklarımı yaladım.

"Suçlama yapmıyorum. Gerçekleri söylüyorum," dedim, müziğin gürültüsünü bastırmak için sesimi zorlayarak.

Üniversite çağındaki dik pembe saçlı bir çocuğa diktim gözlerimi. Üzerinde bir file tişört vardı, şampanyaya benzeyen bir şey içiyordu. "Takipçilerine Rachel Haddad hakkında ne anlatacaksın?"

Sarışın çocuğun dudakları bükülünce sahte dişleri göründü ama başka bir hareket yapmadı. Hiç değilse bir tepki oluşuyordu.

"Arkadaşlarıma ne anlatacağım seni ilgilendirmez."

Kafa salladım ve kalabalığa baktım.

"Caitlin Long hakkında ne anlatacaksın peki?" diye sordum bakışlarımı yeniden Karen'e çevirerek. "Arkadaşlarına bir genç kızı tecavüz ettirip öldürttüğünü anlattın mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Azrael bana doğru yürüdü, ancak Karen elini onun göğsüne koydu.

"Bizi şaşırtmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak. Şimdi gitmeni istiyorum,"

"Alicia Weinstein'a ne diyorsun peki? Senin arkadaşın olduğu için işkenceye uğradı," dedim gözlerimi gruba çevirerek. Konuya açıklık getirmek için parmaklarımı kolumun üzerinde gezdirdim. "Vücudun her tarafında sigara yanıkları. Bir vampir olsa bile canı ne kadar yanmış olmalıydı,"

Karen'in takipçilerinin çoğu ayağa kalktı. Bir yere ulaşıyordum.

"Çek git, yoksa balkondan atarız seni," dedi Karen.

Bir süre duraksadım. Balkondan atılmak dikkat çekerdi, bunu yapana ahmakların da derhal tutuklanmasına neden olurdu, bu da çok işe yarardı. Bir cinayet girişimi suçunun yükü ağır olurdu. Bundan kaçınmak için zanlıların aile üyelerine dönüştüğünü görmüştüm. Diğer taraftan, balkonun kenarından atılırsam muhtemelen ayağım kırılırdı, mümkün olduğunca bundan kaçınmak istiyordum. Elimi arkama uzattım ve Bukoholov'un bana verdiği silahı yokladım.

"Söyleyeceklerim bu kadar," dedim birkaç adım geri gidip silahı kılıfından çekerek. Karen'in göğsü nefes alırken hafifçe yukarı kalktı, fakat şaşkınlığı gözlerine ulaşmadı. Altımızdaki kalabalığa baktım ve dudaklarımı yaladım. Kaçmak çok zordu, Mike'ın adamları her an içeri dalabilirlerdi. Tek yapmam gereken beklemekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Geri git, Dedektif," dedi Karen kafasını sallayıp bana doğru yürüyerek. Açık kolumdan yaklaşık otuz santim uzakta duruyordu, ruhsuz tebessümü dudaklarındaydı yine.

"Planın bu muydu? Bir silah çekmek, ne olacağını görmek mi?

Ona biraz daha yaklaştım, böylece silahımın namlusu göğsüne dayanmıştı.

"Size bunu söylemekten hiç hoşlanmıyorum, ama hiçbir şey olmayacak," dedi sesi neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu. "Adamlarım ben bir şey demeden harekete geçmezler, senin adamların da burada değil."

Alnımdan boncuk boncuk ter akıyordu ve bacaklarım ağırlaşmıştı. Bir adım geri gitmek için zorladım kendimi.

"Takma göğüslerinin kurşungeçirmez olduğunu öğrenmeden gitmeyeceğim."

Karen geri çekilmedi. Bunun yerine kafasını yana eğdi ve tebessümü genişledi. Elim uzattığım silahın ağırlığından dolayı ağırlaşmaya başlamıştı, bileğim de titremeye başlıyordu. Bakışlarını silahımdan yüzüme ve arkaya çevirdi.

"Dosyanı okudum senin. Depresyonda olabilirsin ama teşkilattaki psikiyatristin derin bir ahlaka ve kişisel sorumluluk duygusuna sahip olduğunu söylüyor. Senin yanında annesinin koynundaki bir bebek kadar güvendeyim."

Yutkundum ve biraz nefes almak için kendime yer açmak için tökezleyerek bir adım geri gittim.

"Bir polis psikiyatristin hakkımda yazdığı raporu oku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dun," dedim elimden geldiğince gür ve yüksek sesle konuşmaya çalışarak. "İşi alabilmek için ona duymak istediklerimi anlattım."

Karen kıkır kıkır güldü.

"Tabii ki. Sen gerçek bir belalısın. Silahının indir, ben de senin buradan gitmene izin vereceğim. Geceyi karınla ve kızınla geçir. Bundan sonraki otuz ya da kırk yılda bu elindeki son fırsat olabilir belki."

Daha dik durdum.

"Ne hakkında konuşuyorsun sen?"

Omuz silkti.

"Bu geceki haberleri görmedin, değil mi?" Birileri Military Park'ın yanında kurşuna dizilmiş bir çift ceset bulmuş. Meksika'da bir uyuşturucu şebekesinin üyeleriydi ve dokuz milimetrelik Glock 17 ile vurulmuşlardı. Bu arada polisin dün el koyduğu silahın da bunun aynısı değil miydi?"

"Seni tam burada vurmam gerek."

"Ama vurmayacaksın," dedi Karen bir adım daha ileri atarak. Ben de bir adım geri giderek onun hareketini dengeledim. "Kendi iyiliğin için silahını indir ve hiç karşılaşmadık say."

"Hayır."

Karen kafasını salladı ve kollarını göğsünün etrafında birleştirdi.

"Mantıklı olmaya çalıştım. Unutma bunu," dedi. Gözlerini omzumun üzerine çevirdi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Batırın iğneyi."

Ne olduğunu anlamadan, bir şeyin boynumdaki deriyi acıttığını hissettim ve birden gözlerim kararmaya başladı.

"Karen Hanım'ın dediğini yapmalıydın."

Bana saldıran kişiyi görmek için arkamı dönmüştüm ki bacaklarımdaki kasların gevşediğini hissettim. Kaydım ve bir masaya tutundum, şişeleri ve bardaklarını yere devirdim ve bu sırada silahımı da düşürdüm.

Güçlükle ilerledim, camlardan ellerimde ve göğsümde kesikler oluştu. Vücudum doğru cevap vermiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ancak başım dönüyordu ve ayaklarım yerinde durmuyordu. Yakın bir sandalyeyi çekip arkama yaslandım.

Bana bir şey batıran adam pis pis bakıyordu. Yirmi yaşlarında gibi görünüyordu ve atletik vücut hatlarını ortaya çıkan siyah bir tişört giymişti. İri yarı, siyah saçlıydı ve gözleri çökmüştü. Tişörtünün yakası yukarı kalkıktı, Drakula'yı oynayan Bela Lugosi'nin üniversite çağındaki hali gibi görünüyordu. Dizlerini tekmelemeye çalıştım ama kendimi yüzme havuzunda gibi hissediyordum. Bacaklarım yavaştı, o da kolaylıkla yana kaçtı. Öne doğru düştüm, bir şezlongun koluna yığılıp kaldım.

"Bana ne yaptın?" diye sordum, elimi boynumda acıyı hissettiğim yere koyarak. Arı sokmuş gibi bir iz hissettim.

"Seni işbirlikçi hale getirmek için bir şey verdim sana."

Göğsüm ağırlaştı, kollarımı güçlükle kaldırabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kendime gelmek için kafamı salladım ama işe yaramadı. Buradan çıkmam lazım. İleri doğru gitmeye yeltendim, hızla Drakula'yı itip geçtim, merdivenin yanındaki duvara doğru kafa üstü düşüyordum neredeyse. Aşağı inmektense, parmaklığa tutunarak kendimi sağlama aldım. Daha ayağa kalkamadan Karen'in adamları üstüme geldiler, kollarımı sağa sola salladım ve duvarda sert metal bir şeyi tuttum. Yangın alarmıydı bu, çektim onu, projektörler yandı ve ritmik müziğin yerini içe işleyen tiz bir ses aldı. Kısa bir süre kulüpteki herkesin sesi kesildi ve ne yapacaklarını şaşırdılar.

Sonra çığlık atmaya başladılar.

Bundan sonra zaman kavramını yitirdim. Drakula beni omzuna aldı, bunu yapması o kadar kolay oldu ki benim kızımı omzumu almamdan farkı yoktu, kulübün aşağıdaki müdavimler çılgına döndüler. Kısıtlı görüş açımdan, aşağıdaki dans pisti kapalı bir alandan umutsuzca kaçmaya çalışan bir grup insandan çok yavaş yavaş kıvranan bir gruba benziyordu. Herkes farklı bir tarafa koşuyor, birbirlerini yere seriyordu. Mick barın üstüne atladı, elinde bir havluyla trafik polisi gibi bağırıp el kol hareketi yapıyordu fakat destek mi oluyor köstek mi oluyor anlamıyordum. Neyse ki tavsiyemi dinleyip, çıkışları açık bırakmıştı.

Kalabalık panik halindeyken, Karen Rea yardakçılarını tecrübeli bir anne edasıyla yönlendiriyordu. Grup anaokulu sınıfı gibi sıraya girdi ve düzgün bir tek sıra oluşturdu. Drakula ile ben de en arkadan gittik. Kafamı iki kere döner merdivene çarptı, ikisinde de kasten yaptığından emindim. Ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

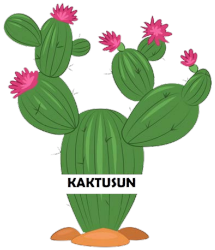
lunu büktüm ve yüzüne dizimi vurmaya çalıştım, o da buna karşılık kafamı duvara o kadar şiddetli bir şekilde çarptı ki bulanık görürken her yer bir anda kapkaranlık oldu.

Birinci katta bir kaos yaşanıyordu. Her tarafta kulüp müşterileri vardı. Yardım için bağırmaya çalıştım ama sesim bozuk çıktı. Her adımda daha bulanık görmeye başlıyordum ve gittikçe gücümü yitirmeye başladığımı hissediyordum. Ayık particilerden bazıları iyi olup olmadığımı sordu ama Karen duman soluduğum için bayıldığımı söyledi ona ve beni hemen acil odasına götürdüler. Yardım için bağırmaya çalıştım yeniden, fakat zihnimde kelimeleri oluşturamıyordum.

Biz dışarı çıkana kadar benim şuurum gelip gidiyordu. Kulübün önündeki kalker basamakları hatırlıyordum ve yere konulduğumu da hatırlıyordum, Azrael onun BMW'sinin arkasına park ettiğimi öğrenince kaburgalarımdan tekmelemişti beni. Hatırladıklarım bölük pörçüktü. Sportif bir arazi aracını hatırlıyordum, içi siyah ve deri kaplıydı ve engebeli bir yoldan gitmiştik. Boynumda keskin bir acı hissedene kadar elimden geldiğince çırpınıp çığlık attım, tıpkı kırmızı sıcak bir iğneyle bıçaklandığımda yaptığım gibi. Birkaç dakika önümde renkler dans etti ama sonra dünyam karardı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bölüm 23

Gözümü açtığımda parlayan bir ışık gözümü kamaştırdı. Bir hastane yatağındaydım, mavi hastane pijamalarının içindeydim, hapishane dispanserinden alınmış gibiydiler. Yutkundum ve doğruldum. Dudaklarım kurumuş ve çatlamıştı, sanki üşütmüşüm gibi boğazım gıcıklanıyordu. Gözlerimi ovuşturdum ve etrafıma baktım. Yatağın yanında bir kalp atışlarını ölçen bir monitörü vardı ve yukarıda asılı bir serumdan koluma berrak bir sıvı akıyordu. Odanın diğer tarafları otel gibiydi. Halı kısa ve griydi ve uzaktaki duvarda düz ekran bir televizyonun altında bej rengi bir televizyon koltuğu vardı. Pencereleri kapatan bir çift kırmızı perdenin arasından günışığı sızıyordu.

Parmaklarımı saçımda ve boynumda gezdirdim. Karen'in kaşkavallarının beni vurdukları yerlerdeki izler bir çift bandajla kapatılmıştı. Anladığım kadarıyla bana her ne verdilerse kalıcı bir hasara neden olmamıştı neyse ki.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gerindim, bacaklarımı yatağın kenarından salladım ve bir hemşire çağırmak için bir düğme aradım. Düğme bulamadım ve birilerinin dikkatini çekmek için bir sonraki en iyi adımı seçtim ve beni kalp monitörüne bağlayan elektrotu göğsümden çıkardım. Tiz bir ses çıkardı ve otuz saniye içinde orta yaşlı, kahverengi saçlı bir hemşire odaya girdi, derin derin nefes alıyor boynundaki stetoskobu çözüyordu. Beni görür görmez, öyle ani bir şekilde durdu ki bir an dengesini kaybettiğini düşündüm.

"Neredeyim ben?"

"Neden arkanıza yaslanmıyorsunuz, Bay Rashid," dedi bana doğru yürüyüp kalp atış monitöründe bir düğmeye basarak. Monitörün sesi kesilince, beni tekrar yatağa götürmeye çalıştı. Elleri soğuktu ve umuma açık tuvaletlerde bulunan sabunlar gibi kokuyordu. "Uzun bir gece geçirdiniz."

"Uzun bir hafta geçirdim aslında," dedim yerimden kımıldamayı reddederek. "Neredeyim ben?"

Hemşire bir adım geri gitti, bu sırada göğsündeki isim etiketi gözüme ilişti. Mary Ann. Hep Ginger'ı tercih etmiştim.

"Indiana Üniversitesi Hastanesi'ndesiniz. Güvendesiniz. Sizinle konuşmak isteyen insanlar var, ama şimdi yatağınıza uzanmanızı istiyorum."

Bir süre ne Mary Ann ne de ben kıpırdamadık. Kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi, Megan inatçılık ettiğinde karımın kızıma baktığı gibi aynı derecede sabırlı ve emreden bakışlarla baktı bana. Serumu kolumdan çıkarmayı ve dışarı çıkmayı düşündüm ama çok uzağa gidebileceğimi sanmıyordum,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kesinlikle eve gidemezdim. Yakınlarda arabam da yoktu ve sınırlı tecrübelerime göre taksi şoförleri hastanenin yanında bile olsalar pijamalı adamlardan uzak dururlardı. Dilimi dişlerimin önünde gezdirdim ve arkama yaslandım.

Mary Ann gülümsedi.

"Peki. Şimdi nasıl hissediyorsunuz? Baş dönmesi ya da bulantı var mı?

Hayır anlamında kafa salladım. Ellerini alnıma koydu ve göz kapaklarımı açtı.

"İyiyim ben."

"Pekâlâ," dedi bana doğru eğilerek. İşaret parmağını burnumdan yaklaşık otuz santim uzağa tuttu ve sağa sola oynattı. "Gözlerinizle parmağımı takip edin."

Mary Ann hızlı bir şekilde muayene etti beni, muhtemelen şok ya da beyin yaralanması olup olmadığını kontrol ediyordu. Bunlardan başka bana hangi yılda olduğumuz, hangi şehirde yaşadığımı ve Cumhurbaşkanının kim olduğunu sordu. İyi bir sağlık raporu almış olmalıydım, çünkü hemşire işini bitirdikten sonra hastanenin bilgi masasını arayıp benim uyandığımı söyledi. Beş dakika sonra Yüzbaşı Mike Bowers arkasında iki takım elbiseli adamla odamda gezinmeye başladı. Bowers her zamankinden daha bitkin görünüyordu. Kot pantolon giymişti ve Oxford gömleği kırışmıştı. Sakallarını en az iki gündür kesmemişti ve gözleri kırmızıydı.

"Daha önce hiç kimse sana berbat göründüğünü söyledi mi Bowers?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bowers duymazlıktan geldi beni ve televizyonun yanındaki sandalyeye çöktü. Avucunun içiyle gözlerini ovuşturdu, bu sırada diğer iki adam da yatağımın ayakucundan dikiliyordu.

"Seni uyanık gördüğüme sevindim Dedektif Rashid," dedi Bowers'ın yanındaki adamlardan ilki.

Kırkı yaşların ortasındaydı, uzun boyluydu, esmerdi ve tamamen keldi. Yüz yapısı yılan gibiydi, gözleri birbirinden çok uzak ve koyuydu, aşağıya bakan gaga gibi bir burnu vardı. FBI'dan olduğunu görmem için rozetini çıkarıp gösterdi beni. "Özel Ajan Howard Tallie." Tallie yanındaki adama el işareti yaptı. Adam beyazdı ve atletik yapılıydı. Yirmili yaşların sonlarındaydı ya da otuzlu yaşların başındaydı muhtemelen, bu da işinde hâlâ acemi olduğu anlamına geliyordu. Kısa kesilmiş saçlarından yola çıkarak ordudan işe alınmış olabileceğini düşündüm. Bu tipleri bilirdim, idealist olacak kadar genç ve yaptığı işin anlamlı olduğuna inanacak kadar saftı.

Ben de çok yakın bir zamana kadar bunun gibiydim. Başımla selamladım onu.

"Ortağım Ajan Brian Osbourne," dedi Tallie. Dönüp sandalyede çoktan uyuyakalmış olan Bowers'a doğru uzattı elini.

"Yüzbaşı Bowers, ikinizin birbirinizi daha önceden tanıdığınızı bildirdi bize."

"Geçmişe dayanan bir ilişkimiz var," dedim yastıklarımın üstünde doğrulmaya çalışıp alnımı ovuştururken. Bir an başım dönmüştü ama hemen geçti. "Bana neler olduğunu anlatmak için mi geldiniz buraya?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tallie ile Osbourne birbirlerine baktılar.

"Senin bize anlatmanı bekliyorduk," dedi Tallie.

"On dakika önce boynumda izlerle bir hastane odasında uyandım ve bana ne olduğunu soruyorsunuz?"

"Size tam olarak sorduğumuz şey bu, Bay Rashid," dedi Osbourne. Sesinde Güney aksanı vardı biraz.

Gülecektim ama ikisi de ciddiydi. Burnumun yanındaki sinüs boşluklarımı ovuşturdum, üzerimdeki baskıyı azalttım ve sonra birkaç kez derin nefes aldım.

"Dün gece biriyle buluşmak için bir bara gittim ve lanet olası bir fili aşılayabilecek kadar birkaç iğne sapladılar bana. Ne sapladılarsa yere yıktı beni. Ve hikâye burada bitti. Tek bildiğim bunlar."

"Ketamin olabilir," dedi Bowers.

Onun uyanık olduğunu bile düşünmemiştim. Esnedi. "Kulüplerde ara sıra buluyoruz ketamini. Baygınken tuhaf rüyalar gördün mü?"

"Evet, sayılır. Bir sürü renk gördüğümü hatırlıyorum."

Ayrıca farklı sesleri dinlemiş, müzik sesleri duymuştum ve bir panda ile dans etmiştim ama bunlardan bahsetmenin uygun olmadığını düşündüm. Bowers kafa salladı ve ayağa kalktı. Sandalyenin yanında kaldı.

"Uçmuşsun sen, Ash."

Tallie elini yukarı kaldırdı ve omzunun üstünden bir bakış attı, Bowers'ın tekrar konuşmasını engelledi. Yüzbaşı yerine oturdu ve kafasını sağa sola salladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Barda kiminle buluşacaktın?" diye sordu Tallie dikkatini bana çevirerek. Adam gerçekten yılana benziyordu. Konuşmadığı zamanlarda dilinin dışarıya çıkacağını bekliyordum neredeyse.

"Karen Rea adında bir kadınla buluşmaya gittim. Yeğenimi ve muhtemelen başka bir grup çocuğu da öldürdü."

FBI ajanları birbirlerine boş boş baktılar, ancak hiçbiri kafasını çevirip Bowers'a bakmadı, yeniden uykuya dalmıştı o da. İlk Tallie üstlendi sorumluluğu.

"Konuyu toparlayalım," dedi.

"Konstantin Bukoholov'u nereden tanıyorsun?"

"Tanımıyorum aslında,"dedim omuz silkerek. "Karen hakkında soruşturma yaparken birkaç defa karşılaştık onunla.

Tallie ile Osbourne ceketlerinden not defterlerini çıkardılar ve not almaya başladılar.

"Karen de onun çalışanlarından biri mi?" diye sordu Osbourne.

"Daha çok rakibi sayılır. Ona da bu soruları sormanız gerekmiyor mu?"

Tallie arka cebinden çıkardığı bir not defterine bir şeyler yazdı.

"Devam eden soruşturmaları yabancılarla tartışmak Federal Hükümet politikasına aykırıdır,"

dedi kafasını kaldırmadan.

"Bukoholov soruşturmanıza nasıl dahil oldu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir şey söylemeden önce durakladım. FBI'ın Bukoholov hayranı olabileceğinden şüphelendim ancak onun yeğenini vurduğumu söylemenin bir işe yarayacağını sanmıyordum.

Omuz silktim ve bilmiyormuş gibi hayır anlamında kafa salladım, cevabı erteledim. İki ajan da dikkatle bana bakıyordu.

"Sanırım bir barda karşılaşmıştık onunla."

"Lucky Bastard da mı?" diye sordu Tallie.

Kafa salladım.

"Evet, doğru," dedim.

"Kaç defa görüştünüz onunla?" diye sordu Osbourne.

"İki."

"Bir tanesi Bastard'da oldu, diğeri neredeydi?" diye sordu Osbourne tekrar.

"Yüzbaşı Bowers dün beni tutukladı ama hemen gitmeme izin verdi. Bukoholov'un eniştesi beni polis merkezinden aldı ve onunla buluşmak üzere şehir merkezindeki kulübüne götürdü beni."

FBI ajanları birbirilerine bakıp kafa salladılar ama hiçbir şey söylemediler.

"Siz neyi araştırıyorsunuz?" diye sordum bir sessizlik anında. "Bunu bilsem, size ihtiyacınız olan bilgiyi vermem için faydalı olur."

Tallie konuşmadan önce ortağına baktı. Osbourne omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Yolsuzlukla mücadele görev gücünün bir parçasıyız," dedi Osbourne. "Bazı yerel kuruluşlarda tehlikeli insanların olduğuna inanmak için gerekçelerimiz var. Bukoholov ile buluştuğunuzda Başsavcılık ofisinden başka temsilciler de var mıydı yanınızda?"

Bir süre hiçbir şey söylemedim.

"Uyuşturucu ticaretiyle ilgili olarak buraya gelmediniz, değil mi?" diye sordum.

Osbourne hayır anlamında kafa salladı.

"Narkotik konusu, ajansın öncelikleri arasında değil artık. Dilerseniz -"

"Karen Rea ve ekibi gözaltına alıp almadığınızı söyleyin hiç değilse," dedim FBI ajanının sözünü keserek. Omuz silken Bowers'a baktı.

"Eminim onunla bir tek daha atacağız," dedi Bowers.

"Dün gece üç cinayet vakası yaşandı, o yüzden onun ekibini emniyetli bir şekilde getirecek işgücümüz yoktu. Seni hâlâ izleyen bir dedektifin olduğu için şanslıydın."

"O zaman hepsinin gitmesine izin mi verdiniz yoksa?"

"Kimsenin gitmesine izin vermedik," dedi Bowers boynu kızarmıştı. "Dedektif Doran polis arabasının farlarını yakar yakmaz, o fahişe seni arabadan indirdi ve gaza bastı. Doran zehirlendiğini düşünerek hastaneye götürdü seni. Senin hayatını kurtarmış olabilir."

Bir süre durakladım, düşündüm ve bakışlarımı iki FBI ajanına çevirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bukoholov'un, şehir merkezinde Mist diye bir kulüpte poker oynanan bir yer var," dedim. "Arka odada."

Cuma veya cumartesi gecesi gidin, büyük ihtimalle ilginç birilerini bulursunuz."

Tallie yerini değiştirdi ve kafa salladı.

"Bize anlatabileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

"IMPD'nin dün gece yaşadığı cinayetler," dedim. "Onlardan ikisi Military Park'ta mı yaşanmıştı?"

"Evet," dedi Bowers kollarını kavuşturarak. "Ne biliyordun?"

Konuşmadan önce dilimi dişlerimin önünde gezdirdim.

"Balistik eşleştirme yaparken benim üzerime kayıtlı bir Glock 17 eşleştirecekler."

FBI ajanları bile kaşlarını kaldırdılar bunu duyunca. Bowers yürüyüp yatağımın yanına dikildi.

"Bir şey mi itiraf ediyorsun?" diye sordu Bowers.

Hayır anlamında kafa salladım, boğazımı temizlemek için öksürdüm.

Dün beni tutukladığınızda bu silaha el koymuştunuz."

Tallie, Bowers'a baktı.

"Merkezinizi kontrol altında tuttuğunuzu sanıyordum," dedi.

"Ben de öyle sanıyordum," dedi Bowers boş bakışlarla. Bir an odaya bir sessizlik çöktü.

"Yüzbaşı Bowers'a güncel iletişim bilgilerinizi vermeyi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

unutmayın," dedi Tallie bakışlarını Bowers'tan bana yönelterek. "Yakında tekrar konuşacağız."

İki FBI ajanı ayrıldı, Bowers ile yalnız kaldık. Boynundaki ve çenesindeki deri sarkmış, saçları da kırlaşmaya başlamıştı. Eğer böyle bir şey mümkünse bir hafta öncesine göre daha yaşlı görünüyordu. Bir süre bana dik dik bakıp gideceğini düşündüm ama sonunda ağzını açtı.

"Nasılsın, Ash?"

"Nefis. Birbirimize adımızla hitap ettiğimizi bilmiyordum Mike."

"Evet, tabii ki öyle," dedi doğrularak. Ceketinin iç cebinden cep telefonumu çıkardı ve yatağımın kenarındaki masanın üstüne koydu. "Dün gece beş dakikada bir çaldı, ben de şarjın bitmesin diye kapattım."

Mesajlarını daha sık kontrol etmelisin."

Uzanıp telefonu aldım elime. Bir an Bowers'ın yüzünde gerçek insani duygulara benzeyen bir şey gördüğümü düşündüm. Neredeyse acı çeken bir ifadesi vardı, ancak bir bakışını daha yakalayamadan bu ifade silindi yüzünden.

"Sağ ol," dedim bir an durakladıktan sonra. "Uykuya ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Yorgunlara dinlenme yok. Görüşürüz, Rashid."

Bundan sonra gitti Bowers, ben de yastıklarıma gömüldüm. Planım neredeyse her açıdan çok kötü bir hataydı. Gözlerimdeki uykuyu ovuşturdum ve iç çektim. Karen kazandı. Sonunda gelinen nokta buydu. Bu dava için elimden gelenin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

en iyisini yapmıştım, sonunda elime geçen tek şey politikacıyı tutuklamayı kafaya koymuş iki FBI ajanıyla beş dakikalık bir görüşmeydi. Umarım birileri daha sonra işlerin icabına bakardı ama benim işim bitmişti. Rachel'i çok severdim. İyi bir kızdı ve yaşasaydı iyi şeyler yapacaktı ama onun için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Tanrı onun için adalet istiyorsa, tek başına kalmıştı artık O. Benim bundan sonra yapmam gereken, hâlâ bir hayatım varken hayatımı düzene sokmaktı.

Cep telefonumu açıp ekrana baktım. Bowers'ın söylediği gibi birisi bana mesaj atmıştı. Daha önce görmediğim bir numaradan gelmişti. Kısa mesajdı ama mesaja bir fotoğraf eklenmişti. Bir süre fotoğrafa baktım, ellerim uyuşmuştu. Sonunda telefonu düşürüp gözlerimi kapadım.

Hannah ile Megan Karen'in elindeydi.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

sweet witch

Bölüm 24

"Beni ara. Kimseye söyleme." -KR

Karen'in mesajına eklediği fotoğrafın çözünürlüğü düşüktü, renksizdi, ancak net bir şekilde kızımı ve karımı gösteriyordu. Siyah deri koltukları olan bir arabanın içindeydiler. Megan koltuğunda uyuyordu, karım da yanında oturuyordu. Hannah dik oturuyordu ama gözleri donuk bakıyordu.

Karımın ellerini görene kadar fotoğrafın sahte olduğunu düşünmüştüm. Belinin üstünde tutuyordu onları, fotoğrafı çeken kişi görmemiş bile olabilirdi onları. Sol eli düzdü, sağ elini ise yumruk yapıp başparmağını yukarı kaldırmıştı. Kızımla kâğıt, taş, makas oyununu oynuyor gibi görünüyordu ama mesaj netti. Megan konuşmaya başlamadan önce, ona iletişim kurabilmesi için bazı temel işaretler öğretmiştik. Hannah hatırladıklarımdan birini gösteriyordu.

Bana yardım et.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bir an mantıklı bir fikir gelmedi aklıma, bir uçurumun kenarına basmışım gibi bulanıyordu midem. Birkaç dakika böyle kaldım, ellerim sallanıyor ve boğazım kuruyordu. Sonunda kendimi toplamayı başardım ve numarayı ara tuşuna bastım. Üçüncü çalışta açtı Karen.

"Bay Rashid, sizden bu kadar erken haber aldığıma sevindim."

Konuşmaya çalıştım, ama ilk başta sesim çıkmadı. Dudaklarımı yalayıp sert bir şekilde yutkundum.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bir şeyler istiyoruz işte. Başka bir şey söylemeden önce, sana bir şey söylemek istiyorum," dedi Karen.

"Çok sevimli bir kızın var. Sabah sekizde uyandığından beri bize hikâyeler anlatıyor. Dikkatli olsan iyi olur, çünkü kreşte bir erkek arkadaşı var sanırım."

Vücudumdaki tim kaslar sertleşti. Telefonu daha sıkı tuttum.

"Onun kılına zarar gelirse, seni ve sevdiklerini öldürürüm."

Karen güldü.

"Eminim yaparsın ama sorun o değil. Senden bir iyilik yapmanı istiyorum. Onu yap ve ben de aileni serbest bırakayım. Birlikte uzun ve mutlu günler yaşayın. Kabul etmezsen de kızının boğazını keser karını da kafasına sıkarım. Bunları yapmak istemem, o yüzden lütfen uyumlu davran."

Köpürüp yüzeye çıkacak bir öfke kitlesini geri yuttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Gelecekte kullanmak üzere ruhumdaki oyuklardan birine sakladım onu. Ellerim titremiyordu artık ancak bacağımdaki kaslar ve sırtım titriyordu.

Dişlerimi gıcırdattım ve konuşmadan önce beşe kadar saydım.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Hong Kong'a bir şey götürmeni istiyorum. Hızlı bir seyahat olacak. Yirmi saatte orada olursun, yirmi saatte de dönersin. Havaalanında dolaşır, ilgini çekerse gümrüksüz alışverişini yapar ve evine dönersin.

Uzun bir hafta sonu olacak, ama hepsi bu kadar; biletini de ben alacağım. Uçaktan iner inmez ailen serbest kalır ve benden bir daha haber almazsın."

"O kadar kolaysa, kendin yapsana."

Karen kıkır kıkır güldü.

"Çok şüphecisin, Ash. Kendim yapardım ama Çin Halk Cumhuriyeti ailemi istenmeyen olarak etiketliyor, o yüzden ne ben ne de yeğenim Çin'e giremiyoruz. Eminim ki sen bu konuda sorun yaşamazsın."

Odamın kapısı açıktı, gözümün kenarıyla dışarıdaki hareketleri görüyordum. Üstünde benimki gibi bir pijaması olan yaşlı bir adam halıyla döşeli bir koridorda yürüteci ittiriyordu, kızım yaşlarındaki küçük bir kız da elinde bir meyve suyu kutusuyla onun arkasından gidiyordu sallana sallana. Bana bakıp gülümsedi. Ben de gülümsedim ve sesimi alçalttım.

"Ne götüreceğim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Çok küçük ve hafif bir şey, elinde bir şey taşıdığını bile neredeyse hiç hissetmeyeceksin."

"Biraz daha açık konuşur musun?"

Karen mırıldanmaya başladı. İçimizden birinin ruh halinin iyi olduğunu bilmek güzeldi.

"Şu anda kendini nasıl hissediyorsun, Ash?"

"Berbat."

Muhtemelen bunu söylemem gerekenden daha yüksek sesle söylemiştim çünkü hemşirelerden biri kafasını odama sokup kapımı kapattı. En azından bunu yaparken gülümsedi.

"Demek istediğim, fiziksel anlamda kötüyüm."

"Bir yerin ağrıyor mu? Boğazın acıyor mu? Sinüslerine baskı hissediyor musun? Bunun gibi başka şikâyetlerin var mı?"

Ona boyun eğmek istemezdim ama Karen konuşmasını bitirince boğazımın arkasındaki gıcık o kadar hızlı arttı ki öksürmek zorunda kaldım.

"Bunun gibi bir şey," dedim.

"Çok özel bir grip geçiriyorsun. Dün gece verdim sana," dedi Karen. "Özel bir aşıyla birleştiğinde çok özel bir hastalık geçirirsin. Canını yakmayacağım ama başına gelecekler bunlar."

Boştaki elimi yumruk yaptım.

"Güney Afrika'dayken geliştirdiğin bir şey mi bu?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

"Dersini iyi çalışmışsın," dedi. "Güney Afrika'daki çalışmam sayesinde oldu, evet. Gerçekten ilgileniyorsan, bu gece yüz yüze daha ayrıntılı konuşabiliriz. On bir diye düşünüyorum. Ayarladığımızda sana mekân bilgisini göndereceğim."

"Ben hastanedeyim. O zamana kadar beni çıkartırlar mı bilmiyorum."

"Tabi ki orada olacaksın. Motivasyona ihtiyacın varsa kızının hayatı tehlikedeymiş gibi davran.

Bu gece görüşürüz Bay. Rashid."

Karen telefonu kapattı, ben de midem bulandığı için bir an olduğum yerde kaldım.

James Bond filmleri dışında, suçlular kendi planlarını bozacak insanları kaçırıp ellerinde tutmazlardı ve ne söylerlerse söylesinler şahitlerin elini kolunu sallayarak gitmelerine asla izin vermezlerdi. Bir şeyler yapmazsam ailem ölürdü. Kalbim ve omuzlarım ağırlaşmıştı. Son haftada oluşan gerginlik artmış ve akciğerlerimi etkisi altına almıştı. Süper güçlerim yoktu, karate bilmiyordum, silahım bile yoktu.

Midem burkuldu, az kalsın kusuyordum.

Bulantının geçmesi yaklaşık on dakikayı buldu, geçince de kendimi sersem gibi hissetmeye başladım. Ne yaparsam yapayım hastaneden çıkmam gerekiyordu, bunun için de kıyafetlere ihtiyacım vardı. Bowers ile federal ajanlar gittiğinden beri kimse beni kontrol etmemişti, o yüzden hastane personeli benim sağlık durumum hakkında fazla endişelenmiyordu. Kendi kendimi taburcu etsem iyi olacaktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yuvarlanıp bacaklarımı yatağın dışına sarkıttım. Sol kolumdaki serum iki sıra yumuşak beyaz bantla tutturulmuştu. İkisini de çıkardım ve serumun berrak plastik ucunu tutup koluma paralel olarak çektim. Kolayca çıktı, arkasından biraz kan aktı. İğne çıkmadı ucundan, kolumda bir sertlik olup olmadığına baktım ama hiçbir şey bulamadım. Umarım her şey yolundaydı.

Serum tüpünü yatağıma koyup ayağa kalktım. Kan vücudumun üst kısmında hızla dolaşıyor, görüşümü bulanıklaştırıyordu ve neredeyse geriye doğru düşmeme neden oluyordu. Gözlerimi kırpıştırdım, kafamı salladım, böylece kafa karışıklıklarımı gidermeyi umdum.

Dünyanın tekrar odak noktama gelmesi birkaç dakika sürdü, o zaman bile gürültülü bir Cuma gecesinde birkaç tek atmış gibi hissediyordum kendimi. Karen'in bana verdiği ilacın vücudumda bıraktığı etkileriydi muhtemelen bunlar, bunlara alışmak biraz zaman alacaktı.

Dengemi sağlamak için yatağa tutundum ve yatağın yanındaki sehpanın çekmecesini açtım.

Tıbbi malzemeler. Aradığım bu değildi, ama işime yarardı. Kare bir bandajı elime aldım, yırtıp açtım ve kolumun üstüne bastırdım. Onu çıkarmam gerektiğinde tüylerimi yolacaktı, ama açık yaram olmasından iyiydi.

Daha sonra, Bowers'ın daha önce oturduğu sandalyenin yanındaki elbise dolabını karıştırdım. İlk çekmecede kot pantolonumla beyaz tişörtümü buldum, ayakkabılarım, anahtarım ve cüzdanım da alt çekmecedeydi. İç çamaşırımın da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

olmasını isterdim ama bir çaresine bakacaktım artık. Odanın bitişiğindeki lavaboda değiştirdim üstümü ve çorap giymeden ayakkabılarımı geçirdim ayağıma. Kimse beni bir doktorla ya da iyi giyimli hünerli bir işçi ile karıştırmayacaktı ama işe yarayacaktı.

Odamdan ayrıldıktan beş dakika sonra, ziyaretçiymişim gibi hastanenin ön kapısından dışarı çıktım, hiç kimse bir defadan fazla bakmadı bana. Hastane ile hukuk fakültem arasında yalnızca birkaç blok vardı, o yüzden bu bölgeyi çok iyi biliyordum. Her tarafta öğrencilere yönelik restoranlar, kitapçılar ve diğer hizmetler vardı. Üniversite'nin Kampus Merkezi'ne doğru güney yönünde ilerledim, bir an başım dönünce durup dengemi sağlamak için bir elektrik direğine dayanmak zorunda kaldım. Anlaşılan sandığımdan daha fazla uyuşturucu verilmişti bana.

Sonunda dengemi yeniden sağladım ve daha yavaş bir hızla yürümeye devam ettim. Gelecek on iki saatte hayatta kalmak istiyorsam, birkaç şeye ihtiyacım vardı, bunlardan biri bir silahtı. Bunu kampüste bulamazdım ama en azından para alabilirdim. Kampus Merkezindeki ATM'lerin birinden elli dolar çektim ve taksi çağırıp beni almasını bekledim. Beklerken, paramla birlikte gelen makbuza baktım. Hannah ile benim üç bin dolardan biraz daha az paramız vardı bankada, bunların çoğu en son aldığı maaş çekindendi. Bu durumdan hoşlanmayacaktı ama bunun büyük bir kısmını kullanmam gerekmişti.

Taksi yaklaşık beş dakika sonra geldi. Beni eve götürmesi

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

için değil de Manastır'a götürmesi için yolu tarif ettim, böylece arabamı alabilecektim.

Arka tarafta bıraktığım yerde duruyordu ancak ön tamponu ezilmiş ve farlardan biri kırılmıştı. Görünüşe göre, Azrael yeni bir çekme aracı getirtmek istememiş, o yüzden dışarı çıkmak için arabama çarpmıştı. Yaptığı tamamen saygısızlıktı. Neyse ki sorunsuz bir şekilde çalıştı.

Sorunsuz bir silah edinmem gerekiyordu; eski bir cinayet dedektifi olarak bunu nerede bulabileceğimi biliyordum. Eve gittim ancak fazla oyalanmadan üzerime temiz bir kıyafet giyip çıktım, sonra evimden on mil uzaklıktaki rehin dükkânına gittim

Frank's Pawn and Gift adlı dükkân, yetişkinlere özel kitapçı ve tiyatro ile birlikte şehrin yakın kuzey kısmında şerit tipi bir alışveriş merkezinin içinde yer alıyordu.

Rehin ve pornonun iyi komşular olduğunu düşünüyordum. İkisi de soru sorulmasından ya da ilgi gösterilmesinden hoşlanmayan müşterilerin ilgisini çekiyordu ve hijyen her iki yerde de iş gereklilikleri listesinin başında yer almıyordu.

Çatlaklarla, yabani otlarla ve kırık şişelerle kaplı bir park alanında durdum ve kaçmam gerekebilir diye çıkışa olabildiğince yakın park ettim.

Kardeşlik derneği logolu tişörtler giymiş bir grup genç kitapçıdan çıktı. İkisinin elinde büyük poşetlerde pornografi içerikli bir şeyler vardı, arkadaşları ise histerik bir şekilde gülüyorlardı. Sanırım hafta sonlarını planlamışlardı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Frank's Pawn and Gift dükkânına bayat bir sigara ve tabanca yağı kokusu sinmişti. Görünüşe göre standart bir rehin dükkânıydı ancak aslında daha çok silahların rehin olarak verildiği bir silah dükkânıydı. Ucuz, Çin imalatı kelepçeleri ve yıldızlı savaş aletlerini geçip arka tarafa doğru ilerledim Arka duvarda raflardan sarkan iki yüz üç yüz civarında tüfek vardı, öndeki tezgâhta da mühimmat ve el tabancaları sergileniyordu.

Tezgâha yaklaşınca alarm öttü, bunun üzerine kırlaşmaya başlayan keçisakallı, şişman bir adam, silahların ortasındaki perdenin arkasından çıktı. Onunla daha önce hiç karşılaşmamıştım ama eski gizli muhbirlerimden birinin tarif ettiği gibiydi. Frank yardımcı oldu bana.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu.

"Sen Frank'sın, değil mi?" diye sordum elimi uzatarak Elimi sıktı ve kafa salladı. "Joey Walls elinizde iyi ürünler olduğunu söyledi."

Frank gülümsedi ve kafa salladı. Joey, üniversite kampüslerinden birinde çalışan düşük kalitede esrar satan biriydi. Kaşarlaşmış bir suçludan ziyade miskin bir tipti ama hayatımda gördüğüm kullanılmış araba satıcılarından bile daha iyi laf yapıyordu ağzı. Bu yüzden, tanıdığı çok insan vardı ve çok şey duymuştu, onunla bilgi alışverişi yapmak için biraz satış yapmasına izin vermiştik. Birkaç yıldır konuşmuyorduk onunla, bu yüzden adının hâlâ bir itibarı olduğunu umuyordum.

"Joey iyi çocuktur. Duyduğuma göre okuldaymış, işlet-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

me ya da onun gibi bir şey okuyormuş. Onu görürsen burada onun gibi birine ihtiyacımız olduğunu söyle."

Kafa salladım.

"Söylerim," dedim tezgâha doğru eğilerek. "Bana bir tabanca lazım. Dokuz milimetre yarı otomatik olabilir."

"Ticaret yapabiliriz," dedi Frank aşağıya eğilip serginin kilidini açarken. Elini içeri uzatıp üzerinde dört silah olan bir raf çıkardı. Üç tanesi benim ihtiyacım için çok küçük ve gösterişliydi, dördüncüsü büyük, çelik kaplamalı canavar gibi bir şeydi, namlunun üstünde Slavik dillerden biriyle bir imalatçı adı basılıydı.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Kendimi savunmak için bir şeyler bakıyorum, pahalı bir şey olmasın." Frank kıs kıs güldü.

"Birçok insan aradaki farkı bilmez. "Aklında ne tür bir şey var?

"Durdurma gücü ile gizlenebilir bir şey."

"İhtiyacın olan şey var bende."

Frank aşağı eğildi tekrar ve bu defa bir tarafı yaklaşık yirmi beş santim olan ince, alüminyum bir kutu çıkardı. İçindeki silah düz siyahtı ve küçüktü. Elime aldım. Boyuna göre biraz ağırdı ama iyiydi. Bilgi için Frank'a baktım.

"On mermilik şarjör kapasitesi olan kırk kalibrelik bir Beretta 9000. Az yer kaplayan durdurma gücüne sahip bir şey arıyorsan, bu işini görecektir. Kutusundan yeni çıktı. Altı yüz dolar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kafa salladım. Bunun için bu kadar çok para harcamak niyetinde değildim ama silah elime çok yakışmıştı. İşimi görecekti.

"Alıyorum. Buna koymak için kaplamalı, oyuk uçlu elli tane de mermi alayım. Hazır gelmişken kırk sekiz kalibrelik kaplamalı, oyuk uçlu elli mermi ile kemerime takmak için bir tabanca kılıfı ver.

"Bir av tüfeği de ister misin?" Anneme noel hediyesi olarak verdim bir tane, geceleri daha rahat uyuduğunu söylüyor. Hepsi için sana bir indirim yapacağım."

Düşünceli bir şekilde arkasındaki rafa baktım. İyi bir tüfeğin birçok avantajı vardı ancak ustalık bunlardan biri değildi.

Bunlardan biriyle içeri girersem, ben bir el bile ateş edemeden Hannah ile Megan ölürdü. Hayır anlamında kafa salladım, bunun üzerine Frank istediğim cephaneyi aramaya başladı.

"Bunun için üç kimlik formu görmem gerekiyor," dedi tezgâhın altındaki kutulara uzanarak. İhtiyacı olan şeyi çabucak buldu ve tezgâhın üstüne, Beretta'nın alüminyum kutusunun yanına iki kutu Remington cephane attı. "Raflarda sana uygun bir kılıf arayabilirsin, sen bunu yaparken ben de kâğıt işlerini başlatacağım."

"Bunu aramızda halledebiliriz diye umuyordum. Joey bana bu konuda yardımcı olabileceğini söylemişti."

Frank gözlerini kısıp kollarını kavuşturdu.

"Özel satış yapabiliriz ama bunun bir bedeli olacaktır. İş-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

letmemden alırsan etikette yazan fiyattan alırsın. Benden alırsan, bununla ilgili konuşup anlaşırız. Beretta ile cephane için dokuz yüz, hangi kılıfı istersen de vereceğim."

"Hepsi için yedi yüz."

"Pazarlık değil bu. Bu silahı istiyorsan benim istediğim fiyatı ödeyeceksin. Dokuz yüz."

Rozetimi çıkarıp tezgâha koymayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Bu her şeyden çok eski gizli muhbirimin canını yakardı. Cüzdanımdan kredi kartımı çıkarıp ödemeyi yaptım. Mağazadaki işimi bir saatten daha kısa sürede halletmiştim ve yirmi dakika sonra evimdeydim. Karen henüz aramamıştı, bu da şaşırtmadı beni. Akıllıysa son ana kadar aramayacaktı, böylece benim de pusu kurmaya vaktim kalmayacaktı. Bununla ilgili bir fikrim vardı ancak şimdilik yapmam gereken daha acil işler vardı.

Buzdolabının arkasındaki bir kutudaki üç yumurtalı ve peynirli İngiliz kekini mikrodalgaya attım. Muhtemelen kızımdan daha yaşlıydılar, fakat karnımdaki gurultuya bir son vereceklerdi en azından. Bunları bitirince, arabama gittim ve bagajımdaki delil çantasından Robbie'nin altıpatlar tabancasını aldım elime. Dümdüz önümde tutup hazne ile namlunun hizalanışını kontrol ettim. Uyumsuz iyi bir parçaydı, ama iş görürdü.

Silahı garajdaki çalışma tezgâhıma götürdüm. Ben devriye gezerken, yedekteki silahım her zaman bir altıpatlar olmuştu.

Yalnızca altı mermi alıyordu içine ama her silah kadar

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

güvenilirdi. Robbie'nin silahının parçalarını söktüm, neyse ki eski altıpatlarıma çok benziyordu. Yirmi dakika boyunca haznesindeki ve namlusundaki yapışkan bir madde kalıntısını temizledim, hareket eden parçalarını yağladım ve kapağını düzgün ve doğru bir şekilde tekrar taktım. Sahip olduğum en iyi silah değildi ancak parçalarında pas yoktu ve mekanik olarak şekli düzgündü. Umarım ateş ederdi. Tekrar içeri girip altıpatları ayak bileğime, Beretta'yı da belime bağladım. Fiziksel olarak her zamanki gibi gitmeye hazırdım. Şimdi ihtiyacım olan biraz istihbarattı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 25

Indiana'nın merkezindeki yollar her kış bir darbe alıyordu, o yüzden on beş santim ve üzerinde derinliğe sahip çukurlar görmek alışılmış bir şeydi. Genel olarak belediye bu çukurları yamayarak iyi iş çıkarıyordu ancak öyle mahalleler vardı ki en dayanıklı yol ekipleri bile risk alıp giremezdi. Bu işe yarayacaktı. Yirmi beş dakika gittikten sonra, Three Little Pigs Ammo and Supply'ın yanındaki kaldırımda durdum ve soluma döndüm ve arka teker birkaç ay önce kızım için aldığım şişirilebilir çocuk havuzundan daha büyük bir çukura girdi. Arabamın arkası on beş santim kadar inmişti, neyse ki lastik patlamış gibi görünüyordu. Ön tarafı da ezilmiş haldeyken mahalleye çok yakışıyordu.

Dışarı çıkıp arabaya yaslandım ve cep telefonumun hafızasında Olivia'nın numarasını aradım. Hemen cevap verdi ama bir şey söyleyemeden ben konuşmaya başladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ben Ash. Seni görmem gerek. Park'ta buluşabilir misin benimle?"

"Şey -"

"Acil bir durum," dedim sözünü keserek. "Lütfen."

Bir süre sessiz kaldı.

"Tamam."

"Bana kırk beş dakika ver."

"Teşekkür ederim. Görüşürüz o zaman."

Cevap vermesini beklemeden kapattım telefonu.

Öğleden sonrayı geçiyordu, mağazalar hâlâ açıktı, taşlarla ve sopalarla kırılmış pencerelerden ve kapılardan gelen konuşma seslerini duyabiliyordum. Küçük kız çocuklarından oluşan bir grup kaldırımda bir berber dükkânın önündeki kaldırıma çiçek resimleri çiziyorlardı. Yanlarından geçerken resimlerinin çok güzel olduğunu söyledim, onlar da gülümseyip el salladılar.

Park etrafındaki mahalle kadar kalabalık değildi. İki çocuk bir salıncakta oynuyor, dört yetişkin ortadaki piknik masalarının yanında duruyorlar ve elden ele bir şey dolaştırıyorlardı. Ortada hiç fahişe görmedim ama çok dikkatli bir şekilde bakmadım. Ben yaklaşınca gençler dağıldı, muhtemelen benim polis olduğumu düşündüler. Bir tanesi gökkuşağı renklerinde bir cam boru attı, diğeri çalılıkların arasında bir ağzı kilitlenebilir bir poşet fırlattı. Bu çocuklar muhtemelen benim gaz depomu doldurmam kadar kolay bir şekilde başka bir boru ya da kırık boru bulabilirlerdi ancak boruyu aldım yine de,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir Boones Farm çilek şarabı şişesine çarparak kırdım ve çöp bidonuna attım. Poşetin için birkaç tohumdan başka bir şey yoktu. Ucuz marihuana; en azından eroin değildi. Boruyu attığım çöp bidonuna attım ve beklemek için piknik masalarına oturdum.

Olivia kırk beş dakika demişti ama yirmi dakika içinde geldi. İki kere geçti, arabasıyla, muhtemelen park edecek bir yer arıyordu. Beretta'mı kılıfından çıkardım ve o yaklaşınca arkamda tuttum. Soluk renk bir kot pantolon giymişti, üzerinde de göğüs kısmı büzgülü lacivert bir bluz vardı. Şu anki halinden hoşlanmamıştım ama iyi göründüğü inkâr edilemezdi. Yaklaşınca kafa salladı bana. Üzerinde silah göremiyordum, varsa bile çantasındaydı.

"Selam, Ash. Acil durum nedir?"

Arkamdaki silahı aldım ve dizlerimin üstüne koyup öne doğru eğildim.

Olivia daha dik oturdu ve soluklandı.

"Konuşmamız lazım, Olivia."

"Peki," dedi ellerini önüne koyup omzundaki çantayı çıkararak. "Önce çantamdan bir şey almam gerekiyor."

Yerimi değiştirdim, böylece silahımın ağzını vücudunun tam ortasına çevirdim. Başparmağım namluya doğru kaydı, duyulabilir bir tık sesiyle emniyeti serbest bıraktı.

"Yerinde olsam bırakırdım onu."

Olivia olduğu yerde kaldı ve etrafına baktı, durumu değerlendirdi. Duruşu sertti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ne istiyorsun, Ash?"

"Çantayı bırakmanı istiyorum."

Bir an etrafına baktı, ama gençlerle çocuklar gitmişlerdi. Yalnızdık. Çantasını bıraktı ve kafasını yana eğdi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Ailemi neden sattığın ve onları geri almak için bana nasıl yardımcı olabileceğin hakkında konuşmak istiyorum."

Olivia gözlerini hiç ayırmadı üzerimden.

Hayır anlamında kafa salladı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Gerçekten mi? diye sordum arkama yaslanarak. Boştaki elimi ceketimin iç cebine uzattım ve cep telefonumu çıkardım. Ona doğru attım. "En son gelen metin mesajını kontrol et."

"Bilmiyorum -"

"Hadi."

Olivia telefonu benden daha hızlı kullanıyordu. Yaklaşık bir dakika sonra, benzi attı ve omuzları çöktü. Yukarıya baktı ve yutkundu.

"Üzgünüm," dedi. "Bilmiyordum."

"Saçmalık. Telefonum numaramı muhtemelen on kişi falan biliyordu ve bundan çok daha az kişi Hannah ile Megan'ın nerede olduğunu biliyordu. İki listede de yer alan tek kişi sensin."

Olivia ellerini önüne koydu ve bana doğru yürüdü.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"İndir silahını," dedi. "Bu konuyu konuşacağız ve birlikte çözeceğiz."

Beretta'mın sürgüsünü geri çektim ve hazneye bir mermi aldım. Olivia kıpırdamadı.

"İnsanlar seyrederken vuramazsın beni."

"Bu mahallede şahitlerin önemli olduğunu mu sanıyorsun?" Olivia bir adım geri gitti. Alt dudağı titriyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ailemi nerede tutuyorlar?"

"Ailenin canını yakacaklarını bilseydim, hiçbir şey söylemezdim," dedi Olivia kafa sallayarak. Bembeyaz olmuştu yüzü. "Seni davanın dışında tutmak için onları korkutacağını söyledi.

"Hepsi bu."

"Nerede onlar?"

Olivia dudaklarımı yalayıp yutkundu.

"Karen'in şehrin kuzeyinde bir soğutucu deposu var. Muhtemelen oradadır ailen."

"Nasıl giderim oraya?"

Verdiği yol tarifi biraz karışıktı, ezberimde tutabilmek için bir kere daha tekrarlamasını istedim.

"Yanında kaç tane adam var?"

"Üç tanesine güveniyor. Bu konu onun için önemliyse üçü de orada olacaktır. Senin yanına alabileceğin çok sayıda insan var. İstersen ben de seninle gelirim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bu davada senden yeterince yardım aldım," dedim. "Dün gece bana verdiği ilaç neydi?"

"Ketamin ve GHB. Temizdi. İçine başka bir şey koymuyorlar. O yüzden bu kadar iyi satıyor."

"Başka?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Birkaç dakika boyunca gözlerimi ona diktim ama Olivia gözünü bile kırpmadı.

"O depoda seni de görürsem, gördüğüm yerde vururum seni."

Olivia kafa salladı ve yalvarırcasına diz çöktü önümde.

"Davanın dışında tutmaya çalıştım seni. Gerçekten yaptım bunu. Karen'den seni öldürmemsini istedim hatta. Bu yüzden hâlâ hayattasın. Üzgünüm."

Silahımı sıkınca silahımın üzerinde pürüzlü doku elimi acıttı. Kafa salladım.

"Megan'ın doğum günü partilerine geldin," dedim. "Şükran günü için seni evimize kabul ettik. Karen sana ne ödediyse buna değmiştir umarım."

"Üzgünüm," dedi yine. "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"Polis teslim olman için yarın sabah ona kadar mühlet veriyorum sana," dedim silahımı kılıfına sokarken. Hemen çekmem gerekebilir diye emniyeti kapatmadım. "Teslim olmazsan, Konstantin Bukoholov'a adını veririm ve Karen Rea'nın asıl zulasının nerede olduğunu bildiğini söylerim ona."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Öldürür beni o. Biliyorsun."

"Sonunda öldürecektir. Önce o mekânı öğrenmek için işkence yapacaktır sana. Bu gece aileme bir zarar gelirse kaçmaya başla. Bunu yolun başlangıcı olarak düşün."

Ayağa kalktım ve ileriye doğru yürüdüm. Olivia arkamdan seslendi ve konuşmamız için kalmamı istedi benden ama ben söylemem gereken her şeyi söylemiştim zaten.

Arabaya döndüğümde, IMPD'nin sevkiyat görevlisini aradım. Bowers'ı cep telefonu numarasını bilecek kadar yakından tanımıyordum, o yüzden görevliden ona benden bir mesaj iletmesini söyledim. Teşkilattaki sızıntılardan birini tespit ettiğimi söyledim ve konuyla ilgili ayrıntılı bilgi almak istiyorsa beni aramasını istedim ondan.

Görünüşe göre istiyordu çünkü hemen aradı beni. Olivia'nın söylediklerini tekrarladım ve sonraki on dakika boyunca birlikte bir plan yaptık. Ben bu plan için yarı yarıya şans verdim, Bowers bu konuda daha cömertti.

Belki de haklıydı.

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 26

Cep telefonum çalınca gözlerimi açıp sıçradım. Ortalık karanlık ve bulanıktı. Hayal dünyasından gerçek dünyaya geçerken gözlerimi kırpıştırıp ovuşturdum. Oturma odamdaydım, televizyonum dışında her yer karanlıktı. Akşam haberleri vardı televizyonda, saat onu geçiyor olmalıydı öyleyse.

Boğazımı temizlemek için öksürdüm ve kahve masasından aldım telefonu.

"Buradayım," dedim kan akışını hızlandırmak için yüzümü ovalayarak. Uyuşturucunun etkisi geçiyor olmalıydı, çünkü doğrulduğumda başım dönmedi hiç.

"Hiç açmayacağını düşündüm" dedi Karen. "Hayal kırıklığına uğratıcı olurdu o zaman."

"Kesinlikle öyle olurdu. Ailem nerede?"

Karen'in yol tarifi daha önce Olivia'nın bana verdiği tarifle hemen hemen aynıydı. Deposu evimden arabayla kırk

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

beş dakika uzaklıktaydı, öyleyse Mike Bowers ve ekibi de merkezden farlarını ve sirenlerini açıp otuz beş dakika içerisinde gelebilirdi buraya. On dakika onların yerlerini alması için yeterli olmayabilirdi.

"Ne zaman gelebilirim bilmiyorum ama geleceğim."

"Saat on birde burada ol, yani evden şimdi çıkman lazım."

Kalp atışlarım birkaç çentiğe takılıyor gibiydi, sesimdeki korkuyu belli etmemek için öksürdüm.

"Ne zaman gelebilirsem orada olacağım. Geç oldu ve karnım aç. Yolda yiyecek bir şeyler yemek için duracağım, hemen sonra da oraya geleceğim."

Karen kıkır kıkır gülmeye başladı, ama sesi ciddiydi, son derece gergindi.

"Arkadaşınla telefonda konuşmuyorsun. On bire kadar gelmezsen eğer, karını öldürürüm."

Parmaklarım titriyordu. Gözlerimi yumdum. Karen' in daha önce gönderdiği fotoğraf davetsizce geldi gözümün önüne. İçgüdüsel bir öfke hissettiğim her şeyin önüne geçerek her tarafıma yayıldı. Net bir dille ve yavaş konuştum, tıpkı Megan yaramazlık yaptığında onunla konuştuğum gibi.

"Ben ne yaparsam yapayım sen istediğini yapacaksın. İkimizde biliyoruz bunu. Hâlâ elimde fırsat varken bir hamburger alacağım ve sonra seni görmeye geleceğim. "Tamam mı?"

Karen cevap vermedi bir süre, tek duyabildiğim nefesiydi.

"Karını öldürdün bile, Dedektif Rashid. Şimdi de kızının

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hayatıyla oynuyorsun. Zamanında gelmeni tavsiye ederim."

Bundan sonra hat kapandı. Telefona diktim gözlerimi, midem düğümleniyor ve kesik kesik nefes alıyordum. Akıllıca düşündüğümde, bu tehdidin beni uyumlu hareket etmeye zorlamak için bir kabadayılık ve meydan okumadan ibaret olduğunu biliyordum. Karen benim üzerimde baskı uygulamak istediği sürece Hannah iyi olacaktı. Aynı zamanda, bunun doğru olduğunu biliyordum ve iki farklı şey olduğuna inanıyordum. Ürperdim. Bowers'ın numarasını tuşlarken dudağım kurudu. Homurdanarak cevap verdi.

"Başlıyor," dedim, sesimin çatlamadığını umarak.

"Adres aynı. Saat on birde."

"Orada olacağız. Her şey güzel olacak Rashid. Onları geri alacağız."

"Biliyorum."

Ona şans dileyemeden kapattı telefonu. Elimizdeki en iyi plan bu olsa bile, planımız hoşuma gitmemişti. Bana düşen içeri girip ailemin emniyetini sağlamaktı. Ben içeri girdikten on dakika sonra Mike ve ekibi binanın elektriğini kesecek ve karanlıkta Karen'in adamlarını kontrol altına alacaktı. Basit gibi geliyordu kulağa ancak yolunda gitmeyecek çok şey vardı. Binanın planını ve içeride kaç kişi olacağını bile bilmiyorduk, o yüzden körü körüne gidiyorduk, hiç gitmemektense böylesi daha iyiydi diye düşünüyordum.

Elbise dolabımdan spor bir mont aldım ve arabaya doğru yürüdüm. Başım ağrıyordu ve göğsüm sıkışıyordu ama bun-

BELONGS TO KAKTUS TEAM

ların beni rahatsız etmesine izin veremezdim. Duruma odaklandım. Toplamda otuz altı mermi vardı üzerimde. Otuzu kemerimdeki kılıftaki Beretta içindi, Bowers ve ben Karen'in buna el koyacağını düşünmüştük. Ona dikkatini çekecek bir şey verirsek, ayak bileğime bağlı altıpatları fark etmeyeceğini umuyorduk. Altı defa ateş etmek çok değildi ama hiç yoktan iyiydi.

Beklediğim gibi Karen'in adresine ulaşmak aşağı yukarı kırk beş dakikamı aldı.

Cehennemin dibindeki depolara karşı bir ilgisi varmış gibi görünüyordu bu kadının.

Bukoholov'un adamlarının yaktıkları deponun aksine, hoş bir kompleksin içindeydi bu seferki. Binanın camları nispeten yeşil görünüyordu; etraftaki binaların çoğunda yasal işlerle uğraştıklarını gösteren tabelalar vardı. Karen'in deposunun sağlam bir temele ve yukarısında çıkıntılı metal bir dış cephe kaplamasına sahipti. Dış cephede dengeli bir şekilde dağılmış pencereler, ön tarafta ise etrafı taşlarla çevrili bir drenaj çukuru vardı. Arka tarafta ve binanın bir tarafında ormanlık bir alan görebiliyordum.

Bir blok öteye park edip çıktım arabamdan. Bowers'ı veya ekibini göremedim, bir an onu aramak istedi canım. Ama riske atamazdım, birileri beni gözetliyor olabilirdi. Güvenmek zorundaydım ona. Gece havası temiz ve ayazdı ancak bu bile sinirlerimi yatıştırmaya yetmiyordu. Kaslarım sıkışıyordu; ne zaman kafamda bir güve vızıltısı duysam ya da yerde bir şeylerin hızla kaçıştığını görsem irkiliyordum. Beretta'ma uzat-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tım elimi ve kabzasını sıktım silahın. Onu kaybedecek olsam bile varlığını bilmek rahatlatıyordu beni.

Cebimden bir Swiss Army bıçağı çıkardım ve Mike'ın isteği üzerine alandaki tüm arabaların tekerleklerine bıçak soktum; stop lambası kırık, bagajı çökük bir BMW de dâhildi bunlara. Polis arabamın duyguları olsaydı, intikamını almış gibi hissederdi kesin. Tekerler patlayınca doğruldum, gömleğimi düzelttim ve saatime baktım. On biri beş geçiyordu, tam zamanıydı.

Bıçağı katlayıp cebime soktum ve binanın kapısına doğru yürüdüm. Kimse karşılamaya gelmedi beni, cep telefonumu çıkarıp Karen'in numarasını aradım.

"Geldim."

Cevap vermesini beklemeden kapattım telefonu ve kapıyı açıp katlanır bir sandalyeye oturdum. Binanın içini göremiyordum. Sadece sağa ve sola giden uzun bir koridordan ibaretti. Derin bir nefes alıp sinirlerimi sakinleştirdim. Ailem içeride bir yerdeydi.

Karen'in adamlarını görmeden seslerini duydum. En azından birinde anahtar veya cebinde bozuk paralar vardı, diğeri ise yürürken hırıltıyla soluyordu. Onları siyahlar içinde görmüştüm dün gece, bu sefer ikisi de haki pantolon, polo tişört giymiş, isim kartlarını takmıştılar. İşten yeni gelmiş gibi görünüyorlardı.

Tony ile Byron. Tony'nin boynunda sanki bir hayvan tırmalamış gibi yol yol izler vardı, Byron'un ise yanağında ahududu şeklinde bir morluk. Byron kalçasındaki kılıftan bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

silah çıkardı, ellerimi kafamın üstüne götürmeye başladım ben de.

"Eagle Creek Park'ında yaptığınız bazı işlerin fotoğraflarını gördüm sanırım," dedim ayağa kalkarak.

"Bir baba olarak, gece bitmeden ikinizi de öldürmek isterdim. Sizi uyarmam gerektiğini düşündüm."

İkisi de kıs kıs güldü.

"Bazen çalışmanın ödülleri de olur," dedi Byron. Ortağına kafasıyla işaret etti. "Ara üstünü."

Tony kuduz bir teriyer köpeği kadar nazikti. Silah olup olmadığına bakarken göğsüme vurdu ve belimdeki Beretta'yı bulana kadar vücudumda gezdirdi elini. Kılıfımdan çekip ortağına gösterdi ve kaşlarını kaldırdı.

"Başka bir şey var mı üstünde?" diye sordu. Silahı elinde evirip çevirdi, namlusundan tuttu ve ben daha hareket bile edemeden kabzasıyla kasığıma vurdu. Karnımın etrafında kıvrandıran bir ağrı oldu. Nefes alamıyordum, düşünmeden kustum. Tony güldü. "Neyin varsa, çıktı şimdi hepsi."

Duymazdan geldim ikisini de. Eğildiğim için altıpatlarım ellerimden birkaç santim uzaklıktaydı sadece. Onlara fark ettirmeden alabilirdim muhtemelen.

Parmaklarım titredi, yukarı baktım. Aşağılık herifler hâlâ gülüyorlardı; ellerimi dizlerimin üstüne koydum ve nefesimi almaya çalışıyormuş gibi yaptım. Karen ile görüşmeden onları saf dışı bırakmak iyi olurdu ama kahramanlık değildi benim işim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Paylarını düşeni alacaktı onlar. Kahkahalar ara ara kıkırdamaya dönüştü ve sonra tamamen kesildi.

"Hazır mısın Cinderella?" diye sordu Byron silahının ucuyla kalkmamı işaret ederek.

Byron'dan Tony'ye çevirdim gözlerimi. Byron'un taşıdığı silahı tanımıyordum, tek bildiğim aşağı yukarı benim Glock 17 kadar büyük ve yarı otomatik olduğuydu. Tabancalar on on beş mermi alırdı genelde, kötü bir nişancı bile olsa beni delik deşik etmek için çok fırsat vardı elinde. Tony'den o kadar endişelenmiyordum. Benim Beretta ile göğsüme nişan aldı ancak emniyeti kapatmamıştı, o yüzden tetiğe ne kadar sert basarsa bassın silah ateş almazdı. Bu aptal yardakçıların beni korkutması çok zordu.

Doğrulup kafama koydum ellerimi.

"Karen ile görüşmek istiyorum şimdi."

"O da görmek istiyor seni," dedi Byron omzumdan tutup beni önüne çekerek. Sırtımın en dar kısmına bastırdı tabancasını. "Bu defa onunla görüşürken saygılı ol. Gözümüz üstünde olacak."

İleriye doğru itti beni, tökezlemiş gibi yaptım ben de, yardakçılardan bir kahkaha koptu bunun üzerine. Hızlıca dönüp onlara baktım. Byron sol tarafına baktı; bunun işe yarayıp yaramadığını bilmiyordum ancak bir koşuda olsaydık onu yavaşlatmaya yeterdi bu.

Göğüs hizasında buzlu camdan penceresi olan ahşap bir kapının önünde durduk.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İçeride ışık yanıyordu ancak kimsenin konuştuğunu duyamıyordum. Tony tabancasıyla dürtüp ileriye doğru götürdü beni, böylece içeri ilk giren ben oldum. Bir köşe ofisiydi, bir tarafı on beş metre olabilirdi, tabandan tavana kadar uzanan boş kitaplıklar ve ortada dev bir yaratık gibi duran bir masa vardı. Panjurları çekilmiş iki büyük pencere vardı. Karen masaya dayanmıştı, Hannah da onun yanında katlanabilir, metal bir sandalyede, bilekleri bağlanmış bir halde oturuyordu. Nefes alıp verişleri sığ ve hızlıydı, alt dudağı titredi beni görünce. Tırnaklarım avucumun içine batıyordu.

"Megan nerede?" diye sordum.

Karen masasından ayrılıp bana doğru yürüdü. Dove sabunu gibi kokuyordu yine.

"Yan taraftaki odada uyuyor," dedi. "Karının ona masal okumasına izin verdik. İster inan ister inanma ama biz hayvan değiliz."

Hannah'a baktım, belli belirsiz bir şekilde kafa salladı gözlerini Karen'in sırtından ayırmadan.

"Geldim işte şimdi, ne istiyorsan yapacağım," dedim. "Bırak, gitsin onlar."

"Yakında," dedi Karen elini göğsüme koyarak. Karım kımıldadı, ancak bize doğru bir hareket yapmadı. Yardakçılarına baktı Karen, ancak ellerini göğsümden ayırmadı. "Var mıydı bir sorun?"

Tony Beretta'mı kaldırıp gösterdi.

"Üstünde bu vardı, ama nötrleştirdik onu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İkisi de kıs kıs güldü, Karen de kafa salladı.

"Hiç yakıştıramadın sana Ash. Arkadaşça bir toplantıya silahla gelinir mi?" dedi. "Böyle birine nasıl güvenmemi bekliyordun?"

Park alanında kullandığım Swiss Army bıçağını çıkardım cebimden.

"Korumaların beni ararken bunu atladılar," dedim yukarı kaldırıp Karen'in gangsterlerini bakarak. Suratını ekşitti ikisi de. "Yürürken de çok gürültü çıkarıyorlar, Tony bu silahın emniyetini nasıl kaldıracağını bilmiyor, Byron sol dizinden aksıyor. Onların ölmesini isteseydim, çoktan ölmüş olurlardı. Bu yüzden bana güvenmeni bekliyorum senden."

Karen yandaşlarına bakıp kafasını sağa sola salladı.

"Bu günlerde iyi yardımcılar bulmak zor, değil mi?" diye sordu bana doğru dönerek.

Özellikle aşağılık bir sürtüğün tekiysen.

"Sana iyi niyet gösterdim," dedim. "Şimdi sen de bana bir iyilik yap. Karımla kızımın gitmesine izin ver."

Karen gülümsedi.

"Vereceğim," dedi masanın arkasına oturup öndeki döşemeli bir sandalyeyi eliyle gösterirken. "Otursana," Seyahatinle ilgili konuşmamız gereken birkaç şey var."

Hannah'a baktım. Karen masanın arkasında, Hannah da onun bir metre uzağındaydı. Karım yırtıcı bir kadındı, ancak Karen'in üstünde bıçak vardı. Bir kavga başlatsam Hannah'tan pek umudum yoktu. Oturdum ve saatime baktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. On biri on geçiyordu saat, Bowers ile tayfası her an burada gelebilirdi. O zamana kadar ailemi güvende tutmam gerekiyordu, ancak bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum.

"Sakin ol," dedi Karen. Avucunun birinde bıçağı tutuyordu. "Arkadaş muhabbeti gibi düşün bunu."

"Arkadaş olduğumuza göre, Hong Kong ile ilgili özel olan nedir?" diye sordum. "Çok mu katil var orada? Yoksa vampirlerin meclisini mi ziyaret edeceğim orada?"

Karen güldü, arkamdaki yardakçılar da kıs kıs güldüler.

"Kadrolu bir moleküler genetik profesörünün vampirlere inanacağını mı düşünüyorsun gerçekten?"

Omuz silktim.

"Siyah iç çamaşırları giyiyorsun ve hafta sonlarını cehennemin dibinde bir barda geçiriyorsun."

"Vampirler amaca giden araçlardı sadece," dedi. "Yeğenimle araştırma yapmak için paraya ihtiyacımız vardı, topluma uyum sağlayamayan insanlara inanacakları bir şey verdim ben de. Karşılığında ne ihtiyacımız varsa yaptılar."

"Vampirlerle ilgilenmiyorsan, Çin'de ne var?"

Karen gülümsedi ve öne doğru eğildi, Swiss Army bıçağını masanın üstüne dirseğinin yanına düşürdü.

"Bir milyar Çinli."

"Bir de Kaptan Obvious," dedim.

Güldü ama bir şey söylemedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bana ne enjekte ettiniz?" diye sordum.

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez, binaya karanlık çöktü ve klimanın vızıltısı kesildi. Bir an, zaman nefesini tuttu ve durdu sanki. Oda o kadar sessizdi ki dışarıdaki çekirgelerin sesini bile duyabiliyordum. Sessizliği ilk Karen mi bozdu ben mi bozdum bilmiyordum ama Hannah'a yere yatması için bağırdım, Karen de adamlarına ateş açmalarını emretti.

Kalçamı arkaya atıp sol omzumu yere koydum, aynı anda dizlerimi göğsüme çektim. Tony ile Byron silahlarını çektiler, bu sıra da ben de altıpatlarımı tutup topuğumdaki kılıfından çıkardım. Mermiler arkamdaki masaya vuruyor, beton zeminde sekiyordu. Sırtımda ve yanımda sıyrıklar oluştu, altıpatlarımı kaldırırken sağ omzumda bir sıcaklık sıyırıp geçti beni, arkaya doğru sarıldım. Kan kulaklarımın içinde o kadar gürlüyordu ki hiçbir şey duyamıyordum.

Dört kere çektim tetiği, adamların ikisine de isabet ettirdim. Bir tanesi Byron'un omzuna geldi, döndürdü onu, ikincisi de boynuna isabet etti. Robbie'nin altıpatları hassas değildi ama işimi gördü. Tony'de daha şanslıydım. İki mermi de göğsüne isabet etti ve yere serdi onu. Vücudumdaki adrenalin yükseliyordu. İkisini de indirdikten sonra, ayağa kalktım, kulaklarım çınlıyordu, oda sülfür kokuyordu. Masanın etrafında koştum, altıpatları önümde tuttum ve derin nefes aldım.

Karen hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu, Hannah da masaya dayanmıştı, onunla tahta arasında çökük bir katlanır sandalye vardı. Sipere rağmen omzu kanıyordu, yanağında

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da derin bir kesik vardı. Kollarını sallayıp bağırıyordu, kulaklarımdaki uğultudan duyamıyordum onu. Sağır oldum diye bağırdım, bunun üzerine yavaşladı, bir kelimeyi dudaklarını oynatarak söyledi tekrar tekrar. Megan. İçim burkuldu, ofisten çıkıp koridora giderken omzumdaki ağrının kesildiğini hissettim. Sesleri uzaktan geliyordu, ancak Mike'ın adamlarının binanın başka bir tarafında arama yaparken "temiz" diye bağırdıklarını duydum.

Karşı yöne doğru koştum ve bulabildiğim ilk odaya daldım. Dar bir depo odasıydı burası, dirsek braketlerinden ve kontrplaktan yapılmıştı rafları.

Yerde boş bir Winnie the Pooh uyku tulumu ile karşı duvarda kırık bir pencere vardı. Pencereden dışarı baktım hiç düşünmeden, gömleğimle ceketim çerçeveden sarkan cam parçalarına takıldı.

Büyük kesikler oluşmamasına dikkat ederek çıktım pencereden, dışarıda çakıllı bir yola girdim.

Sırtımda bir cam çıtırtısı duydum ama neredeyse hiç hissetmedim. Soluklanmak için ellerimi dizlerime koydum. Deponun ağaçlığa bakan tarafında yalnızdım. Önümdeki ormanlık alanda bir hareket olduğunu fark ettim. Hızla koştum, akciğerlerim yanıyor ve kollarım yanlarımda pıt pıt atıyordu. Sadece iki mermim kalmıştı. Dışarı çıkmadan önce bir silah daha almalıydım yanıma.

Ağaçlar göründüğünden daha kalındı, son sürat koşarken ağaç köklerine takılıp ağaçlara çarpıyordum. Düşerken dikenlerle küçük dallar ellerimi ve yüzümü acıtıyordu. Sıyrıkları

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

umursamıyordum. Yaprakların çıtırtısını, dalların önümde kırılışını duyabiliyordum; kızımın ağladığını duydum sanki bir an.

"Geliyorum."

Avazım çıktığı kadar ve anlaşılır bir şekilde bağırdım, ancak sesim bir hayvan hırıltısı gibi çıkıyordu.

Bu bile omzunun üzerinden bakan avımın duraklamasına yetti. Ay ışığında yüz hatlarını seçebilecek kadar yakındım ona. Megan kollarını tekmeliyordu onun. Engebeli bir arazide yürüyordum. Toprak gevşek ve hafifti, karda yürüyor gibi hissediyordum kendimi. Dallar yüzümü kırbaçlıyordu.

Bir on metre kadar daha kovaladım onu, iki kere sendeledim ama hız kesmedim hiç. Arazi önümde yükseliyordu, kovaladığım adam tepenin ayağında durmak için yavaşladı. Azrael'di bu. Boğazına bir bıçak dayayınca kızım kıvranmaya ve ağlamaya başladı.

Silahımı kaldırdım, ellerim titriyordu.

"Kımıldama Megan," dedim soluk soluğa. Ter gözlerimin içine, burnumun altından ve kaşlarımın yanlarından akıyordu. Her nefes alışımda göğsüm ve omuzlarım yükseliyordu. "Tamam, tatlım. Yanındayım ben."

"Çek git buradan," dedi Azrael. Boğazını ortaya çıkarmak için kızımın çenesini yukarı çekti. "Öldüreceğim onu."

"Her şey bitti," dedim. Sarf ettiğim onca efordan sonra kalbim küt küt attı ama yavaşlıyordu. "Bırak onu gitsin."

"Hayır."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İleriye doğru bir adım attım, kızımı geri çekti. Elimi kaldırdım yeniden onu sakinleştirmeyi umarak.

"O daha dört yaşında. Adı Megan. Labirent bulmacalarını çözmeyi çok sever. Ailesinin resimlerini çizer ve annesiyle uydurduğu şarkıları söyler. O daha bir çocuk. Bırak gitsin."

İleriye doğru yürüdüm ama Azrael olduğu yerde kaldı. Silahıma güvenmiyordum ve o kadar yorgundum ki silahımı sabit tutup kızıma isabet ettirmeden onu vurabileceğimi sanmıyordum. Nefes alıp verişlerim hızlandı.

"En sevdiği arkadaşının adı Sarah. Yüzmeye giderler beraber."

Azrael yere baktı, ben bir adım daha yaklaşırken bıçağını yeniden kavradığını fark ettim.

"Annesi gibi hemşire olmak istiyor. En sevdiği yemek avokadolu Meksika mezesi. Haydi. Bırak onu gitsin.

"O daha çocuk,"

Azrael tekrar kıpırdandı ve yutkunduğunu gördüm.

"Yaklaşma," dedi. "Bilmiyorum -"

Konuşmasını tamamlayamadı.

Bir silah sesi duydum ve Azrael çökerken bir kan bulutu gördüm. Mike Bowers on metre sağımda duruyordu, taktik silahı vardı elinde.

"Kızını al."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bölüm 27

Sağlık görevlileri olay yerinde ellerinden geldiği kadar muayene ettiler. Ben bu şekilde eve gidebilirdim muhtemelen ama Hannah hamile olduğu için bir doktor kontrolünden geçmesini istediler. Acil servisteki hemşireler küçük çaplı kesiklerimi oldukça iyi sardılar ve stajının ikinci yılında olan bir stajyer doktor koluma dikiş atarak pratik yapma fırsatı buldu. Karımdaki sargıların yerine bakarken, omzumuzun aynı yerinde yara izlerimiz olacağını düşündüm. Neredeyse romantikti. Megan'da tek bir çizik bile yoktu, olan bitenleri sonunda unutacağını umuyorduk.

Yaralarımız sarıldıktan sonra, Hannah'ı gözlem için özel bir odaya götürdüler sedyeyle. Megan yanından ayrılmıyordu annesinin, hemşireler de onu uzaklaştırmaya kıyamıyordu. Beni uzaklaştırma konusunda sorun yaşamıyorlardı. Bir bekleme odasında döşemeli bir sandalyenin üstündeydim ve hayatımdaki en güzel uykulardan birini çektim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Ertesi gün eve gittik ama öncesinde hastanenin lobisinde bir gazete gördüm. Bizim olay baş sayfaya taşınmıştı. Karen'in deposunda yaşanan olaylarla hiç ilgisi olmayan Polis Amiri en çok takdirdi almıştı ama benden de bahsetmişti. Benim Mike Bowers'ın yolsuzluk karşıtı görev gücünün çok değerli gizli bir üyesi olduğumu ve uyuşturucu kaçakçılığının kanunların uygulanmasıyla olası bağlantısı hakkında bir soruşturma yürüttüğümü söylemişti. Değerli olduğumu duymak güzeldi. Karımdan, kızımdan ya da Karen Rea'dan hiç bahsedilmemişti, görünüşe göre teşkilatın hikâyesi için uygun değillerdi.

Eve taksiyle döndük. Ön verandamızda bizi bekleyen bir ya da iki dedektif olacağını sanıyordum ama boştu. Bunu görmek güzeldi. Hannah ile ufaklığı arabadan çıkarıp arka bahçedeki salıncağın üzerine oturttuk onu ve evi temizlemek için uzun ve hummalı bir çalışmaya giriştik. Geldikten on dakika sonra kapının yerinde duran kontrplak saca birisi vurunca ne yazık ki fazla yol kat edemedik.

Mike Bowers'tı gelen.

Mutfaktan dışarı çıkıp ön verandada karşıladım onu. Siyah bir kot pantolonla, lacivert bir polis gömleği giymişti, dün gece de bunlar vardı üzerinde. Beni görünce zoraki gülümsedi ve homurdandı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordum.

"Ofise uğraman gerekiyor."

Omzumun üzerinden baktım. Salıncağı göremesem de kızım üstünde salladıkça gıcırdadığını duyabiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bugün yapacak çok işim var. Belki daha sonra."

"Dün gece ailenle biraz zaman geçirebilmen için izin verdim gitmene," dedi. "Lütfen buna pişman etme beni."

"Vay canına," dedim. "Suçluluk tuzağına düşmeyi beklemiyordum. Kabadayı gibi görünüyordun."

Bowers kollarını kavuşturdu.

"Bir genç kız babasıyım ben de. Ne işe yararsa onu yaparım. Haydi, gel şimdi. Ben sana bir iyilik yaptım. Şimdi sıra sende."

Böyle bir şeye hayır demek zordu.

"Bana beş dakika müsaade et de üstümü değiştireyim."

Bowers hızlıca süzdü beni. Beyaz bir tişörtle dün gece giydiğim kot pantolon vardı üzerimde.

İkisinde de kan lekeleri vardı. Kafa salladı hayır anlamında.

"Üstündekiler kalsın. İşimize yarayacaklar."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim ama gitmeyi kabul edip karıma olabildiğince erken döneceğimi söyledim.

Bowers, karısını doğuma yetiştirmeye çalışan bir baba gibi kullanıyordu arabayı. Kırmızı ışıkları görmezden geliyor, tüm hız sınırı işaretlerini ihlal ediyor ve Indy 500 yarışındaymış gibi diğer motorcuların peşine takılıyordu.

"Acelemiz mi var?" diye sordum kapının koluna sıkıca tutunarak.

"Federaller gelmeden gitmemiz lazım onun yanına."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

İlgimi çekecek kadar gizemliydi bu.

Şehir merkezindeki karakolun dışında eğreti bir noktaya park ettik ve hemen içerideki sorgu odalarına koştuk. Bir tanesinin önünde bir kalabalık oluşmuştu. İzleyicilerden birkaçını tanıyordum, içlerinde eski patronum Susan Mercer de vardı. Yanlarından geçerken birkaç kişi sırtımı sıvazlayıp tebrik etti beni ama Susan kılını bile kıpırdatmadı. Kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, bilgisayarın monitörüne bakıyordu.

Karen Rea sorgu odasında yalnızdı. Turuncu bir mahkûm tulumu vardı üzerinde, saçlarını da arkasında atkuyruğu yapmıştı.

Yanağında bir morluk vardı, ona da bir şeyler isabet etmişti o hengâmede.

"Günaydın Susan!" dedim yanında durarak. Bana bakıp kafa salladı. "Jack Whittler'in burada olmamasına şaşırdım."

"Durumlar karışık," dedi hiç istifini bozmadan. "Bayan Rea konuşmuyor. Yüzbaşı Bowers senin onu konuşmaya ikna edebileceğini düşündü."

Bowers'a baktım. Omuz silkti.

"Bu güvenoyu için teşekkür ederim," dedim. "Ama ben polis değilim artık. Birkaç gün önce Jack'e istifamı göndermiştim."

Susan gülümsedi, ancak ciddiyetini bozmadı.

"Jack dün gece bir gangsterin düzenlediği yasadışı bir poker oyununda tutuklandı. Bu yüzden Indianapolis Şehri'nin

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir çalışanı değil artık ve ben de bir savcı olarak reddediyorum istifanı. ABD başsavcılığı Bayan Rea'yı yarım saat içinde alıp götürecek ancak bundan önce alabildiğimiz kadarını almak istiyorum ondan. Bu senin davan, o yüzden içeri gir ve konuş onunla."

Susan'ın istifamı gerçekten reddedebilir mi bilmiyordum ancak şikâyetçi değildim bu durumdan. İşime devam etmeyi tercih ederdim.

"Ne zamandan beri burada tutuluyor?" diye sordum.

"Dün geceden beri," dedi Bowers. "Su ve yiyecek istemenin dışında başka bir şey çıkmadı ağzından."

"Avukat istemedi mi?"

Susan dik dik baktı bana.

"İstemiş olsaydı, burada olmazdın zaten."

Dönüp Bowers'a baktım.

"Evinde arama yaptınız mı?" diye sordum.

"Pek bir şey bulamadık, ama yaptık," dedi.

"Masasında Asyalı bir ailenin resmi vardı. Onu bulabilirseniz iyi olur."

Bowers tanımadığım dedektiflerden bir tanesine kafasıyla işaret etti ve daha genç olan adam salonun aşağısına doğru koştu, bir süre yalnız bıraktı bizi. Susan bilgisayar monitörüne bakmaya devam etti, ben de içeri gelirken gördüğüm kahve makinesini bulmaya gittim. Bowers da peşimden geldi.

"Azrael'in nerede yaşadığını öğrendiniz mi?" diye sordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kızını alan adam mı?"

Kafa salladım.

"Asıl adı Feng Rui onun," dedi Bowers. "İnanmayacaksın ama adam doktormuş."

"Doktora mı yapmış, yoksa tıp doktoru mu?"

"Tıp doktoru," dedi Bowers.

Kafa salladım.

"Evinde bir şey buldunuz mu?" diye sordum dedektif nezarethanesinin su soğutucusunun yanındaki ticari, çelik bir kahve makinesine doğru giderken. Bir fincan doldurup Bowers'a uzattım. Ama almadı.

"Soğutucunun içinde yaklaşık yüz flakon dolusu kan vardı, diğer maddelerle ilgili tetkiklerimiz hâlâ devam ediyor."

"Tırmanma aletleri de buldunuz mu?" diye sordum kahvemden bir yudum alıp yüzümü buruştururken. Çok sıcaktı ve suluydu. Sürahinin içine geri dökesim geldi.

Bowers kaşlarını kaldırdı.

"Ne biliyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim.

"Rolando Diaz'ı her kim öldürdüyse pencereden tırmanmış olmalı. Azrael'in bunun için uygun olduğunu düşündüm."

Bowers'in gözleri bir an parladı ve çenesini ovdu.

"Evet. Dolaplarının birinde naylon bir ip ve kemer gibi bir şey bulmuştuk. Sapıkça seks fantezileri olduğunu düşünmüştük."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Bir daha düşünmelisin bence."

Kahvemden bir yudum daha aldım. İlki kadar kötüydü, Bowers'ın neden içmek istemediğini anlamıştım. Sorgu odasına döndüğümüzde Susan hiç kımıldamamış gibi görünüyordu. Ona kahvemi teklif ettim ama zekice hayır dedi. Delillerden sorumlu elemanın fotoğrafı getirmesini beklerken bir beş dakika daha geçti ve fotoğraf geldiğinde yırtık pırtık bir haldeydi. Umarım işe yarardı.

"Bana şans dile," dedim fotoğrafı alıp kaldırırken. Susan gözleriyle delip geçti beni. Çok kalabalıktı.

Sorgu odasına girdim, Karen bakışlarını başka yöne çevirdi hemen.

"Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Dedektif."

Fotoğrafı ve kahvemi masaya koydum, ikisini de ona doğru kaydırdım.

"Kahve getirdim sana," dedim.

Bir yurdum almasıyla yüzünü ekşitip tükürmesi bir oldu.

Kahveyi bana doğru itip "Devam et sen," dedi, fotoğrafı da kendine doğru çekti.

"Bebek yeğenin Feng diye tahmin ediyorum," dedim. "Bunlar da onun annesiyle babası mı?"

Karen kafa salladı.

"Şimdi neredeler peki?" diye sordum.

Yukarı baktı.

"Öldüler."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başka bir şeyler daha söylemesi için beklemedim ama söylemedi.

"Neden Hong Kong'a gitmemi istiyordun?"

Hemen cevap vermeyince karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum, ne kadar sürerse sürsün onu bekleyeceğimi göstermek istedim böylece. Bana baktığında gözleri kararmış, nefretle dolmuştu ancak bana doğru çevrildiğini sanmıyordum. Sadece bana değildi en azından. Sesimi yumuşattım.

"Yeğenin öldü Karen ve tahminlerime göre ölmesinin bir sebebi var," dedim. "Bunu mezara götürmesine izin verme. Ne yapmaya çalışıyordunuz?"

Karen cevap vermedi. Kameraya bakmadan önce birkaç dakika bekledim, başka bir yaklaşım deneyeceğimizi onlara da bildirdim. Sandalyemi geri çekince konuşmaya başladı.

"Bu fotoğraf çekildikten iki ay sonra öldürdüler onu."

"Kimler?" diye sordum tekrar sandalyeme otururken.

"Askerler. Daha çocuktu onlar," dedi anlamamış gibi yüzünü kırıştırarak.

"Yirmi yaşındaydılar, demokrasi hakkında bir gazete çıkardıkları için infaz ettiler onları."

"Çin'de mi oldu bu olay?" diye sordum.

Karen kafa salladı.

"Sen de intikam almak istedin," dedim.

Karen hayır anlamında kafasını salladı sert bir şekilde.

"Aynı şeyi başkalarına da yapamayacaklarından emin ol-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

mak istedim," dedi. "Anlaman gerekir bunu. Senin bir ailen var."

Otobüsten çılgın bir şehirde inmişim gibi kafa salladım.

"Ama işler yolunda gitmedi ve Rachel Haddad öldü," dedi arkasına yaslanarak. Oturumu kayda aldıklarını umarak kameraya baktım.

"Bayan Haddad'ın ölümü bir kazaydı," dedi Karen "Yeğenim alternatif gönderim yöntemleri üzerinde çalışıyordu ve ürünlerden bazıları karışmıştı. Gençleri aramıza katılmaya teşvik etmek için ışınlanmış kan sattık. Bu kan bir sevkiyata karıştı ve Rachel de bunu içtikten sonra öldü. Bir hataydı bu."

Bunları duymak Rachel'in ailesini rahatlatmayacaktı.

"Robbie Cutting'e ne oldu?"

Karen doğruldu.

"Adamlarımızdan biri odasında arama yaparken içeri girmiş. Üzücü bir hata daha."

Kafa salladım yine.

"Bu hatalardan çok olmuş gibi görünüyor," dedim. "Öyleyse vampirler tiyatronun bir parçası mıydı?"

Karen omuz silkti.

"İnsanlara inanacakları bir şey verirsen senin için her şeyi yapacaktırlar."

Odanın köşesinde tavanda asılı olan kameraya baktım.

"Neden Indianapolis'i seçtin?" diye sordum.

Karen omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Fedex ve UPS merkezleri neden buradaysa ben de aynı sebepten buradaydım. Ülke nüfusunun yarısına altı saatlik mesafedeydim."

Mantılıydı. Kafa salladım.

"Ne yapmaya çalışıyordunuz peki?" diye sordum. "Paranın peşinde olmadığınızı biliyorum."

Omuz silkti yine.

"Onların da benimle aynı acıyı hissetmelerini istedim."

"Kimleri bunu hissetmesini istedin?"

Gözlerimin içine baktı.

"Çin hükümetindeki herkesin yeğenimin ve benim her gün çektiğim acıyı hissetmelerini istedim."

Onların da bizim gibi canları yansın istedim."

Gözlerimiz kilitlenmişti birbirine ancak Karen bir şey söylemedi bir süre. Çenemi ovdum.

"Bunu senin için yapabilecek bir virüs geliştireceğini mi düşündün?"

Karen gözlerini indirip ellerine baktı, zekice bir gülümseme vardı yüzünde.

"Düşünmedim Bay Rashid. Yaptım. Şimdi bunu adrese teslim edecek birilerine ihtiyacım var."

Karen konuşmasını bitirir bitirmez odanın tek kapısı açıldı ve Bowers'ın yanında gördüğüm iki FBI ajanı içeri daldı.

Hemen ayağa kalktım, Karen neredeyse hiç kımıldamadı. Susan kısa süre sonra içeri girdi, yanakları kızarmış, dudak-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ları ince bir çizgi haline dönüşmüştü. Elini kaldırıp konuşmama engel oldu.

"Dr. Rea, bu beyefendilerle gitmeniz gerekiyor," dedi bana dönmeden önce. "Dedektif Rashid, siz burada kalın ve çenenizi kapatın."

Susan açık sözlüydü en azından. FBI ajanlarıyla Karen odadan çıkıncaya kadar konuşmayı bekledim. Ayağa kalktım. Ben konuşmaya başlayınca Susan sözümü kesti.

"Bu dava için yaptığın çalışmayı takdir ediyorum, Ash, ama bu davayı ele alacak kaynağımız yok."

"Şaka yapıyorsun. Karen itiraf etti suçunu. Başka neye ihtiyacınız var?"

Susan dışarıdaki görevlilere baktı.

"Kapıyı kapatın ve kamerayı durdurun," dedi. Bir tanesi emre uyup kapıyı kapattı en azından. Masanın kenarına oturdum, Susan ile eşit konumda olmak istedim. Odanın mahremiyetine rağmen bana yaslandı.

"Dün gece yerel FBI saha ofisi ile birlikte yürüttüğümüz operasyonda Karen'in deposunda sekiz milyon dolar para ele geçirdik. Bunu bugün ilerleyen saatlerde duyuracağız. Gelişmiş bir laboratuarı da keşfettiğimizi ise kimseye duyurmayacağız. FBI'ın Müdür Yardımcısından bir teklif aldığım için bunu duyurmuyoruz. Federal hükümet davayı üstlenirse, biz de parayı alacağız. Tek yapmamız gereken her konuda sesimizi çıkarmamak."

"Onlar da bir şey buldular," dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Susan kafa salladı.

"Ve bu onları o kadar korkuttu ki bunu ortadan kaldırmak için milyonlarca doları vermeye hazırlar," dedi.

Kafa salladım yine durumu tekrar gözden geçirerek.

"Bu paradan alacağımı sanmıyorum."

Susan bir buçuk dakika hiç gözünü kırpmadı ancak sonra kahkahayı bastı. Basit bir hayır yeterliydi benim için. Bir süre sonra ara ara kıkırdayarak ayrıldı odadan. Daha sonra Mike Bowers eve bıraktı beni. Arabayı posta kutumun yanına çekinceye kadar ikimizden de ses çıkmadı.

Hannah ön verandadaydı, e sallıyordu bize, Megan da tebeşirle evin önündeki yürüyüş yoluna bir şey çiziyordu.

"Ne güzel bir aile tablosu," dedi Bowers kafa sallayarak. "Şanslı bir adamsın sen."

Kafa salladım ve arabada kaldım. Soruyu zihnimde formüle etmeye çalışarak boynumun arkasını ovdum.

"Bu olaylar olmadan önce bir e-posta almıştım," dedim. "Bir dost, sen miydin?"

Bowers kıkır kıkır güldü ve çenesini ovdu.

"Fazla kurcalama o konuyu," dedi. "Olivia Rhodes'in soruşturması aylardır devam ediyor, ancak Savcılık bir ithamda bulunma konusunda yavaş hareket ediyor. Jack Whittler ile yattığından şüpheleniyoruz."

"Ona ulaşmak için beni mi kullandınız?"

Bowers omuz silkti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Elinin altındaki araçları kullanırsın," dedi. "Dosyanı okudum. Vazgeçmeyeceğini biliyordum. Bunu beklemiyordum ama sonunda her şey yolunda gitti."

"Neden beni tutuklayıp kapımı kırdın?"

Omuz silkti yine.

"Senden hiç hoşlanmadım aslında," dedi. "Rea aileni kaçırana kadar güvenmiyordum sana."

Onu yumruklamak geçiyordu içimden ama arabadan çıkıp arkamdan kapıyı kapatmayı tercih ettim. Ben çıkar çıkmaz Bowers arabayı çalıştırdı. Megan kollarını açmış, bana doğru koşuyordu.

"Güneşin resmini çizdim," dedi. Onu kucağıma aldım ve kaldırımdaki sanat eserini inceledim.

Güneşten çok bir futbol topuna benzemişti ama onun hatasını düzeltmeyecektim. Resmin yanına indirdim onu, hemen çöp adamlar çizmeye başladı, bunlar yıldızlara yakın oldukları için ileride parlak birer astronot olacaklarını düşündüm.

"Posta geldi ve sana hukuk fakültesinden bir mektup var," dedi Hannah. "Toplantın nasıl geçti?"

"İlginçti," dedim mutfak kapısında girerken. "Birazdan seninle daha ayrıntılı konuşacağız."

Hannah'ın dediği gibi posta gelmişti ve hukuk fakültesinden bir mektubum vardı. Kredi kartı hesap özetim kadar ayrıntılı bir şekilde yazılmıştı, o yüzden anlamak için üç kere okumak zorunda kaldım. Profesör Ruiz'in sınıfında yaşadığım olaydan sonra Dekan bana ulaşamadığı için, Hakem Ku-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rulu geleceğimle ilgili bir karar almak için benim yokluğumda toplanmıştı. Beni okuldan atmamaya karar verdiklerine göre Ruiz'in alçak bir insan olduğunu biliyorlardı. Okuldan atılmamıştım ama bu dersten kalmıştım, bu kış dersi ondan almaktan kaçınmamı istemişlerdi benden. Kabul edebileceğim bir istekti bu.

Dışarı çıktım, ön verandada Hannah'ın yanına gittim. Okula geri dönmek, hatta işe dönmek isteyip istemediğimi bilmiyordum. Tek bildiğim ailem güvendeydi ve umurunda olan tek şey buydu. Ön verandada Hannah'ın yanına oturdum ve ellerimi dizine koydum.

"İlginç bir şey mi?" diye sordu.

"Hayatımı değiştirecek bir şey değil," dedim.

Hannah ellerini benimkinin üzerine koydu ve Megan'ın resim yapışını seyretti birkaç dakika boyunca. On iki saat önce kollarımda ağlıyordu ve şimdi dünyadan habersiz bir şekilde oyun oynuyordu. Umarım her şey kolayca çözülürdü.

"Kız kardeşini aradın mı?"

Hannah kafa salladı.

"Jack ve o iyi. Dün eve geldiklerinde bizi bulamayınca biraz şaşırmışlar ama şimdi iyiler."

Kafa salladım ve arkama yaslandım.

"İyi," dedim. "Bir süre izin kullanmak istiyorum. Belki bir tatile çıkarız."

Hannah elimi sıktı.

"Ben de istiyorum bunu."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

O gece içki içmedim, içmeye de ihtiyaç duymadım. Sonunda yine rüya görmeye başlayacağımı biliyordum. Bir hafta, belki bir ay geçecek ama sonunda yine geri dönecektiler. Muhtemelen birilerine bunu anlattığımda hayatlarında çok önemli bir insanı kaybetmiş birileri olacaktı. Yüzlerine bakıp o derin, insanı çepeçevre kuşatan ve kaçışı olmayan acılarını paylaşacaktım. Yaptığım hataların cezasıydı bu. Fakat bunlarla hemen yüzleşmek zorunda değildim. Kısa bir süreliğine kendi kendime kazanamayacağım bir huzur bahşedilmişti bana.

